

Hồng Phúc Dao

Contents

Hồng Phúc Dao	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16	46
17. Chương 17	50
18. Chương 18	53
19. Chương 19	56
20. Chương 20	59
21. Chương 21	62
22. Chương 22	64
23. Chương 23	67
24. Chương 24	70
25. Chương 25	74
26. Chương 26	76
27. Chương 27	78
28. Chương 28	81
29. Chương 29	84
30. Chương 30	87
31. Chương 31	90
32. Chương 32	91
33. Chương 33	92
34. Chương 34	95
35. Chương 35	98
36. Chương 36	101
37. Chương 37	102
38. Chương 38	104
39. Chương 39	106
40. Chương 40	109
41. Chương 41: Phiên Ngoại Chi	111

Hồng Phúc Dao

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, cung đình, giang hồ, cường công cường thụ, nhất công nhất thụ, công cực sủng thụ, sinh tử văn, HE

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-phuc-dao>

1. Chương 1

“Chủ tử! Chủ tử!” Thanh âm lo lắng truyền đến, sau đó Vương Thuận nhi hoảng hốt chạy tới quỳ một cái trên mặt đất nói, “Chủ tử, quốc công té xỉu!” Lời này vừa mới dứt, người đang ở trong sân chơi với chú chó chậm chạp quay lại.

“Lập tức tiến cung!” Tiểu công tử được gọi là chủ tử sắc mặt tái nhợt nâng vạt áo lao đi.

Trên đường phố buổi trưa người đến người đi, đột nhiên một hồi tiếng vó ngựa từ xa đến gần, người trên đường vừa thấy người dẫn đầu lập tức lùi sang hai bên. Người trên ngựa căn bản mặc kệ cử chỉ của mình gây ra bao nhiêu rối loạn, trong lòng chỉ nghĩ lập tức tiến cung, vì thế bỏ qua quan đạo rộng lớn, chọn đường dân gần nhất.

Mấy con ngựa tạo nên một trận khói rồi biến mất ở cuối phố, thấy người đã chạy xa, đám người thở gấp mới lập tức khôi phục trật tự bình thường, dường như vô cùng quen thuộc với màn này, không ai oán giận, cũng không có người chửi bới, chỉ nghe mơ hồ có người nói: “Trong cung này lại xảy ra chuyện gì? Trông tiểu vương gia rất gấp gáp.”

“Sợ là quốc công lại bị bệnh đi.” Lập tức có người tiếp lời. Lắc đầu thở dài một tiếng, mọi người đều vội vàng đi.

Lúc này, trên lầu tửu lầu Phúc Lâm lớn nhất kinh thành, một người dựa bên cửa sổ nhàn nhã uống rượu, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo vài phần lãnh ý, trong mắt vô ba lại hiện lên mấy phần tà niệm, mặt cười nơi khóe miệng kia chẳng những không cho người ta cảm thấy thân thiết, trái lại có loại cảm giác hoảng sợ. Bên cạnh hắn ngồi mấy người, ngoại trừ hắn đang uống rượu ra, mấy người này cũng không hề động đậy, ngay cả bát trước mặt cũng đều sạch sẽ, mặc dù trên bàn bày rất nhiều đồ ăn.

“Người kia là ai?” Nam tử hỏi một câu, thanh âm thanh nhã dễ nghe, câu hỏi tựa như tùy ý lại rước lấy lườm mắt của những người khác. Khẩu âm nam tử có chút kỳ lạ, nghe cũng không phải nhân sĩ kinh thành. Mấy người cùng lúc lắc đầu, sau khi nhìn thấy nụ cười nơi khóe miệng nam tử, bọn họ đứng dậy hành lễ sau đó ly khai tửu lầu. Nam tử tựa như có chút thoả mãn, rót đầy rượu tiếp tục uống, móng tay trong suốt khẽ lóe lên ánh sáng bạc.

“Thỉnh an tiểu vương gia.”

Cước bộ vội vàng vàng không vì người bên đường thỉnh an chính mình mà dừng lại, Lưu Tích Tứ ba bước lại hai bước chạy hướng tẩm cung phụ hoàng, đi tới cửa tẩm cung nhìn thấy nô tài của hai vị huynh trưởng đứng ở cửa, Lưu Tích Tứ không có nguyên do mà bắt đầu hoảng hốt. Không đợi thông báo, hắn trực tiếp đẩy cửa vào.

“Cha...” Đi vào nội gian, nhìn thấy người trên giường kia, Lưu Tích Tứ đẩy thái y chắn ở phía trước ra chạy tới nửa quỳ xuống, “Cha, người không sao chứ. Người đừng dọa hài nhi.” Hắn sợ hãi nói còn chưa nói hết nước mắt đã rơi xuống.

“Các người cũng thật là, cũng không phải đại sự gì, để làm chi phái người thông tri Tích Tứ, xem dọa nó kìa.” Bạch Tang Vận kéo tiểu nhi tử đến để nó ngồi bên cạnh mình, vừa mới trấn an dưỡng tử xong, bây giờ lại phải trấn an tiểu tử khó dây nhất này.

“Cha, cái gì kêu không phải đại sự, người cũng đã té xỉu.” Hai mắt Bạch Hãn Triệt đỏ bừng, nói mà giọng mang theo âm mũi, tâm mới vừa buông lại nói, “Vương đại nhân, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Trong lòng

Bạch Hãn Triệt, phụ thân là người quan trọng nhất sinh mệnh hắn, nghĩ đến phụ thân có thể xảy ra chuyện gì... Vai Bạch Hãn Triệt bị người ôm, ngẩng đầu nhìn là Lam Vận Vành. Tâm kinh hoảng thoáng có chút khôi phục, Bạch Hãn Triệt cảm kích cười cười, nghĩ muốn tách ra, lại bị người giữ cứng đờ.

“Thế nào? Chẩn không được?” Lưu Hoài Diệp vẻ mặt sương lạnh, Lam Khuyết Dương lại tựa ở đầu giường để Bạch Tang Vận nằm trong lòng hắn, thấy Vương thái y sắc mặt khẽ co quắp, chẩn hồi lâu cũng không nói gì, trực tiếp đưa tay hắn qua, tự mình dò lên. Một lát sau, Lam Khuyết Dương cũng lại là sắc mặt khác thường, đầu tiên là vẻ mặt mừng như điên sau đó liền biến thành vẻ giận dữ.

“Khuyết Dương!”

“Phụ vương!”

“Hoàng thúc?”

Những người khác chờ không kịp.

“Khuyết Dương?” Bạch Tang Vận cũng cảm thấy kỳ quái, hắn chỉ cho rằng mình bị cảm nắng nhưng trông như thế này, chính mình sợ là đã đoán sai, dù sao thân mình hắn hiện tại tốt hơn nhiều so với trước kia.

“Tang Vận! Người có phải lại uống thuốc sau lưng chúng ta hay không?” Lam Khuyết Dương sinh khí hỏi, Bạch Tang Vận vừa nghe nhất thời có chút hồ đồ, “Uống thuốc? Uống thuốc gì? Không phải thuốc Mặc Mặc cho ta sao?” Bạch Tang Vận nghe không hiểu, Lưu Hoài Diệp cũng sau phút sững sờ lập tức liền hiểu.

“Khuyết Dương! Người là nói?” Sao có thể!

“Ừ...” Lam Khuyết Dương đặt tay lên bụng Bạch Tang Vận, “Tang Vận có thai.”

“Cái gì?!”

“Làm sao có thể?”

Không chỉ những người khác không tin, ngay cả chính Bạch Tang Vận cũng không tin.

“Cha!” Thái tử Lưu Vận Tranh vốn vẫn không hé răng trách cứ nhìn phụ thân, “Người có phải lại lấy thuốc với Thượng Quan hoàng thúc hay không?”

Bạch Tang Vận nở nụ cười khổ, “Làm sao có thể, các con đều đã lớn như vậy, cha cần gì phải làm điều thừa.” Bạch Tang Vận cũng là trăm mối ngờ không giải được, “Hơn nữa cha cũng chưa đến tuổi bất hoặc (1), sao lại muốn một hài tử?”

“Phụ thân.” Lưu Tích Tứ nhào tới bên người cha, “Phụ thân, Tích Tứ không cần đệ đệ hay là muội muội.” Chuyện phụ thân sinh bọn họ phụ hoàng cùng phụ vương từ lúc bọn họ hiểu biết đã nói cho bọn họ, cho nên hắn biết phụ thân chịu khổ vì sinh bọn họ.

“Cha...” Bạch Hãn Triệt cũng bất an quỳ xuống kéo tay cha, “Cha... Triệt nhi không muốn người có sự.” Hắn biết thân thể của mình, qua năm nhiều như vậy, phụ thân yêu thương hắn như thân nhi tử, đối hắn thậm chí so với đối Vận Tranh bọn họ còn tốt hơn, lại bảo vệ hắn mọi nơi, hắn không dám nghĩ tới khả năng phụ thân sẽ gặp nguy hiểm.

“Tang Vận...” Lưu Hoài Diệp vừa mới mở miệng đã bị Bạch Tang Vận ngăn lại, “Lát nữa xem Mặc Mặc tiến cung nói như thế nào đi, nếu không thể... lần này ta nghe các người.” Hắn vì sao lại có thai? Bạch Tang Vận không thôi sờ bụng, hắn vẫn cố gắng mà sống, vì chính là cùng bọn họ đầu bạc đến già, nếu hài tử này thực sự không để lại được, hắn cũng chỉ có thể thỏa hiệp, ngẩng đầu nhìn hai nam nhân yêu mình sâu sắc, còn có bốn hài tử, Bạch Tang Vận quyết định đều giao hết thủy này cho trời cao quyết định.

“Cha... Con ở trong cung cùng người được không.” Lưu Tích Tứ mang chút kính sợ nhìn bụng cha, lại nghĩ đến hắn sắp sửa có một đệ đệ hoặc muội muội nhỏ hơn mình mười lăm tuổi.

“Tứ nhi không phải nói trong cung buồn sao?” Lưu Hoài Diệp nhéo hai má con yêu, “Là ai mới mười tuổi liền mỗi ngày kêu gào muốn xuất cung với phụ hoàng, làm hại phụ vương con mỗi ngày đều phải ôm con xuất cung tản bộ một vòng mới được.”

“Phụ hoàng...” Lưu Tích Tứ bất mãn kháng nghị một tiếng, “Thái tử ca ca cả ngày đều ở chỗ thái phó, nếu không nhất định cùng nhị ca khi dễ Hãn Triệt. Nhị ca lại một ngày phải ngủ sáu bảy canh giờ, con đương nhiên thấy không thú vị. Bất quá... hiện giờ phụ thân có tiểu bảo bảo, hài nhi muốn nhìn xem chính mình lúc trước là như thế nào được phụ thân sinh ra thôi.”

“Muốn ở trong cung liền chuyển về đây đi, hoàng gia của con nhớ con nhớ đến phát sốt, người bây giờ thân mình không tốt, con cũng nên bồi bồi người hiền hơn.” Lam Khuyết Dương lên tiếng, chính mình lại sắp làm cha, nhưng vẫn kích động giống như năm đó, lúc trước bọn họ làm cho người này một mình chịu đựng mấy tháng, hiện tại rốt cuộc có cơ hội bù lại tiếc nuối năm đó.

“Vẫn là phụ vương tốt nhất.” Lưu Tích Tứ chẳng mấy may sợ phụ hoàng sinh khí.

“Tứ nhi?” Lưu Hoài Diệp cũng không mặc kệ, cũng dám nói phụ hoàng không tốt.

“Phụ hoàng...” Lưu Tích Tứ lộ ra chiêu bài khuôn mặt tươi cười của hắn, tiến lên túm cánh tay phụ hoàng, “Phụ hoàng, người hiểu rõ Tứ nhi nhất, Tứ nhi như thế nào lại không biết, phụ hoàng, phụ vương cũng giống như phụ thân chứ, cho nên Tứ nhi nói phụ vương cũng là nói phụ hoàng, nói phụ hoàng, chính là nói phụ vương nữa.” Kế thừa mặt tuấn mỹ nhất trong dung mạo ba người, nụ cười mang vài phần làm nũng của Lưu Tích Tứ làm cho Lưu Hoài Diệp trong nháy mắt không còn cái kính, “hung hăng” nhéo cái mũi nhỏ này một cái, Lưu Hoài Diệp nói, “Thật hy vọng cha con không nên lại sinh cho phụ hoàng một tiểu bá vương nữa.”

“Cha...” Lưu Tích Tứ lại kháng nghị, “Phụ hoàng vậy mà nói hài nhi là bá vương.” Xem như là thực sự cũng không thể nói.

“Ha ha, phụ hoàng con nói sai chỗ nào?” Bạch Tang Vận nói, “Ai chẳng biết rõ tiểu bá vương kinh thành là Hiển thân vương Lưu Tích Tứ chứ.”

“Hừ hừ.” Lưu Tích Tứ không hề biện giải, trực tiếp kéo người bên cạnh qua, “Hãn Triệt, theo ta quay về đi thu thập một chút, ta phải về cung ở.”

“Được.” Bạch Hãn Triệt hạ mắt không dám nhìn hai người phía sau, cùng Lưu Tích Tứ đi.

Bạch Tang Vận nhìn mắt trưởng tử cùng thứ tử, không nói gì, bọn chúng đều còn nhỏ, có một số việc không thể nóng vội.

Vừa ra khỏi tầm cung, Lưu Tích Tứ liền đá Vương Thuận nhi một cước, mặc dù không đau nhưng vẫn là làm Vương Thuận nhi sợ hãi. “Người là cái đồ vô liêm sỉ, từ nay về sau hỏi rõ ràng hăng tới nói cho bốn vương! Bị người hành hạ hai lần như thế, bốn vương không chết cũng đi nửa cái mạng, lại có lần sau, bốn vương liền đưa người đến cho thủ hạ của nhị ca đi!”

“Chủ tử tha mạng!” Vương Thuận nhi vừa nghe sắp khóc ra, “Nô tài sau này nhất định hỏi rõ ràng mới nói cho chủ tử, chủ tử cũng không nên đưa nô tài đến chỗ Vãn vương gia đi ạ.” Vãn vương gia thường ngày lời nói tuy không nhiều, luôn trong bộ dạng ngủ không tỉnh, nhưng trong cung ngoài cung ai chẳng biết Vãn vương gia là chủ không thể nhạ tới, huấn luyện rất nhiều tử sĩ không nói, đám nô tài bên người lại mỗi người thân thủ rất cao, tổng mình đi mới thật sự là không chết cũng đi nửa cái mạng.

“Được rồi được rồi, trông người bộ dáng uất ức kia.” Lưu Tích Tứ lại nở nụ cười, “Đứng lên đi, sau này kiếm chế chút, làm việc đừng lỗ mãng như vậy, nhất là về chuyện của cha ta, nhất định phải tìm hiểu rõ ràng, nếu không bốn vương chắc chắn không buông tha người.”

“Dạ, chủ tử, nô tài đã biết.” Vương Thuận nhi thấy chủ tử không tức giận, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng là toàn thân như nhũn ra thế nào cũng đứng không dậy.

“Hãn Triệt, không cần để ý đến hắn, chúng ta đi trước.” Lôi kéo Bạch Hãn Triệt, Lưu Tích Tứ tâm tình vô cùng tốt mà chuẩn bị hồi phủ, ngoài miệng tuy nói không muốn để mọi người cả, trong lòng vẫn là hi vọng phụ thân có thể sinh cho hắn một muội muội. Hắn cái gì cũng không thiếu, chính là thiếu một muội muội. Không chỉ Lưu Tích Tứ nghĩ như vậy, ngay cả hai huynh trưởng, ba phụ thân cùng hoàng thúc, nhị thúc của hắn đều cũng nghĩ như thế, nguyên nhân không phải do hắn, ai để cho bọn họ có hài tử đều là mang suy nghĩ đó.

2. Chương 2

Dọn vào cung ở nửa tháng, Lưu Tích Tứ ở không được, không phải là cảm thấy nhàm chán, mà là hoàng gia gia ngày nào cũng nói hẩn gây, mỗi ngày bắt hẩn ăn cơm nhiều gấp đôi so với ngày thường, còn chưa kể thuốc thang khác, làm cho hẩn tưởng là có thai không phải cha hẩn, mà là chính hẩn. Phụ thân tự dưng mang thai, phụ hoàng cùng phụ vương liền giao phần lớn sự tình cho thái tử ca ca cùng nhị ca, canh giữ ở bên cạnh phụ thân cơ hồ một tắc cũng không rời, làm cho hẩn thấy có chút ước ao.

Hẩn biết hẩn và các ca ca khác với người khác, “mẹ” của bọn họ là một nam tử, mà bọn họ có hai người cha. Hồi còn bé không hiểu, còn chạy tới hỏi phụ hoàng mẫu thân hẩn là ai, lúc ấy phụ hoàng nói cho hẩn phụ thân chính là mẫu thân hẩn, khi đó hẩn không rõ phụ thân như thế nào biến thành mẫu thân, đợi khi trưởng thành, hẩn mới biết mình thật là được phụ thân sinh ra. Nhất là vì biết trước kia phụ thân đã từng chịu khổ, sau đó còn vì sinh bọn họ mà chịu khổ hơn, hẩn cùng các ca ca lại càng không dám nạp phụ thân sinh khí, sợ phụ thân bị bệnh.

Trong trí nhớ phụ thân mặc dù ôn nhuận thanh nhã, nhưng đối với bọn họ lại phi thường nghiêm khắc, ngoại trừ đối với Hãn Triệt, có lẽ là các ca ca thường thường “khi dễ” Hãn Triệt, cho nên phụ thân hiểu rõ cậu nhất. Thân mình phụ thân không tốt, có lúc ngực lại đau nhức, hẩn biết nơi đó của phụ thân từng bị thương. Chỉ có điều hẩn thực sự tò mò, vì sao phụ hoàng nguyện ý cùng phụ vương chia sẻ phụ thân, mà phụ hoàng không nói cho hẩn, phụ vương cũng không nói, phụ thân lại nói người cũng không biết, điều này làm cho hẩn càng thêm khó hiểu. Bất quá một năm nay, hẩn cũng chậm rãi nhìn ra chút ý tứ.

Mang theo thị vệ tùy thân của mình xuất cung, Lưu Tích Tứ chạy thẳng tới hiệu thuốc của Bạch Hãn Triệt. “Hãn Triệt, Hãn Triệt.” Người còn chưa tới, thanh âm đã tới rồi.

“Tích Tứ? Người xuất cung?” Bạch Hãn Triệt đang ở được gian chuẩn bị thảo dược, trên người mang hương thuốc nhàn nhạt. Hẩn đi theo nhị thúc Ngũ Mặc học y đã mười năm, vốn định có thể ở trong cung chăm sóc phụ thân, lại không nghĩ bọn họ nhưng lại cho hẩn mở gian hiệu thuốc. Nghĩ đến hai người kia, trong lòng Bạch Hãn Triệt có chút khổ tâm.

“Hoàng gia gia sai ngự thiện phòng chưng dược thiện, ta không chạy mới là lạ.” Phụ thân có thai, không thể ăn, rõ ràng là làm cho hẩn. Lưu Tích Tứ tự châm trà cho mình, lục lợi điểm tâm.

Bạch Hãn Triệt rửa tay, trên mặt để lộ ra lo lắng, “Nhị thúc nói lúc trước phụ thân sinh sản dị thường nguy hiểm, ta rất sợ lần này phụ thân cũng có nguy hiểm.”

Lưu Tích Tứ mặc dù cũng lo lắng, nhưng an ủi nói: “Đừng lo lắng, có nhị thúc phụ thân sẽ không có việc gì đâu. Phụ hoàng nói ta lúc trước có lẽ không giữ được, sau nhị thúc lại giữ ta được? Người xem, ta bây giờ thân mình thật sự khỏe mạnh.” Ai giống hẩn uống mấy chục năm bổ thang, đều sẽ khỏe mạnh. “Hơn nữa nhị thúc cũng nói, thai lần này của phụ thân có thể sinh, vậy không thành vấn đề.”

Bạch Hãn Triệt gật đầu, nhưng hẩn lại vẫn là lo lắng, may ra chỉ có đến khi phụ thân bình an sinh sản hẩn mới có thể yên lòng.

“Được rồi được rồi, Hãn Triệt, đừng nghĩ những chuyện chúng ta không có cách nào. Ta nghe nói ‘Cầu Tri thư cục’ mấy ngày nay in mấy cuốn sách mới, chúng ta đi xem một cái, nếu có cuốn hay chọn hai cuốn về cho phụ thân.” Lưu Tích Tứ nghỉ ngơi đủ đề nghị, hẩn hôm nay đi ra một là tránh được thiện của hoàng gia gia, hai cũng là nghĩ muốn kéo Hãn Triệt đi ra ngoài khuây khoả.

“Được, ta đi phân phó tiểu nhị trong hiệu một cái.” Vừa nghe là chọn sách cho phụ thân, Bạch Hãn Triệt lập tức đáp lại.

Lưu Tích Tứ lật xem sách mới, trên mặt lại càng ngày càng mất hứng, “Ta nói Tề lão đầu, người có phải hoa mắt hay không, những sách này người cũng có thể in ra, theo bốn vương nhìn thư cục này của người đừng kêu ‘Cầu Tri’, kêu ‘Tri Cầu’ đi (1), bát nháo gì đó này người cũng in, có tin bốn vương phái người đóng cửa thư cục của người hay không!” Tưởng hẩn Lưu Tích Tứ chưa từng thấy qua xuân cung đồ sao, sách này quả thực chính là xuân cung thư (2).

“Vương gia à, ngài nhưng cũng đừng sinh khí, ta đây cũng là bất đắc dĩ.” Lão bản thư cục Tề Văn Văn về mặt cầu xin nói, “Ai chẳng biết vương gia chính là thích đến nơi này mới đến chọn sách chứ, cho dù là người

gan lớn như trời tiểu nhân cũng không dám in những thứ đó a.”

Lưu Tích Tứ trực tiếp đặt cuốn sách trước mặt Tề Văn Văn, “Người đứng là người gan lớn như trời. Bốn vương lúc trước chính là cảm thấy được thư cục này của người không tồi, cho nên quan gia muốn in cái gì bốn vương để cho bọn họ đến chỗ người in, nhưng người thật giỏi, kiếm được bạc rồi có phải liền không để bốn vương vào mắt? Ta xem thư cục này của người cũng đừng mở, thuần túy là phí phạm hảo tâm của bốn vương.” Lúc này một gã nam tử đi đến, Lưu Tích Tứ liếc hắn một cái rồi tiếp tục chải rửa Tề Văn Văn thậm tệ.

Tề Văn Văn cũng bất chấp tiếp đón khách nhân, chỉ nghĩ như thế nào bình ổn hỏa khí của vị vương gia này, bằng không thư cục này của hắn thực khó giữ được.

“Vương gia, sách này tiểu nhân sao dám in bậy, vương gia ngài coi trọng tiểu nhân, kinh thành nhiều thư cục như vậy, vương gia ngài liền ưa đến nơi này của tiểu nhân chọn sách. Chỉ là mấy quyển sách này là tiểu công tử nhà Nghiêm đại nhân viết, tiểu công tử tìm đến tiểu nhân, bảo tiểu nhân in sách cho hắn, ngài cũng biết tiểu công tử kia được Nghiêm đại nhân thâm sủng, tiểu nhân là hạng thảo dân, nào dám không in a.” Tề Văn Văn không nghĩ tới, lời này của hắn còn chưa nói hết, vị tiểu bá vương này trực tiếp đập sách trên bàn hắn vào mặt hắn. Bạch Hãn Triệt đứng ở một bên không hé răng, lúc Lưu Tích Tứ tức giận ngoại trừ phụ thân ai cũng áp chế không được, không cho hắn phát ra hết lửa người xúi quẩy càng nhiều.

“Tiểu công tử... Tề Văn Văn, người là thực không muốn đầu của người đi. Thế nào, mặt mũi của bốn vương còn không bằng một tiểu công tử? Lúc trước bốn vương là nói với người như thế nào? Hừ? Người đều đã quên có phải hay không.” Tề Văn Văn nói chưa dứt lời, vừa nói Lưu Tích Tứ nghe lại tức giận trong lòng, không phải một nam sủng sao, dám biến “Thư cục Lưu Tích Tứ” của hắn thành cái dạng này, “Chiếu ý tứ này của người, giấy vệ sinh của bốn vương có phải cũng có thể in sách hay không?”

Nghe được tiếng cười, Lưu Tích Tứ trừng mắt nhìn qua, “Bốn vương hiện tại tâm tình không tốt, nếu không muốn rơi đầu, liền rút ra ngoài.” Lời của Lưu Tích Tứ khiến cho người vừa tới khẽ sùng sờ, nhưng hắn chỉ là nở nụ cười, lại không nhúc nhích. Mặt cười kia làm cho hai người đi theo hắn thân mình run lên một chút, lại làm cho Lưu Tích Tứ nở nụ cười.

“Này, người kia thật là kỳ quái, bốn vương bảo người rút người vẫn còn cười được.” Khóe mắt nhìn người lui ở một bên, Lưu Tích Tứ nhắc chân đạp qua, “Đốt hết sách này cho bốn vương, một quyển cũng không được phép bán! Nếu để người bên ngoài ở chỗ người mua được sách này, thanh danh của bốn vương đều sẽ bị người hủy, người ta còn nói bốn vương thích xem loại sách này cho nên mới ưa đến ‘Tri Cầu thư cục’ này của người.”

“Dạ dạ, tiểu nhân lập tức đốt hết sách này.” Tề Văn Văn thấy vương gia đạp hắn, vẻ sợ hãi biến mất, người biết vương gia đều rõ, hắn nếu không giận nữa sẽ đạp người, đạp một cước sẽ không có việc gì, mà giống lúc trước phát giận như vậy, mới là nguy.

“Vẫn còn, người đi nói cho nam sủng kia, mấy thứ này hắn viết cùng Nghiêm lão gia của hắn xem, không được đem ra làm bẩn mắt bốn vương nữa!” Trong mắt Lưu Tích Tứ, những người đó căn bản không đáng để hắn ra mặt.

“Dạ dạ, tiểu nhân lập tức phái người đi.” Tề Văn Văn mặc kệ mấy cuốn sách khác trên mặt đất, vội vàng phái người lấy sách mới in ra đi đốt.

Lưu Tích Tứ trút ra hết lúc này mới hài lòng cười rộ lên, “Được rồi được rồi, đừng để bốn vương phải thấy bộ dáng của người. Khẩn trương in mấy cuốn sách hay cho bốn vương, bốn vương muốn mang tiến cung. Kinh thành đã nhiều ngày không phải rất nhiều thư sinh đến đây đi thi sao? Người đi tra tra, có thể có tác phẩm hành văn hay, thu thập thu thập, đừng gây ra bất nháo gì đó nữa tới lừa gạt bốn vương.” Chịu ảnh hưởng từ phụ thân, hắn đối với sách chính là chọn được ngay./p>

“Dạ, tiểu nhân cũng đang có ý này, vốn định cùng vương gia bàn bạc một chút, không ngờ vương gia ngài đã sớm nghĩ tới.” Tề Văn Văn vội vàng nịnh nọt.

“Hừ, con mắt mở to một chút, thư cục này của người là chỗ bốn vương chọn sách, cũng không phải là cho người khác in xuân cung thư.” Lấy ra một tấm ngân phiếu, Lưu Tích Tứ để trên bàn, “Những cái này tính

tổn thất của người.” Không thèm nhìn vẻ mặt cực kỳ nịnh nọt, Lưu Tích Tứ kéo tay Bạch Hân Triệt liền đi ra ngoài.

“Vương gia đi thông thả, đại thiếu gia đi thông thả, cung tiễn vương gia, cung tiễn đại thiếu gia.” Cầm lấy ngân phiếu, Tề đại đại cao hứng hô ở đằng sau. Tiểu vương gia này bá vương là bá vương một chút, nhưng trong ba chủ tử là nói chuyện tốt nhất, nếu là hai người kia, Tề đại đại sợ run cả người.

Đi hai bước, Lưu Tích Tứ ngừng lại, không vui quay lại nhìn người đi ra theo hần, “Người tìm bốn vương có việc gì sao?” Chịu đựng sự bảo vệ xung quanh của thị vệ bên mình, khiến cho hần biết người này chắc chắn là con gia đình lão luyện, vừa rồi mặc kệ y, hiện tại y có thể có điểm mất hứng.

Người vừa rồi trong thư cục kia tiến lên hai bước: “Ly Nghiêu ở đây có mấy quyển sách, không biết có thể vào mắt vương gia.” Nam tử tên gọi Ly Nghiêu từ trong tay thủ hạ cầm lấy một bọc đưa ra. Lưu Tích Tứ vừa thấy lập tức đi lên cầm bọc lại, thực nặng, phỏng chừng không hề ít sách, Lưu Tích Tứ đang muốn mở ra chợt nghe Ly Nghiêu nói: “Vương gia xem trước, Ly Nghiêu ngụ ở ngay ‘Hong Phúc khách điểm’ phòng chữ thiên (3) số ba, nếu vương gia thích có thể phái người báo cho Ly Nghiêu biết.”

Lưu Tích Tứ quan sát Ly Nghiêu một phen, nụ cười trên mặt càng sâu, “Được.”

Thấy Lưu Tích Tứ ưng thuận, Ly Nghiêu xoay người quay về khách điểm, chỉ là trong nháy mắt hần xoay người nụ cười ở khóe miệng hần lại biến thành nụ cười khiến cho người ta sợ hãi.

“Tích Tứ.” Bạch Hân Triệt mang theo nghi hoặc, Tích Tứ cho tới bây giờ sẽ không tùy ý nhận sách của người khác. Nụ cười trên mặt Lưu Tích Tứ cũng không thấy, giao sách cho thị vệ, “Gần đây có chút nhàm chán, dù sao cũng phải tìm chút sự tình cho mình làm a, ta lại không giống Hân Triệt, biết bản thân mình muốn làm cái gì. Ai, thái tử ca ca cùng nhị ca tại sao lại không muốn mở một gian được cục cho ta chứ? Ta mới là người mỗi ngày không rời thuốc đây.”

“Tích Tứ... Vận Tranh bọn họ...” Bạch Hân Triệt nghĩ muốn biện giải, nhưng đầu óc lại bắt đầu choáng váng.

“Ta biết ta biết, Hân Triệt khỏi cần giải thích, Hân Triệt chính là thần y mà.” Lôi kéo Bạch Hân Triệt thần sắc đang lo lắng Lưu Tích Tứ quyết định đi ăn cơm, chào ôi, hần cùng các ca ca học xấu, cũng bắt đầu “khi dễ” Hân Triệt.

Ăn cơm, Lưu Tích Tứ nghĩ về Ly Nghiêu kia, khẩu âm người nọ rất quái lạ, mặc dù không khó nghe nhưng hần cũng chưa từng nghe qua, không biết là người nơi nào. Bộ dạng coi như tầm tạm, đương nhiên không đẹp bằng mình. Ly Nghiêu kia vì sao tặng sách cho mình chứ? Y không giống người khác cung kính với mình như vậy, cũng không xem là quá đáng, Lưu Tích Tứ lần đầu tiên sinh ra hứng thú với một người.

Đẩy cửa vào phòng, Bạch Hân Triệt thở phào nhẹ nhõm, không nghĩ một lần đi dạo này lại hết một ngày. Hần không giống ba người kia từ nhỏ đã tập võ, ngoại trừ học mấy chiêu công phu phòng thân ra, tâm tư của hần phần nhiều là đặt ở học y. Tuy là dưỡng tử của phụ thân, nhưng tính tình hần lại giống phụ thân nhất, nghĩ đến phụ thân... Bạch Hân Triệt có chút khổ sở.

Cởi áo ngoài, rửa qua mặt, Bạch Hân Triệt cuộn bình phong chuẩn bị nghỉ ngơi, lại bị người ngồi trên giường làm hoảng sợ.

“Sao lại về muộn như vậy?” Hai tròng mắt Lam Vận Vành mệt mỏi rồi lại làm cho Bạch Hân Triệt nhìn thấy có chút sợ hãi.

“Hôm nay Tích Tứ tới tìm ta, bảo ta bồi hần đi ra ngoài một chút.” Bạch Hân Triệt đi qua đứng trước mặt Lam Vận Vành, sau đó hần bị đưa lên giường, y phục trên người bị lột đi.

“Ta ngày mai phải đi Giang Bắc, có lẽ phải nửa tháng.” Lam Vận Vành sờ lên thân mình Bạch Hân Triệt, sau khi nghe được tiếng thở dốc động tình của Bạch Hân Triệt hần đứng dậy cởi y phục của mình, “Ngày mai đại ca sẽ phái người đón người đến Đông cung, chờ thân mình người dưỡng khỏe hăng trở về.” Bạch Hân Triệt mới vừa mở miệng, đã bị ngăn chặn.

“Nửa tháng không thể đụng vào người, đêm nay ta sẽ không lưu tình.” Biết mình sẽ khiến cho Bạch Hân Triệt nằm vài ngày trên giường, Lam Vận Vành lại không cho phép mình bị mềm lòng.

“Vận Vành...” Trong chốc lát bị tiến vào, Bạch Hân Triệt la nhỏ một tiếng, khóe mắt vẽ lên một giọt nước.

“Hân Triệt...đau?” Liếm nước mắt Bạch Hân Triệt, Lam Vận Vành ngừng lại.

Bạch Hân Triệt lắc đầu, ôm Lam Vận Vành, “Vận Vành... Trở về sớm chút...”

“Ừ.” Thấy Bạch Hân Triệt thích ứng, Lam Vận Vành thông thả động, hôn thật sâu lên Bạch Hân Triệt, hẳn để chính mình rơi vào giữa sự ấm áp của Bạch Hân Triệt.

Chú thích

- (1) Cầu Tri: ham học hỏi; Tri Cầu: chạy theo nhu cầu ↑
- (2) xuân cung đồ: tranh khiêu dâm; xuân cung thư: sách khiêu dâm ↑
- (3) phòng chữ thiên: phòng hạng nhất ↑

3. Chương 3

Buông sách, Lưu Tích Tứ có chút mất hứng, cho đến nay còn chưa có người dám đùa bỡn hân như vậy, sách này coi được thì đúng là coi được, bằng không hẳn cũng sẽ không liên ba ngày không ra khỏi cửa vẫn nán lại trong phòng, nhưng người kia cũng không có cho hẳn tất cả sách, làm cho hẳn xem mỗi một nửa, tựa như ăn cơm khi mới vừa thêm ăn đã ăn xong rồi.

“Ly Nghiêu... Hừ!” Lưu Tích Tứ vỗ tay, trong phòng chợt xuất hiện một người tiến vào, quỳ gối bên cạnh hẳn.

“Tối nay bốn vương muốn đi ‘Hồng Phúc khách điểm’.”

“Dạ.”

Người tới đáp một tiếng đã không thấy tăm hơi, Lưu Tích Tứ lúc này tâm tình mới tốt hơn một chút, định bụng đi xem phụ thân. Bên người hẳn ngoại trừ thị vệ ngày thường đi theo hẳn ra, còn có một số ám vệ, chỉ là có rất ít người biết, là phụ hoàng cùng phụ vương tự mình chọn cho hẳn, mỗi lần hẳn buổi tối muốn đi làm cái gì, sẽ chỉ mang theo ám vệ ra ngoài, tối nay, hẳn muốn đi xem xem Ly Nghiêu kia rốt cuộc có chủ ý gì.

Tới ngự hoa viên, Lưu Tích Tứ cười tủm tỉm chạy tới, “Hoàng gia gia, phụ thân, phụ hoàng, phụ vương, nhị thúc.” Gọi từng người xong, Lưu Tích Tứ liền tựa vào bên cạnh một vị lão nhân nói, “Hoàng gia gia, người hôm nay cũng dừng lại bắt con uống bổ thang, bằng không Tứ nhi sau này cũng không dám hồi cung.”

“Được được, hôm nay không uống.” Lưu Tuyên tinh thần đã không còn được như trước vỗ tay cháu yêu nói, đứa tôn tử này tri kỷ nhất.

“Tứ nhi, sách xem xong rồi?” Lưu Hoài Diệp hỏi.

“Ừm, xem xong rồi, vốn nghĩ muốn đưa cho phụ thân xem, đáng tiếc sách kia người ta không đưa cho con đầy đủ, hiện tại buộc con ăn uống thật khó chịu.” Lưu Tích Tứ vừa nghĩ liền sinh khí.

“Người cho con sách là ai?” Lam Khuyết Dương tựa như tùy ý hỏi, trong lòng lại có ý niệm khác.

“Phụ vương, con ngày mai tìm người đến hỏi hẳn, có lẽ hẳn cũng chỉ có mấy cuốn này.” Lưu Tích Tứ cũng không định để cho phụ vương nhúng tay vào.

“Tích Tứ, sách là của người ta, cho hay không đều là chuyện của chính người ấy, con nếu muốn xem thêm sẽ lấy lễ mà cư xử với người ta, đừng có đem thân phận vương gia đi áp người ấy.” Bạch Tang Vận thực vừa lòng với cách làm của nhị tử, không cho phụ vương hẳn ra mặt.

“Cha, con biết.” Lưu Tích Tứ hiểu mà đáp lại. Bạch Tang Vận nắm tay Lam Khuyết Dương, ý bảo hẳn không cần lo cho chuyện này.

Lưu Tích Tứ nhìn xung quanh tò mò hỏi: “Nhị thúc, hoàng thúc cùng Mặc Huyền đâu? Không cùng tiến cung với người sao?”

“Hoàng thúc con sẽ đến đây chậm một chút, Mặc Huyền bởi Vận Vành đi Giang Bắc.” Ngũ Mặc trả lời, mười mấy năm đã qua, hần sớm đã rõ ràng tâm Lưu Hoài Uyên đối với mình, nghĩ đến lúc trước người nọ vì xóa bỏ ý niệm sinh con trong đầu hần, mang Mặc Huyền về, Ngũ Mặc càng hiểu được địa vị của mình trong lòng người kia. Vì thế hần không giận Hoài Uyên năm đó làm như vậy, Mặc Huyền chính là thân cốt nhục của hần.

“A? Nhị ca đi Giang Bắc? Con sao lại không biết?” Lưu Tích Tứ ngạc nhiên hỏi.

“Người thì biết cái gì? Trừ chó trong quý phủ người ra, còn có sách của người.” Thái tử Lưu Vận Tranh không biết khi nào tới thản nhiên châm chọc nói, trên tay lại cầm điểm tâm cho Lưu Tích Tứ, “Vừa rồi xuất cung, vừa lúc nhìn thấy có bán, liền cho người mang theo về, đừng ăn nhiều quá.” Lưu Tích Tứ phi thường thích điểm tâm của “Thúy Vi lâu”, cho nên bọn họ bất kể ai thấy đều sẽ mua về cho hần.

“Cám ơn thái tử ca ca.” Lưu Tích Tứ cầm lại trước phân cho mấy đại nhân, sau đó vui vẻ ăn, hần chính là không thể bỏ qua đối với điểm tâm nhà này. Thấy phụ thân ăn một miếng liền cho phụ hoàng, Lưu Tích Tứ nói: “Cha, có phải không hợp khẩu vị hay không?” Cha mặc dù không thích ăn đồ ngọt, nhưng điểm tâm “Thúy Vi lâu” này cũng có thể ăn mấy miếng, Lưu Tích Tứ định bụng thay đổi khẩu vị cho phụ thân.

“Gần đây cứ ăn ngọt liền buồn nôn.” Bạch Tang Vận uống chút trà làm nhạt đi vị trong miệng, nhìn về phía trưởng tử, “Hần Triệt mấy ngày nay là ở chỗ con sao.”

“Vâng.” Lưu Vận Tranh không biết cha vì sao đột nhiên hỏi cái này, ánh mắt trở nên sâu sắc. Bạch Tang Vận lại không hỏi lại, mà là chuyển hướng Ngũ Mặc, “Mặc Mặc, ta gửi phong thư cho Vệ Mạnh Hâm, bảo hần để ý, ta sợ Thượng Quan cũng giống ta. Chuyện đã cách nhiều năm đột nhiên lại có hài tử, Mặc Mặc, có phải thuốc kia có vấn đề gì hay không?” Tuy nói có hài tử là chuyện tốt, nhưng nếu nói như vậy, hần cùng hai người kia hoan ái sẽ phải cực kỳ cẩn thận rồi.

“Thuốc này là phương bắc truyền tới, ta định trước từ chỗ đó bắt đầu tra, xem người ta có phải còn uống thêm cùng thuốc khác hay không.” Ngũ Mặc cũng là trăm mối ngờ không giải được, phương bắc đối với Huệ Diệu thập phần xa xôi, hơn nữa địa phương kia núi non trùng điệp, dân cư rất thưa thớt, khí độc bốn phía, rất ít có người qua nơi đó, Ngũ Mặc cũng vô cùng lo lắng đại ca sau này có thể lại mang thai hay không.

Lưu Tích Tứ im lặng ăn, cũng không nói chen vào, lại nghĩ, phương bắc... Không biết vì sao Lưu Tích Tứ nghĩ tới nam nhân kia, khẩu âm chưa từng nghe qua... có quan hệ với phương bắc sao? Nghĩ đến chuyện đêm nay, Lưu Tích Tứ quyết định tra tra ngọn ngành nam nhân kia, hần không phải đồ ngốc, đương nhiên có thể nhìn ra trong người nam nhân kia có chỗ không bình thường. Dù sao chính mình cũng không biết làm chuyện gì, không bằng tìm chút sự tình để làm.

Dùng xong bữa tối, Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương bởi Bạch Tang Vận tản bộ, Lưu Vận Tranh phải về Đông cung, Lưu Tích Tứ lười kéo đại ca nói chuyện. “Thái tử ca ca, ta muốn đi thăm Hần Triệt.” Lưu Tích Tứ không rõ, vì sao mỗi tháng cứ vài ngày hai vị huynh trưởng lại giấu Hần Triệt đi.

“Qua vài ngày Hần Triệt sẽ trở về.” Lưu Vận Tranh khéo léo cự tuyệt.

“Thái tử ca ca, người nói xem, người có phải lại khi dễ Hần Triệt hay không!” Lưu Tích Tứ lạnh mặt xuống, “Lần trước ta phát hiện trên cổ tay hần có vết bầm tím, thái tử ca ca, người cùng nhị ca không phải thích Hần Triệt sao? Vì có gì cứ khi dễ hần?” Lời nói của Lưu Tích Tứ làm cho mặt Lưu Vận Tranh có phần siết lại, khẩu khí hần cứng rắn mà nói, “Không biết thì đừng nói bừa, chuyện chúng ta cùng Hần Triệt người đừng quản.”

“Thái tử ca ca!” Lưu Tích Tứ cũng phát cáu lên, “Hần Triệt tuy không phải thân huynh trưởng của ta, nhưng ta từ nhỏ lớn lên cùng hần, hần lại là dưỡng tử của phụ thân, nói thế nào cũng coi như nửa ca của ta, ta không cho các người đánh hần! Người cùng nhị ca nếu lại làm cho Hần Triệt mang thương trên người, ta liền nói cho phụ thân!” Hần Triệt yếu như vậy, hần sẽ không tha chuyện Hần Triệt bị khi dễ đâu.

“Đánh hần?!” Lưu Vận Tranh bị Lưu Tích Tứ chọc tức muốn bóp chết thân đệ của mình, “Người cho là chúng ta lại đánh hần?!” Ngũ khí lạnh lùng tựa như nếu Lưu Tích Tứ còn nói nữa, y sẽ lập tức bóp cổ Tích Tứ.

“Không đánh hấn, trên cổ tay Hân Triệt như thế nào lại bị bầm tím!” Nhìn vẻ mặt thái tử ca ca, Lưu Tích Tứ sinh ra vài phần ý niệm chẳng lẽ là hấn đoán sai.

“Hừ!” Lưu Vận Tranh cũng không muốn giải thích, mà là cốc mấy cái vào đầu đệ đệ, “Chờ người trưởng thành sẽ biết.” Không thèm để ý tiểu đệ còn “trẻ người non dạ”, Lưu Vận Tranh rất nhanh đi hướng Đông cung.

Xoa đỉnh đầu vừa bị cốc, Lưu Tích Tứ bĩu môi: “Chờ ta trưởng thành... Các người cho rằng các người lớn hơn ta bao nhiêu hử.” Buông tay, Lưu Tích Tứ cười lạnh một tiếng, “Các người không cho ta thăm Hân Triệt, ta càng muốn trái lời mà đi!”

“Tang Vận, chuyện ba hài tử kia người tính làm như thế nào?” Vuốt bụng Bạch Tang Vận, Lưu Hoài Diệp trầm thấp hỏi. Lam Khuyết Dương liền nói: “Vận Tranh cùng Vận Vành có thể làm cho chúng ta làm thế nào sao?” Nhi tử của mình hấn rõ ràng hơn ai khác.

“Vận Tranh cùng Vận Vành...” Trên mặt Bạch Tang Vận hiện lên tức giận, “Xem ra ta là yên lòng quá sớm.”

“Tang Vận, người bây giờ cũng không thể nổi nóng.” Lam Khuyết Dương vội vã trấn an, sợ hài tử trong bụng Bạch Tang Vận chịu ảnh hưởng.

Bạch Tang Vận thở sâu, để chính mình bình tĩnh trở lại: “Ngày mai phái người đến Đông cung đón Hân Triệt vào đây.”

“Được, ta đích thân đi.” Lưu Hoài Diệp nói.

“Thái tử hồi cung...”

“Nô tài cung nghênh thái tử...”

Nghe được thanh âm bên ngoài, Bạch Hân Triệt từ trên giường ngồi dậy, trên khuôn mặt tái nhợt mang theo vài phần mệt mỏi. Chỉ chốc lát sau, liền thấy Lưu Vận Tranh trầm mặt đi đến.

“Vận Tranh?” Bạch Hân Triệt vừa thấy có chút hoảng hốt, “Trong cung xảy ra chuyện sao?”

“Không phải.” Lưu Vận Tranh sai người theo vào giúp hấn thay y phục, Bạch Hân Triệt lại vờ kéo cao chân không nhìn hai người tới đi theo. Nhận ra Bạch Hân Triệt xấu hổ, Lưu Vận Tranh bảo người lui ra ngoài, ngồi xuống giường.

Nâng mặt Bạch Hân Triệt lên, Lưu Vận Tranh càng thêm mất hứng, “Người đã ăn cơm chưa? Mặt sao lại trắng thành như thế?” Bọn họ vẫn muốn để người này buông ra một chút, lại luôn không biết nên làm thế nào để hấn hiểu được hết thấy đều có bọn họ, Lưu Vận Tranh càng nghĩ càng giận trực tiếp đặt Bạch Hân Triệt trên giường, “Hân Triệt, người có phải cảm thấy chúng ta khi dễ người?”

Bạch Hân Triệt dè tay Lưu Vận Tranh đang cởi y phục hấn lại, lắc đầu nói: “Không có.”

“Hân Triệt... Ta không hối hận dùng biện pháp đó để có được người, nếu chờ người mở miệng, ta phỏng chừng đã vào trong quan tài.” Phủ lên thân mình trần trụi của Bạch Hân Triệt, trên tay Lưu Vận Tranh cực kỳ dùng sức, “Tích Tứ nói ta cùng Vận Vành khi dễ người, làm trên người người mang thương.” Lưu Vận Tranh cắn lên cổ Bạch Hân Triệt.

“Vận Tranh, đừng... đừng ở trong này...” Bạch Hân Triệt khẩn cầu, không thể, không thể để phụ thân chứng kiến.

“Người cho là người khác không biết sao? Hân Triệt, đừng lừa mình dối người, ta chính là muốn để cho người khác biết.” Lưu Vận Tranh cũng mặc kệ, vừa châm lửa trên người Bạch Hân Triệt, vừa lưu lại dấu vết của chính mình.

“Vận Tranh... Ta xin người... Đừng...” Bạch Hân Triệt gấp đến độ đẩy Lưu Vận Tranh, lại bị Lưu Vận Tranh chế trụ.

“A!” Thân mình đột nhiên bị tiến vào nẩy ra kháng cự, Bạch Hân Triệt đau đớn tuân lệ.

“Hân Triệt, người đừng nghĩ muốn chạy trốn, cả đời này người cũng trốn không thoát.” Làm như thật sự muốn ăn Bạch Hân Triệt vào bụng, Lưu Vận Tranh không đợi Bạch Hân Triệt thích ứng liền động lên, “Hân

Triệt, cho dù là phụ thân ngăn cản, ta cũng sẽ không buông người ra, người tốt nhất nên chuẩn bị điều này.”
Ngừng lại, Lưu Vận Tranh lắng lại một chút, hẳn cũng không phải thật sự muốn làm Bạch Hãn Triệt bị thương.

“...” Bạch Hãn Triệt chờ sau khi đau đớn qua đi, nâng tay ôm lấy Lưu Vận Tranh, “Vận Tranh... Có thể nhẹ nhàng chút không... Ta đau...” Bọn họ chưa bao giờ làm cho hắn đau đến như vậy.

“Hãn Triệt... Vô luận là chuyện gì đều có ta cùng Vận Tranh... Hãn Triệt... Ta muốn người...” Chậm lại động tác, Lưu Vận Tranh khiến Bạch Hãn Triệt rơi vào trong sự điên cuồng của chính mình.

“Vận Tranh... Vận Tranh...” Nước mắt Bạch Hãn Triệt rơi càng ngày càng nhiều, hẳn biết chính mình như vậy không thể sớm xuất hiện trước mặt phụ thân.

4. Chương 4

Bầu trời tối đen, Lưu Tích Tứ cùng phụ vương đánh tiếng chào, thay đổi y phục hằng ngày mang theo ám vệ liền xuất cung đến thẳng “Hồng phúc khách điểm”. Ở chỗ cách khách điểm năm trăm thước, Lưu Tích Tứ nhảy lên nóc nhà, trước đó hắn đã sai người tra qua phòng chữ thiên số ba ở hướng nào, hẳn cũng không định từ cửa chính đi vào. Một nhóm tám người vừa đến khách điểm, liền thấy mấy người từ cửa sổ nhảy ra ngoài, khước miệng Lưu Tích Tứ nhếch lên mang người liền đi theo, nếu hắn không nhìn lầm, người dẫn đầu chính là Ly Nghiêu kia, thật sự là rất có ý tứ.

Lưu Tích Tứ mặc dù võ nghệ không cao cường bằng hai vị huynh trưởng, nhưng từ nhỏ được phụ vương đích thân dạy, sở trường nhất chính là ám khí cùng dụng độc. Để cho hắn lúc gặp nạn có thể thoát thân, Lưu Tích Tứ càng bị phụ vương buộc đem khinh công học thành chín phần. Tối nay, Lưu Tích Tứ đặc biệt cảm kích tính toán trước của phụ vương, mấy lần hắn thậm chí suýt nữa bị người phía trước bỏ xa. Tuy là có thể để ám vệ mang theo mình chạy, nhưng Lưu Tích Tứ dù thế nào cũng là một vương gia, không muốn đánh mất thể diện.

Đi theo một cái chính là một canh giờ, thẳng tắp ra khỏi cửa thành tới ngoài thành, cơ thể yếu ớt từ khi sinh ra làm cho chân Lưu Tích Tứ càng ngày càng mềm, ngay lúc hắn gần như không theo kịp, người phía trước ngừng lại, Lưu Tích Tứ vội thu mình lại trốn trong bụi cỏ ở bên đường nhìn mấy người cách đó không xa.

Khước miệng Ly Nghiêu vẫn như trước mang theo mặt cười, nhưng trong mắt hắn đã sớm bị tà niệm cắn nuốt. Xung quanh bụi cỏ phát ra thanh âm sột soạt, không phải bởi gió, mà là bởi sát ý từ trong người Ly Nghiêu lan ra. Hai tay được rửa cực kỳ sạch sẽ nhẹ nhàng vờ về tóc, tay trái Ly Nghiêu rút ra kiếm bên hông, mấy người bên cạnh hắn đều lấy vũ khí ra. Sau khi từ bụi cỏ lại phát ra vài tiếng “sột soạt”, mấy chục tên hắc y nhân từ trên cây bên cạnh nhảy xuống, không nói lời nào tất cả liền vọt tới hướng về Ly Nghiêu.

Lưu Tích Tứ ngừng thở, nhưng không phải bởi vì sợ hãi, mà là lần đầu tiên nhìn thấy cái gọi là giang hồ tranh đấu, làm cho hắn cực kỳ hưng phấn. Nếu không phải mấy vị “lão nhân gia” trong cung không ưng thuận, hắn đã sớm bước chân vào giang hồ, nếu xông vào không được, nhìn xem có lẽ không sao.

“Ly Nghiêu, giao ra ‘huyễn vụ’, chủ tử tha cho người không phải chết!” Người cầm đầu vung ra dây xích mềm trong tay vừa nói vừa hô lên hướng Ly Nghiêu, dây xích trên tay tựa như có sinh mệnh hướng tới chỗ hiểm của Ly Nghiêu.

Người bên cạnh bị những người khác quán lấy, Ly Nghiêu một mình cùng lúc đối mặt năm người, đã thấy kiếm trong tay hắn bao chặt chẽ quanh cơ thể chính mình, bất luận vũ khí đối phương ra sao, cũng không thể đụng một mẫu đến hắn. Nụ cười nơi khước miệng càng sâu, kiếm trong tay Ly Nghiêu càng lúc càng nhanh.

“Chủ tử?” Ly Nghiêu xoay tay lại một cái, mũi kiếm điểm thẳng lên trán một người, chỉ thấy người nọ ngay cả kêu cũng không kịp liền chết, lúc hắn ngã xuống, hắn cũng không chảy xuống một giọt máu. “Ly giáo từ khi nào thay đổi chủ tử, ta đây giáo chủ sao lại không biết chứ?” Dứt lời, lại hai người chết trên thân kiếm của y, mà y phục Ly Nghiêu lại vẫn sạch như khi y đến.

“Ly Nghiêu, người giết hại lão giáo chủ, cướp lấy ‘huyền vụ’, hôm nay giáo chủ niệm ở tình cảm ngày xưa sẵn lòng tha cho người một mạng, chỉ cần người giao ra ‘huyền vụ’, nhưng nếu người một mực không chịu tình ngộ, vậy cũng đừng trách giáo chủ vô tình!” Không thèm để ý chút nào đến những người bị chết, người cầm đầu huyết gió một tiếng, lại có mấy chục tên hắc y nhân vọt ra, bọn họ mỗi người trên tay đều cầm xích mềm, dùng trận pháp kỳ quái vây đám người của Ly Nghiêu ở bên trong, đúng là định dùng cách này đàn áp Ly Nghiêu.

“Giáo chủ... Ha ha ha...” Ly Nghiêu lại không mấy may sợ hãi, trái lại thu thanh kiếm về, “Bất quá là cái kỹ nữ cho ta ẩm giường thôi, cũng chỉ có các người từng lên giường nàng mới xưng nàng làm giáo chủ.” Tươi cười thối lui, con người Ly Nghiêu vốn màu đen biến thành màu tím, “Các người thực cho rằng nàng có năng lực lớn đến thế bức ta đi sao?” Thanh âm ma quỷ tựa như từ đằng xa truyền đến, khi mọi người ở đó hoảng sợ với sự biến hóa của đôi mắt Ly Nghiêu, gió xung quanh càng lúc càng lớn, đột nhiên “ầm ầm” mấy tiếng, xích mềm trên tay những người đó đã bị đứt thành mấy khúc, ngay cả người ban đầu cùng nói chuyện với Ly Nghiêu cũng sợ hãi mà lui về phía sau vài bước. Mà hẳn rồi cuộc cũng nói không ra lời, không ai biết Ly Nghiêu ra tay lúc nào, lúc biết, cổ người nọ đã bị móng tay Ly Nghiêu quẹt một đạo vết máu, vết máu rất nhẹ, nhưng cũng chính trong nháy mắt, khuôn mặt người nọ lại biến thành màu đen, giây dựa trong cực độ thống khổ một hồi sau đó ngưng thở.

Ly Nghiêu cũng không di chuyển nữa, lấy ra một tấm khăn lụa lau tay nói với người của mình: “Giữ lại một người sống quay về truyền lời.” Những người đi theo y gật đầu, lúc này mới xuất ra toàn bộ sức mạnh hướng đám người chạy trốn còn lại. Trong khoảnh khắc, mấy chục người còn lại chỉ có một người còn sống. Ly Nghiêu quăng cái khăn vừa lau lên mặt hắn nói: “Trở về nói cho nàng, theo ta nhiều năm như vậy lại vẫn không biết tính tình của ta, thừa dịp trước khi ta trở về tự mình kết thúc đi.” Người còn lại ngã mà chạy, Ly Nghiêu lại càng thêm sinh khí, chỉ nghe y lạnh lùng mà nói câu, “Ra đây.” Những người khác đang yên lặng mà đứng bên cạnh nhìn về phía sau Ly Nghiêu.

Lưu Tích Tứ vừa xem trò vừa ăn hai miếng điểm tâm một chút cũng không sợ hãi từ trong bụi cỏ chui ra, thấy hắn, sắc mặt mấy người bên cạnh Ly Nghiêu có chút quái dị, mà Ly Nghiêu đang quay lưng về phía Lưu Tích Tứ cũng không biết người vừa rồi vẫn đi theo mình là ai, khi y xoay người nhìn thấy Lưu Tích Tứ, nụ cười nơi khóe miệng y biến mất, màu tím trong mắt biến đậm.

Lưu Tích Tứ lại là vẻ mặt vui mừng, vỗ tay nói: “Đặc sắc đặc sắc, không nghĩ võ công Ly giáo chủ cao như thế, để cho bốn vương vừa thưởng thức được trò hay.” Đi lên phía trước, Lưu Tích Tứ bị ám vệ ngăn lại, Ly Nghiêu này thân phận không rõ, bọn họ không dám để vương gia có chút tổn hại.

“Tránh ra tránh ra, bốn vương cũng không phải những người đó.” Lưu Tích Tứ đẩy ám vệ đang ngăn cản mình ra, đi đến bên cạnh những người bị giết chết, dùng tay áo bịt mũi xem xét một phen, vừa nhìn vừa phát ra âm thanh thán phục, “Nhìn không ra công phu người lại rất cao như thế, nếu không phải bốn vương không luyện được võ, bốn vương định bái người làm thầy.” Dị sắc trong mắt Ly Nghiêu triệt tiêu, nhưng nụ cười khóe miệng vẫn chưa xuất hiện, hắn chỉ nhìn Lưu Tích Tứ không nói một câu.

Xem xong người chết, Lưu Tích Tứ nhìn về phía người sống, “Ly Nghiêu, bốn vương sẽ không truy cứu chuyện người giết người, chỉ có điều thủ vệ kinh đô này là người của thái tử ca ca, người có phải nên xử lý sạch sẽ những thi thể này, đừng để cho huynh trưởng của bốn vương rước lấy phiền toái hay không?”

Ly Nghiêu liếc mắt nhìn người bên cạnh, mấy người kia lập tức tiến lên từ trong ngực lấy ra mấy gói giấy, mở ra rồi rắc lên trên mấy thi thể, thi thể này lại bắt đầu tan ra, cuối cùng chỉ còn lại có quần áo, Lưu Tích Tứ thấy vậy càng không ngót thán phục, song mùi khó ngửi làm cho Lưu Tích Tứ phải lui thật xa, vừa vặn bịt mũi, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhăn lại. “Ly Nghiêu, độc người dùng này cũng chẳng ra sao cả, có muốn bốn vương giúp người pha chút hương để ngửi hay không?”

Mấy người xử lý thi thể vừa nghe không hèn mà cùng rung một cái, bọn họ không dám nhìn mặt chủ nhân của mình, động tác trên tay lại nhanh hơn. Ánh mắt Ly Nghiêu vẫn dừng lại trên người Lưu Tích Tứ, y không nghĩ người tới lại là tiểu vương gia tôn quý nhất của Huệ Diệu này, mà y lại để cho hắn nhìn thấy một bộ mặt của mình.

Lưu Tích Tứ thấy Ly Nghiêu vẫn nhìn mình, lúc này mới nhớ tới mục đích tới nay đến đây, đi nhanh đến trước mặt Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ căn bản mặc kệ đối phương vừa mới giết người, một cước liền đá ra,

Ly Nghiêu cũng không tránh, miễn cưỡng trúng một cước của Lưu Tích Tứ. Một cước này, thủ hạ của Ly Nghiêu cũng căng thẳng lên, thầm nghĩ, tiểu vương gia này thật đúng là lớn gan.

“Ly Nghiêu, ngươi cho rằng bốn vương dễ bị lừa gạt sao?” Lưu Tích Tứ chịu đau trên chân mắng, “Sách ngươi cho bốn vương chỉ có một phần, vậy cũng miễn, nhưng thể nào lại dùng đúng chỗ quan trọng, Ly Nghiêu... phần còn lại kia...” Lưu Tích Tứ trực tiếp chìa tay đòi.

“Ồ khách điểm.” Nụ cười ở khóe miệng Ly Nghiêu lại nổi lên, nhưng nghe Lưu Tích Tứ nói, “Không muốn cười cũng đừng cười, nhìn thật khó xem.” Tưởng hắn nhìn không ra người này cười có bao nhiêu quỷ dị sao? Cũng không như phụ thân, cười lên rất đẹp mắt. Lưu Tích Tứ nói xong, hướng về phía Ly Nghiêu cười, “Coi, bốn vương như vậy mới là cười.”

Hắn cười, Ly Nghiêu lại cúi đầu cười ra tiếng, làm cho Lưu Tích Tứ có chút kinh ngạc, đột nhiên thất lưng hắn bị người ôm, còn chưa kịp phản ứng lại hắn đã bị Ly Nghiêu mang theo bay lên.

“Này, Ly Nghiêu, ngươi thật lớn mật!” Lưu Tích Tứ giãy dụa muốn Ly Nghiêu buông mình ra.

“Vương gia còn có khí lực sao?” Một câu thần nhiên của Ly Nghiêu chặn miệng Lưu Tích Tứ, hắn quả thật không còn khí lực. Lưu Tích Tứ không cam lòng càng nhìn nụ cười bên miệng của Ly Nghiêu càng bức, hướng Ly Nghiêu cười ngọt ngào, thừa dịp đối phương thất thần, Lưu Tích Tứ một cước vào bụng Ly Nghiêu. Ly Nghiêu chậm một chút, nhưng vẫn ôm chặt Lưu Tích Tứ chạy nhanh hơn hướng về phía khách điểm.

Nhìn thấy phần sách còn lại trên bàn, Lưu Tích Tứ lật vài trang trực tiếp toàn bộ thu hết sách. “Ly Nghiêu, nói đi, hao hết tâm tư như vậy tìm cho bốn vương, là muốn bốn vương giúp ngươi làm cái gì?” Tính kế rõ ràng như vậy, hắn nếu nhìn không ra sẽ không là Lưu Tích Tứ.

Ly Nghiêu lại như hoàn toàn thả lỏng, nụ cười ở khóe miệng không hề làm cho người ta sợ hãi, mà là mang theo vài phần vui mừng. “Ly Nghiêu không có gì cần vương gia làm, chỉ là mấy ngày hôm trước ở trên lầu lâu uống rượu trông thấy vương gia ở dưới đi qua, muốn làm quen với vương gia mà thôi.”

Lưu Tích Tứ ngồi xuống đối mặt với Ly Nghiêu, suy nghĩ một chút nói: “Ly Nghiêu, ngươi không phải con dân Huệ Diệu.” Suy đoán mạnh dạn được xác nhận khi đối phương gật đầu.

“Du ngoạn?”

“Đi khắp nơi một chút.”

“Tính toán ở lại kinh thành bao lâu?”

“Không biết.”

Đơn giản một hỏi một đáp, Lưu Tích Tứ làm ra quyết định.

“Nếu như vậy, ngươi liền đến ở quý phủ của bốn vương đi, bốn vương gần đây đều ở trong cung, trong phủ bỏ trống. Không có công không hưởng lộc, ngươi đã không cần xin bốn vương làm cái gì, lấy cái này tính đáp tạ của bốn vương với ngươi đi.”

Ánh mắt Ly Nghiêu chợt hạ xuống, bất quá rất nhanh, Lưu Tích Tứ cũng không thấy được. “Nếu vương gia mở lời, Ly Nghiêu cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Tốt lắm, ngày mai bốn vương sẽ phái người dẫn ngươi qua.” Sự tình nói xong xuôi, Lưu Tích Tứ ngáp một cái, tối nay cũng thật là mệt, “Hồi cung.” Nói một tiếng với căn phòng chỉ có hai người, một người từ bên ngoài tiến vào lấy sách của Lưu Tích Tứ.

“Vương gia, xe ngựa đã chuẩn bị xong.” Âm vệ che mặt nói.

“Ừm.” Bước đi thong thả chân hướng ra phía ngoài, mới vừa tới cửa Lưu Tích Tứ lại bị người ôm, gương mặt, trong mắt Lưu Tích Tứ hiện lên tức giận. Ly Nghiêu ôm Lưu Tích Tứ từ cửa sổ nhảy xuống phía dưới thả người lên xe ngựa, sau đó buông tay.

“Ly Nghiêu, niệm ở sách bốn vương lần này không truy cứu, nếu lại có lần sau, bốn vương liền đồ hóa thi phần (1) lên đầu ngươi.” Ra sức kéo màn xe xuống, “Hồi cung!”

Xe ngựa chạy hướng về phía cửa cung, Ly Nghiêu khẽ mở miệng: “Đi tra.” Hắn chưa nói tra cái gì, nhưng lại có một người biến mất ở khách điểm.

Chú thích

(1) hóa thi phấn: tên một loại bột xuất phát từ “Lộc đỉnh ký” ↑

Thuốc tán này lợi hại phi thường! Nó dính vào da thịt nguyên vẹn thì không sao, nhưng bất hạnh gặp một giọt máu là huyết dịch liền hóa thành nước vàng, loang ra rất mau làm rữa da nát thịt.

Nước vàng này như vết dầu loang mau lẹ vô cùng, chẳng khác gì một tia lửa đủ thiêu rụi cả một khu rừng cỏ thành tro tàn. Hóa thi phấn gặp máu còn biến thành chất độc, có thể nói là một chất độc ghê gớm nhất thiên hạ. Lại một điều: chất độc đó chỉ công hiệu bên ngoài, còn nuốt vào bụng lại không hề gì.

5. Chương 5

“Trẫm lúc trước sai các người phụ trách an toàn của vương gia, các người phụ trách cho trẫm chính là như thế sao?!” Trong phòng Lưu Hoài Diệp lớn tiếng chất vấn mấy người đang quỳ gối trước mặt, “Vương gia đi ra ngoài có một hồi, các người có thể để cho nó mang bệnh quay về!” Nhìn thấy người nằm trên giường đang sốt cao, Lưu Hoài Diệp vừa tức vừa lo.

“Thuộc hạ đáng chết! Thỉnh hoàng thượng trách phạt!” Nhóm ám vệ quỳ trên mặt đất cúi đầu nói.

“Hoài Diệp.” Bạch Tang Vận đang ở bên giường giúp nhi tử thay khăn mở miệng, “Tính tình Tích Tứ người phải biết, nó muốn làm cái gì ai có thể ngăn được? Nếu thật muốn trách cũng chỉ có thể trách ta đây làm cha mà thân mình không tốt, bằng không thân mình nó cũng không đến nỗi yếu hơn người khác.”

“Tang Vận...” Lưu Hoài Diệp ngồi xuống ôm người yếu, “Sao có thể trách người?” Hắn sợ nhất người này nghĩ vậy.

“Các người đều đi xuống đi.” Bạch Tang Vận cũng không muốn trách phạt bất luận kẻ nào. Nhóm ám vệ không có đứng dậy, vẫn quỳ trên mặt đất, sau khi nghe được hoàng thượng mở miệng lúc này mới lui ra ngoài. “Đừng nói cho phụ hoàng, chỉ nói Tích Tứ mấy ngày này xuất cung chơi đi.” Bạch Tang Vận lại phân phó, nếu để cho phụ hoàng biết Tích Tứ bị bệnh... chỉ sợ rồi lại ngã xuống một người.

“Ta đã phái người đi thăm dò nguồn gốc Ly Nghiêu kia, sáng nay người kia vào phủ Tứ nhi, nghe nói là Tứ nhi để hắn vào ở.” Lúc Lam Khuyết Dương nói lời này, lộ ra lửa giận rõ ràng.

Bạch Tang Vận lại không có lo lắng giống Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương như thế, nói: “Chắc hẳn người nọ khiến cho Tứ nhi hứng thú, nếu không theo như tính tình Tứ nhi thế nào lại để cho một người lạ vào ở, dù cho thật sự là muốn đáp tạ người ta.” Nhi tử này của hắn thủ đoạn đáp tạ người khác chỉ có một loại, chính là lấy ra ngân phiếu.

“Rốt cuộc người nọ là người phương nào, ta nghĩ hẳn không có ý xấu với Tứ nhi, chúng ta từ từ nhìn được rồi, cũng đừng căng thẳng như thế.” Trong lòng Bạch Tang Vận rất minh bạch, với thân phận của nhi tử, không ai lại ngu ngốc đi đụng vào nó, “Dù sao thân phận Tứ nhi đều là ở đây.”

“Bất kể nói như thế nào vẫn là cẩn thận chút thì hơn, dù sao Tứ nhi còn nhỏ.” Tâm tư Lưu Hoài Diệp và Lam Khuyết Dương giống nhau, chỉ có điều bọn họ cũng sẽ không nói trước mặt Bạch Tang Vận, nháy mắt ra dấu với nhau, Lưu Hoài Diệp nói, “Tang Vận, ta đi Đông cung, người về trước nghỉ ngơi, thân mình người hiện tại cũng không so được với ngày xưa, Tích Tứ bên này có đám nô tài hầu hạ rồi.” Nhìn thấy đứa con yêu đang mê man, Lưu Hoài Diệp lại là một cổ lửa giận, Tích Tứ có bệnh từ khi sinh ra, nếu nó cực độ mệt sẽ lên cơn sốt, bọn họ vốn tưởng rằng nhiều năm bổ thang như vậy đã tẩm bổ cho thân mình nhi tử, không nghĩ còn phải tiếp tục tẩm bổ thêm nữa.

“Cũng tốt, ta vừa lúc có việc nói cùng Triệt nhi.” Bạch Tang Vận đứng dậy chuẩn bị trở về, nghĩ đến đường tử, mi hắn nhíu lại.

“Tang Vận...” Lam Khuyết Dương ôm hắn, “Đừng quên thân mình người hiện tại.” Bạch Tang Vận nhìn mắt tiểu nhi tử, đi theo Lam Khuyết Dương trở lại tẩm cung bọn họ.

Bạch Hãn Triệt mặt không còn chút máu theo sau hoàng thượng, hắn không nghĩ hoàng bá lại tự mình đi đến tìm hắn, nghĩ có thể xảy ra chuyện, Bạch Hãn Triệt lạnh cả người. Đi tới cửa, chợt nghe hoàng bá mở miệng: “Hãn Triệt, cha ngươi tìm ngươi có việc, ngươi vào đi thôi.”

“Dạ, hoàng bá.” Bạch Hãn Triệt gắng sức đè xuống hoang mang cùng bất an trong lòng.

“Hãn Triệt, ngươi phải nhớ kỹ, cha ngươi thân mình không tốt, đừng làm cho hắn sinh khí.” Bỏ lại một câu, Lưu Hoài Diệp bước đi. Bạch Hãn Triệt đứng ở cửa, thu vạt áo, gắt gao cắn môi, nhắm mắt lại hít sâu vài cái, Bạch Hãn Triệt đi vào trong.

“Cha...” Đi vào trong phòng, Bạch Hãn Triệt cúi đầu kêu một tiếng.

“Hong Tam, hai phụ tử chúng ta có chuyện muốn nói, đừng cho người quấy rầy chúng ta, kể cả thái tử.” Bạch Tang Vận nói với người bên cạnh.

“Dạ, chủ tử.” Hong Tam lui ra ngoài, trước khi đi hắn lo lắng liếc nhìn Hãn Triệt.

“Cha...” Tiến lên hai bước, Bạch Hãn Triệt quỳ xuống, hắn biết ngày này chung quy sẽ đến.

Nhìn thân mình yếu ớt, mặt tái nhợt cùng nhiều vết hồng ấn trên cổ của Bạch Hãn Triệt, Bạch Tang Vận vỗ vỗ giường mềm: “Triệt nhi, đến bên cạnh phụ thân.” Nghe được khẩu khí phụ thân vẫn bình thường dịu dàng như lúc trước, Bạch Hãn Triệt ngừng quỳ bước thong thả đến cạnh giường phụ thân, giữ chặt tay phụ thân nói, “Cha... Thực xin lỗi...”

Vuốt đầu dưỡng tử, Bạch Tang Vận đau lòng mở miệng: “Triệt nhi, xuất kinh đi, phụ thân biết con vẫn muốn ra đi, phụ thân đã an bài hết cho con, con muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó, chờ con muốn trở lại thì trở lại.”

“Cha!” Bạch Hãn Triệt vừa nghe, trên mặt lại không có một tia huyết sắc, phụ thân... không cần hắn sao?

Bạch Tang Vận kéo dưỡng tử đến để hắn ngồi bên cạnh mình, kéo hắn bên người: “Triệt nhi... Từ sau khi con lớn phụ thân không còn ôm con.”

“Cha?” Bạch Hãn Triệt bị hành động của phụ thân khiến cho có chút không biết làm sao.

“Triệt nhi, con tuy là dưỡng tử của phụ thân, nhưng phụ thân vẫn coi con như thân sinh nhi tử. Triệt nhi, con không vui, nếu cứ để tiếp tục như thế, cuối cùng sẽ có ngày con bị hai thằng nhóc kia phá hủy. Triệt nhi, con mới mười sáu tuổi, phụ thân không muốn con cả đời này cứ trải qua như thế, con nên đi ra ngoài xem một chút, con nên có cuộc sống của chính mình.” Bạch Tang Vận chậm rãi trấn an hài tử đang sợ hãi, trong lòng nói: “Triệt nhi, chờ khi Vận Tranh cùng Vận Vành học được như thế nào đối đãi âu yếm người khác, phụ thân mới có thể giao con cho bọn chúng, trước lúc ấy, làm chuyện con muốn làm đi.”

Nghe được lời nói của phụ thân, Bạch Hãn Triệt rốt cuộc nhịn không được khóc rống lên, “Phụ thân.. Oa oa... Cha...” Hắn không nghĩ, hắn không nghĩ phụ thân lại dễ dàng tha thứ cho mình như vậy.

“Triệt nhi, không cần cảm thấy mình có lỗi với phụ thân, con không có lỗi gì.” Vỗ đầu dưỡng tử, Bạch Tang Vận để hắn ở trên người mình mặc sức trút hết ủy khuất cùng thống khổ trong lòng, “Triệt nhi muốn đi lúc nào?”

Bạch Hãn Triệt ôm chặt phụ thân nói: “Trước khi... Vận Vành trở về...”

“Được...” Thấy dưỡng tử đáp ứng rồi, Bạch Tang Vận lau nước mắt trên mặt hắn, “Phụ thân còn nhớ Triệt nhi khi còn bé rất nhút nhát, chỉ thích đi theo bên cạnh phụ thân, lần này con một mình đi ra ngoài, phụ thân thật là có chút lo lắng.”

“Cha...” Bạch Hãn Triệt ngẩng đầu lên nghe phụ thân nói, nghĩ đến mình vẫn còn đang khóc trong lòng phụ thân, hắn liền lập tức ngồi dậy.

“A... Triệt nhi thật sự trưởng thành, dám một mình xuất môn.” Bạch Hãn Triệt tiếp tục trêu ghẹo dưỡng tử.

“Chủ tử, thái tử điện hạ ở bên ngoài muốn vào... Nô tài...” Mặt Hong Tam mang theo khó xử tiến vào bẩm báo. Bạch Hãn Triệt vừa nghe, có chút sợ hãi nhìn phụ thân. Bạch Tang Vận lại chậm rãi nhắm hạt ô mai, không lên tiếng, nhìn thấy bộ dáng của hắn, Hong Tam lại lui ra ngoài.

“Triệt nhi, đêm nay con và phụ thân ở cùng nhau đi, ngày mai phụ thân phái người đưa con ra khỏi thành.” Bạch Tang Vận cười cười, để Hân Triệt yên tâm. Xem ra, hắn phải lập tức đưa Hân Triệt đi.

“Cha... Vận Tranh cùng Vận Vành...” Nghĩ đến hai người hắn không biết nên làm sao bây giờ kia, Bạch Hân Triệt có chút do dự, có chút lo lắng, có chút... khổ sở không biết tên.

“Triệt nhi... Không tin phụ thân tài cán làm chủ được cho con sao?” Đối với đường tử giống mình nhất này, Bạch Tang Vận thích nhất, vì thế giữa nhi tử và đường tử, hắn rất nhanh lựa chọn đường tử.

“... Triệt nhi hết thấy nghe phụ thân...” Rốt cuộc có thể ly khai sao? Bạch Hân Triệt không nghĩ ngày này tới dễ dàng như vậy.

“Phụ hoàng, phụ vương!” Lưu Vận Tranh quỳ trên mặt đất, trên mặt là lo lắng chưa từng có, “Giúp giúp hài nhi! Hài nhi muốn gặp cha một lần.”

Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương cũng lần đầu tiên biểu hiện lạnh lùng với nhi tử. Không có cho trưởng tử đứng lên, Lưu Hoài Diệp nói: “Vận Tranh... Các người từ nhỏ phụ hoàng đã nhắc nhở các người, các người làm cái gì cũng được, chỉ cần không hủy Huệ Diệu, phụ hoàng tuyệt không can thiệp, nhưng duy nhất không thể nạp phụ thân sinh khí, càng không thể làm cho hắn bận tâm. Nhưng người cùng Vận Vành lần này lại làm phụ hoàng cùng phụ vương thất phần thất vọng.”

“Phụ hoàng?!” Lưu Vận Tranh hoang mang chưa từng có, “Phụ hoàng! Hài nhi thích Hân Triệt, nếu phụ hoàng có thể cùng phụ vương có được phụ thân, vì sao hài nhi không thể cùng Vận Vành có được Hân Triệt! Cũng là các người kiêng kị thân thể Hân Triệt, kiêng kị hắn là đường tử của cha, vì nghĩ tới thể diện hoàng gia, cho nên mới không đồng ý!”

“Bốp!” Lam Khuyết Dương chưa bao giờ đánh nhi tử trực tiếp vung ra một chưởng, chưởng phong đánh trật mặt trưởng tử, “Phụ vương có phải thật sự quá mức sùng các người hay không, cho các người đến tình cảnh muốn làm gì thì làm!”

“Phụ hoàng! Phụ vương!” Lưu Vận Tranh không để ý lễ pháp mà đứng lên, có chút điên cuồng mà hô, “Hài nhi bất chấp các người đồng ý hay không, hài nhi đều muốn Hân Triệt!” Lưu Vận Tranh không còn nghiêm cẩn thường ngày, lo âu trong lòng khiến hắn mất đi bình tĩnh ngày thường.

“Giữ thái tử trong cung, không có mệnh lệnh của trẫm ai cũng không được thăm.”

“Phụ hoàng!”

Không để ý tới phần nộ của thái tử, Lưu Hoài Diệp trực tiếp điểm huyết đạo hắn, sai người mang theo hắn ra ngoài.

“Vận Vành trở lại, người xem nó cho kỹ, không cho phép nó đi tới chỗ Tang Vận âm ỉ.” Còn một nhi tử, Lưu Hoài Diệp nói với Lam Khuyết Dương.

“Ta hiểu.” Chứng kiến bộ dạng của trưởng tử vừa rồi, Lam Khuyết Dương cảm nhận được dụng tâm của Tang Vận.

Lưu Tích Tứ đột nhiên sốt mê man, trên trán không biết tay ai đặt lên, thực lạnh, khiến cho hắn cảm thấy thoải mái hơn. Khát nước, Lưu Tích Tứ muốn sai người lấy nước, lại nói không nên lời, chỉ chốc lát sau có người cho hắn uống nước. Lưu Tích Tứ uống xong cố gắng mở mắt ra, sau khi hắn thấy người cho hắn uống nước này là ai, đầu tiên là nhìn nhìn bốn phía, nói tiếp: “Người vào bằng cách nào?” Hắn ở trong cung, người này có thể tránh thị vệ trong cung cùng ám vệ của mình, Lưu Tích Tứ nghĩ có phải nên nhắc nhở một chút với phụ hoàng hay không.

“Uống nữa không?” Buồng bát Ly Nghiêu hỏi, lại sờ xuống trán Tích Tứ, bởi vì sốt cao mà không vui.

“Uống.” Liếm liếm môi, Lưu Tích Tứ cũng không khách khí, thấy ba gã ám vệ nằm trên mặt đất, hắn kéo kéo Ly Nghiêu, “Người dùng cái gì?” Người sinh bệnh nói chuyện đều dị thường yếu ớt, khiến cho Ly Nghiêu nghe mặt càng lộ ra hàn ý.

“Uống thuốc này.” Ly Nghiêu lấy ra một viên thuốc trong suốt đưa tới bên miệng Lưu Tích Tứ.

Lưu Tích Tứ nhìn chăm chăm tay Ly Nghiêu, “Người là muốn chữa trị cho bốn vương, hay là muốn hạ độ bốn vương?”

“Người sẽ không trúng độc.” Ly Nghiêu nhét thẳng viên thuốc vào trong miệng Lưu Tích Tứ.

“Ly Nghiêu, người thật sự rất lớn mật...” Uống viên thuốc, Lưu Tích Tứ lại không còn sinh lực, buồn ngủ hết sức, hần thấp giọng nói, “Ly Nghiêu... Khi đi tiếng động đừng quá lớn.” Không hề quản người không nên xuất hiện, Lưu Tích Tứ thiếp đi.

Sau khi Lưu Tích Tứ ngủ, ngón trở Ly Nghiêu nhẹ nhàng quét qua ngũ quan Lưu Tích Tứ... “Vì sao...”

6. Chương 6

Ngủ một giấc, Lưu Tích Tứ thấy được sức lực toàn thân đều đã trở lại, cơn sốt cũng không biết khi nào hạ, thấy ba người quỳ gối bên giường, Lưu Tích Tứ chộp lấy một chiếc gối ném qua, “Đừng để cho bốn vương ở trên giường liên sinh khí, đứng lên! Bốn vương còn chưa có chết đâu, quỳ cái gì mà quỳ.”

“Vương gia, thuộc hạ đem qua bảo vệ chủ nhân chưa tận lực!” Ba gã ám vệ đập đầu thỉnh tội.

“Thôi đi thôi đi, cái gì mà bảo vệ chủ nhân chưa tận lực, bốn vương bị thương sao?” Lưu Tích Tứ xuống giường trước tiên là uống một cốc nước lớn, “Công phu Ly Nghiêu kia các người cũng rõ ràng, hần muốn đến muốn đi, trong cung ngoại trừ phụ hoàng cùng phụ vương ai có thể ngăn được? Bốn vương mới vừa khỏi bệnh, các người liền chọc tức ta. Phái người đem nước nóng cùng đồ ăn sáng lại đây, bốn vương dùng xong bữa muốn tắm rửa một chút, sau đó đi thỉnh an.”

“Dạ, vương gia!”

Lưu Tích Tứ thu thập thỏa đáng trước là đi thỉnh an hoàng gia gia, bồi hoàng gia gia một canh giờ, liền lập tức đi đến tẩm cung của phụ thân.

“Cha...” Vào cửa nhìn thấy Bạch Hãn Triệt đang ôm phụ thân khóc, chân Lưu Tích Tứ mềm xuống, “Cha!”

“Tứ nhi... Sao lại chạy đến đây?” Lưu Hoài Diệp tiến lên sờ sờ trán nhi tử, phát hiện sốt đã lui, sinh khí nói, “Tứ nhi, tỉnh sao không ở trên giường hảo hảo nằm!”

“Phụ hoàng, con khỏe rồi. Còn Hãn Triệt, người khóc cái gì a.” Thấy phụ thân hảo hảo mà đứng ở nơi đó, Lưu Tích Tứ vội vàng hỏi.

“Hãn Triệt hôm nay xuất kinh, luyện tiếu phụ thân.” Lam Khuyết Dương kéo tiểu nhi tử đến một bên để hần ngồi xuống, bắt mạch cho hần.

“Xuất kinh?!” Lưu Tích Tứ thể nào cũng không ngờ ngủ một giấc dậy lại nghe được tin này, Lưu Tích Tứ trực giác hỏi, “Thái tử ca ca và nhị ca đồng ý?” Mới vừa nói xong hần liền phát giác chính mình nói sai, vội vàng dừng miệng.

“Triệt nhi muốn xuất kinh, chỉ cần được phụ thân đồng ý là được, từ khi nào cần được hai người kia đồng ý?” Bạch Tang Vận thần nhiên nói một câu, Lưu Tích Tứ lập tức nghe ra vài phần không bình thường.

“Triệt nhi, sau này một mình ở bên ngoài, phải chăm sóc tốt cho bản thân. Phụ thân giao cho con phong thư viết cho Thượng Quan hoàng thúc, nếu con đi Trạch Yên, liền mang cho hần. Mặc dù trên đường đi có người bảo vệ con, nhưng mọi việc vẫn phải cẩn thận, nếu không đủ bạc, nhớ đi đến hiệu buôn Vận phường lấy tiền.” Bạch Tang Vận dặn dò từng việc, Bạch Hãn Triệt thì nắm tay phụ thân đáp lại toàn bộ.

“Cha... Người hiện tại thân mình không khỏe, hài nhi cũng không thể ở bên cạnh phụ thân hầu hạ.” Bạch Hãn Triệt phi thường tự trách mình.

“Phụ thân có hai hoàng bá cùng hoàng thúc của con kia đã chịu không nổi, nếu lại thêm con, phụ thân thật sự không nghĩ đến xuất môn.” Thấy thời giờ không còn sớm, Bạch Tang Vận thúc giục nói, “Triệt nhi, nên đi, nhớ kỹ gửi thư cho phụ thân.”

“Dạ.” Ôm phụ thân một hồi, Bạch Hãn Triệt chuyển hướng sang Lưu Tích Tứ, “Tích Tứ, thay ta chăm sóc tốt phụ thân... Còn cả... Vận Tranh cùng Vận Vành... thay ta nói tiếng ‘Xin lỗi’ với bọn họ.”

“A... Nha...” Lưu Tích Tứ như vẫn còn đang lọt vào trong sương mù gập gập đầu, mặc dù đáp lời, trong tâm trí lại rất lo lắng, Hân Triệt phải đi, thái tử ca ca thế nào lại không đến?! Lại còn, Hân Triệt vì sao phải đi?!

“Hoàng bá... Hoàng thúc...” Bạch Hân Triệt quỳ xuống cấp hai người dập đầu lạy ba cái, sau đó đứng dậy cầm lấy cái bọc của mình xoay người đi.

“Hân Triệt... Trước khi cha ngươi sinh, ngươi trở về một chuyến...” Ngay khi Bạch Hân Triệt đi tới cửa, Lưu Hoài Diệp đột nhiên mở miệng. Bạch Hân Triệt quay đầu lại nói, “Con nhất định sẽ trở về.” Không quên nhìn phụ thân mấy lần, Bạch Hân Triệt cuối cùng bước từng bước ra phía ngoài, phía trước là cuộc sống mới của hắn sau này.

“Cha... Đây là có chuyện gì?!” Người vừa đi, Lưu Tích Tứ liền không nhịn được.

“Phụ thân chẳng qua là muốn để Hân Triệt được sống thư thái chút, cũng cho hai người kia chút giáo huấn.” Lời của Bạch Tang Vận khiến cho Lưu Tích Tứ có chút hồ đồ, hai người kia... sẽ không là thái tử ca ca cùng nhị ca chứ.

Thấy nhi tử không hiểu mà nhìn mình, Bạch Tang Vận hỏi: “Tứ nhi, con thấy Hân Triệt đã từng được vui vẻ chưa?”

Lưu Tích Tứ nghĩ đi nghĩ lại: “Không vui.” Người nào mỗi ngày bị người khi dễ lại vui vẻ a.

“Phụ thân muốn cho nó vui vẻ, cho nên, phụ thân để nó xuất kinh.” Câu trả lời của nhi tử, khiến Bạch Tang Vận càng cho rằng quyết định của mình là chính xác.

“...” Lưu Tích Tứ có ý xấu cười thầm, “Hài nhi biết rồi.” Hừ! Hắn cũng nói, không được khi dễ Hân Triệt, coi xem, khỏi cần hắn đứng ra, tự có người ra mặt vì Hân Triệt.

“Tích Tứ...” Lưu Tích Tứ thấy phụ vương gọi hắn, vội vã cởi hài lên giường, “Phụ vương, con hôm nay ở chỗ phụ thân nằm được không?”

“Đương nhiên được, dưỡng hai ngày nữa, hai ngày này con hảo hảo bồi cha con.” Hành động nhu thuận như vậy của Lưu Tích Tứ khiến cho khuôn mặt trầm xuống của Lam Khuyết Dương khôi phục lại, vẫn là tiểu nhi tử ngoan... Lam Khuyết Dương và Lưu Hoài Diệp đồng thời nghĩ.

“Cha... Hân Triệt đi rồi, thái tử ca ca có đáp ứng?”

“Không đáp ứng cũng phải đáp ứng.”

Trên giường, hai phụ tử nói chuyện với nhau.

“Ai... Kỳ thật a, con cũng hiểu Hân Triệt cần phải đi ra ngoài một chút, hắn lại không giống con, cả ngày buồn bực trong kinh không thú vị.” Lưu Tích Tứ có chút thêm muốn, bao giờ hắn mới có thể bước chân vào giang hồ đây.

“Phụ thân vốn định chờ hai năm, ai ngờ hai huynh trưởng kia của con càng ngày càng quá phận, bằng không phụ thân cũng sẽ không để Hân Triệt đi sớm như vậy.” Nghĩ đến hai nhi tử của mình, Bạch Tang Vận liền cười không nổi.

Lưu Tích Tứ nghe không thực hiểu được tâm tư phụ thân, suy tư một hồi hắn hỏi: “Phụ thân, người không bằng lòng chuyện thái tử ca ca, nhị ca cùng Hân Triệt sao?” Trong mắt Lưu Tích Tứ, Hân Triệt tuy rằng thực đáng thương, nhưng hắn lại càng không muốn thấy huynh trưởng của mình thống khổ.

Bạch Tang Vận quay lại: “Hai người kia từ nhỏ liền yêu thích quần quít lấy Hân Triệt, phụ thân thế nào lại nhìn không ra, vốn tưởng bọn chúng sẽ xử lý tốt sự tình, ai ngờ phụ thân vẫn là yên tâm quá sớm.”

“Cha, người không ngại thân thể Hân Triệt sao?” Lưu Tích Tứ vừa nghe rất ngạc nhiên, hắn vốn tưởng rằng phụ thân bản khoản thân phận của Hân Triệt.

“Thân thể? Thân thể gì.” Bạch Tang Vận cũng thản nhiên mở miệng, “Hân Triệt không có thân thể gì, nó là dưỡng tử của phụ thân, đây là thân thể của nó. Từ sau khi nó theo họ phụ thân, nó cũng chỉ có một thân thể này, phụ thân hy vọng các con đều có thể ghi nhớ.”

“Dạ, con đã biết, phụ thân.” Lưu Tích Tứ lập tức đáp lại, sau đó lè lè lưỡi, “Phụ thân, con sợ nhị ca trở về lại đập tan gian phòng của hần.” Nhị ca cái loại người thâm tàng bất lộ (1) này, nóng giận lên quả thực rất đáng sợ.

“Đây là phòng của nó, đập hay không đập, là chuyện của nó.” Bạch Tang Vận dường như thật sự rất bức nhi tử của mình, giọng điệu khi nói hai hài tử kia một điểm cũng không ôn hòa giống như dưỡng tử. Lưu Tích Tứ không dám hỏi lại, sợ thực sự nhạ phụ thân sinh khí.

Quả nhiên như Lưu Tích Tứ đoán, Lam Vận Vành nhận được tin trở về kinh trước thời hạn, vừa mới tiến cung đã bị phụ vương ngăn cản. Không cách nào gặp mặt cha, thái tử vẫn bị giam giữ, lại không có tin tức của Bạch Hãn Triệt, Lam Vận Vành nôn nóng đến độ đập tan tành quý phủ của mình. Lam Khuyết Dương và Lưu Hoài Diệp mặc hần đập, cũng không cho phép hần tiến cung làm phiền Bạch Tang Vận, lại phái người trông coi hần. Lam Vận Vành thế mới biết thả lỏng của ba vị phụ thân đối với hần ngày thường, cũng mới biết được so sánh với phụ thân mình, thực lực của hần cùng thái tử lại là cách xa đến thế.

Bầu không khí trong cung vì sự trở về của Lam Vận Vành mà càng thêm căng thẳng, Lưu Tích Tứ hiểu rõ chuyện gì xảy ra mấy ngày nay cũng là hết sức nhu thuận, bảo hần uống cái gì liền uống cái đấy, bảo hần ở trong phòng hần liền ở trong phòng.

Bạch Tang Vận cũng là quyết tâm muốn trừng phạt hai nhi tử, sai người chuyển lời đến cho hai đứa, bảo bọn chúng hảo hảo xét lại mình, nhưng lại vẫn chưa tính gặp hai đứa. Mỗi ngày không phải ở trong cung tản bộ, cùng tiểu hài tử chơi cờ, xem sách, thì chính là bồi Lưu Tuyên. Chỉ toàn như vậy, không ngờ đã qua năm ngày.

Một ngày, Bạch Tang Vận lại sai người truyền lời, hần cuối cùng đồng ý gặp trưởng tử cùng thứ tử, vẫn như lần hần cùng Bạch Hãn Triệt nói chuyện, hần một mình ở tẩm cung triệu kiến Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành. Nhưng lần nói chuyện này lại cực kỳ không thoải mái, khi người ngoài cửa nghe được tiếng kêu la trong phòng chạy ào vào, chỉ thấy trên vạt áo Bạch Tang Vận toàn bộ đều là máu, hai vị tiểu chủ tử lại sợ tới mức không ngừng gọi người, Bạch Tang Vận hư thai!

Chuyện lần này càng ngày càng âm ỉ, biết được Bạch Tang Vận bị hai nghịch tử làm phát bực mà có khả năng sẩy thai, Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương bắt hai nhi tử quỳ gối ngoài cửa không cho phép bọn họ xuất hiện trước mặt Bạch Tang Vận. Cũng may Ngũ Mặc vì từ sau khi Bạch Tang Vận có thai liền mỗi ngày ở trong cung, hài tử tuy là đã được bảo vệ, nhưng Bạch Tang Vận là bị động thai, bất cứ lúc nào cũng có thể hư thai.

“Hoàng thượng, đại ca lần này chỉ sợ thật sự là bị chọc tức, mấy ngày nay hoàng thượng cùng vương gia tốt nhất nên bồi bồi đại ca, đại ca có chút tâm tư tích tụ, nếu tiếp tục như vậy, hài tử không chỉ không bảo đảm, sợ rằng thân mình đại ca lại tổn thương.” Khẩu khí của Ngũ Mặc càng sinh khí, không nghĩ tới hai hài tử nên hiểu chuyện nhất mà lại làm ra loại sự tình này.

“Khuyết Dương, người ở chỗ này cùng Tang Vận, trầm đi ra ngoài.” Biểu tình trên mặt Lưu Hoài Diệp không phải phần nộ là có thể hình dung được. Hôn lên khóe mắt chứa bóng nước của Bạch Tang Vận, Lưu Hoài Diệp ghé vào bên tai hần nói, “Tang Vận, đừng tức giận... Người coi như mình không sinh ra hai đứa nghiệt súc kia, Tang Vận... Vì ta cùng Khuyết Dương, không giận được chứ?” Lưu Hoài Diệp không ngừng khê hôn mặt Bạch Tang Vận, để cho hần không khổ sở.

Bạch Tang Vận mở mắt, bị thương trong lòng khiến cho nước mắt hần không ngừng rơi xuống, hần không nghĩ mình ở trong lòng mấy hài tử lại kinh khủng như vậy. Lam Khuyết Dương cùng Lưu Hoài Diệp càng không ngừng giúp hần lau nước mắt, ghé vào bên tai hần nhỏ nhẹ an ủi. Lưu Tích Tứ đứng một bên che miệng nhỏ giọng khóc, vì chuyện hôm nay, vì phụ thân yếu ớt, vì thâm tình của phụ hoàng cùng phụ vương đối với phụ thân, hần cuối cùng hiểu phụ thân vì sao muốn đưa Hãn Triệt đi, cuối cùng hiểu Hãn Triệt vì sao không vui.

Cho Bạch Tang Vận uống thuốc, Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương chờ đến khi hần ngủ mới đứng lên. “Tứ nhi, con trông coi phụ thân, phụ vương chốc lát liền quay lại. Ngũ Mặc, mấy ngày này người ở trong cung, ta phái người đi nói cho Hoài Uyên.” Lam Khuyết Dương phân phó một câu, xoay người ra khỏi nội gian, Lưu Hoài Diệp để đôi tay lạnh ngắt của Bạch Tang Vận vào giữa chân gấm, sau khi hôn Bạch Tang Vận cũng đi ra ngoài.

Lưu Tích Tứ chưa bao giờ sợ hãi như vậy, hắn không biết phụ hoàng cùng phụ vương sẽ xử trí huynh trưởng như thế nào, hắn muốn đi xin tha thứ thay cho mấy huynh trưởng, lại không dám chống lại mệnh lệnh của phụ hoàng cùng phụ vương, hắn lúc này mới biết được, vị trí của phụ thân ở trong lòng phụ hoàng cùng phụ vương quan trọng biết bao nhiêu, quan trọng đến mức mà một khi bọn hắn thực sự nhạ phụ thân nổi giận, phụ hoàng cùng phụ vương tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho bọn hắn.

Chú thích

(1) thâm tàng bất lộ: sâu sắc khó dò ↑

7. Chương 7

Trong phòng, Lưu Tích Tứ hai tay ôm đầu gối ngồi trên giường, ám vệ trong phòng đều bị hắn đuổi ra ngoài, hai tròng mắt sưng đỏ nhìn ra được hắn vừa mới khóc. Một người xuất hiện trong phòng hắn, Lưu Tích Tứ không ngẩng đầu, thậm chí khi đối phương đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống, hắn cũng không phản ứng lại.

Nụ cười ở khóe miệng Ly Nghiêu lúc vừa nhìn thấy Lưu Tích Tứ đã không thấy tăm hơi, hắn đưa tay kéo tay Lưu Tích Tứ đang đặt trên đùi xuống, chuyển người sang hướng mình. Lưu Tích Tứ đánh tay Ly Nghiêu một cái, không có khí thế mà nói: “Ly Nghiêu, ngươi thực nghĩ bốn vương không dám trị tội ngươi sao?”

Nước mắt rơi xuống, giọng nói nức nở, khiến cho tròng mắt Ly Nghiêu xuất hiện tàn ý, “Xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì!” Lau lệ trên mặt, Lưu Tích Tứ chỉ chỉ cửa sổ, “Ra ngoài, bốn vương hôm nay tâm tình không tốt, ai cũng không muốn gặp.” Sau đó, hắn đã bị người ấn lên trên giường, hai tròng mắt Ly Nghiêu bắt đầu biến sắc, lạnh lẽo hỏi lại: “Chuyện gì?”

“Ly Nghiêu, ngươi thực sự không sợ chết có phải hay không?” Ngoài miệng tuy nói lời tức giận, nhưng Lưu Tích Tứ lại khóc thành tiếng.

“Chuyện gì?!” Ly Nghiêu cầm lấy tay Lưu Tích Tứ từ từ dùng sức, nước mắt Lưu Tích Tứ rơi xuống càng nhiều, hai tay che mặt mình, “Ly Nghiêu... Ta sợ... Oa oa... Thái tử ca ca và nhị ca... hôm nay làm phụ thân tức giận đến mức suýt sẩy thai... Nếu không phải... Nếu không phải hoàng thúc cùng nhị thúc ngăn lại... Nếu không phải ta khóc van xin phụ hoàng cùng phụ vương... thái tử ca ca và nhị ca... đã thực sự bị đánh chết... Ly Nghiêu... Từ nhỏ đến lớn... Phụ hoàng cùng phụ vương một đầu ngón tay cũng chưa từng chạm vào chúng ta đâu... Nhưng hôm nay... hôm nay... Oa... Ta sợ... Phụ hoàng nói muốn phế thái tử ca ca... nói... nếu phụ thân vạn nhất có làm sao... người... người sẽ giết thái tử ca ca cùng nhị ca... Thái tử ca ca cùng nhị ca... bị đánh cho chỉ còn lại có một hơi thở... Ta sợ... Ta sợ bọn họ sẽ chết...”

Hắn không nghĩ các ca ca lại nói vậy với phụ thân, không nghĩ thân mình phụ thân lại chịu không được kích thích, không nghĩ phụ thân trong lòng phụ hoàng và phụ vương lại quan trọng như vậy, quan trọng đến mức mà... nếu bọn họ không phải hài tử của phụ thân, phụ hoàng cùng phụ vương căn bản là sẽ không yêu thương bọn họ như thế... Lần đầu tiên nhìn thấy phụ hoàng và phụ vương nổi giận ra sao, lần đầu tiên hiểu tình cảm sâu đậm của phụ hoàng và phụ vương đối với phụ thân... Lần đầu tiên hiểu bọn họ thực không thể nhạ phụ thân sinh khí, lần đầu tiên biết... phụ hoàng cùng phụ vương sẽ đánh bọn họ như vậy. Lo lắng cùng sợ hãi một ngày, làm Lưu Tích Tứ trước mặt Ly Nghiêu toàn bộ trút hết ra, hắn cũng không biết vì sao, đối với Ly Nghiêu mỗi ngày buổi tối đều vào trong cung nhìn hắn này, hắn chỉ là muốn nói ra.

Ly Nghiêu buông Lưu Tích Tứ ra, rời khỏi phòng Lưu Tích Tứ, Lưu Tích Tứ đưa tay ra, nhìn thấy cửa sổ đang mở, rơi lệ nhanh hơn.

Lưu Tích Tứ khóc mãi cũng mệt mỏi vô cùng liền như vậy nằm ở trên giường vẫn nguyên y phục mà ngủ, hắn thậm chí ngay cả chân cũng chưa đắp, gió lạnh ban đêm từ bên ngoài thổi vào, Lưu Tích Tứ sợ lạnh co rúm lại. Ly Nghiêu vừa rồi bỏ đi lại xuất hiện trong phòng Lưu Tích Tứ, y cỡi ngoại bào của Lưu Tích Tứ, đắp chăn cho hắn, lại đút cho hắn vẫn đang mê man một viên thuốc, cứ như vậy ngồi ở bên giường nhìn Lưu Tích Tứ mãi đến khi ánh trăng và sao toàn bộ dần dần biến mất.

“Ừm...” Trở mình, Lưu Tích Tứ nghĩ muốn che ánh sáng chói mắt, chui lại vào trong đệm chăn, Lưu Tích Tứ ý thức lơ mơ mới phát hiện có gì không đúng. Mở mắt ra thấy mình chỉ mặc áo lót, Lưu Tích Tứ nheo

mất lại, đêm qua... hần nhớ rõ mình vẫn chưa thoát ngoại sam. Xốc chăn lên, Lưu Tích Tứ phát hiện ở đầu giường có mấy thứ.

Mặc kệ mấy cái chai kia, Lưu Tích Tứ trước tiên cầm thư mở ra xem, sau khi xem xong trong mắt Lưu Tích Tứ lướt qua cái gì đó, sau đó hần lẩm bẩm nói: “Ly Nghiêu, bốn vương nhất định sẽ trị tội người!” Cẩn thận thu thư vào, đặt vào trong cái hộc ngầm, Lưu Tích Tứ xuống giường kêu người bưng nước đi vào, sau khi rửa mặt rất nhanh, không cần ăn điểm tâm, Lưu Tích Tứ đến thẳng tẩm cung của phụ thân.

Đi đến cửa tẩm cung, Lưu Tích Tứ liền bị Trương Chính ngăn lại. “Tiểu chủ tử, Bạch chủ tử còn chưa tỉnh, đêm qua Bạch chủ tử lại có triệu chứng xuất huyết, hoàng thượng phân phó, ngoại trừ nhị gia, không có thủ dụ của hoàng thượng và vương gia, ai cũng không được quấy rầy Bạch chủ tử.” Trương Chính vô cùng tiều tụy, nhìn ra được một đêm chưa nhắm mắt. Trương Chính cung kính, ngay cả nói chuyện cũng ra tiếng rất nhỏ, không chỉ có hần, trong mấy canh giờ này có mấy người lại có thể ngủ?

“Trương công công, ta không quấy rầy phụ thân, ta muốn gặp phụ hoàng hoặc phụ vương, ta có vị bằng hữu đưa thuốc đến, rất có lợi đối với thân mình của phụ thân.” Đối với Trương Chính, mấy người Lưu Tích Tứ đều thực tôn kính, Trương Chính cũng không như thái giám khác xưng hần là vương gia như vậy, đều gọi hần là tiểu chủ tử.

Trương Chính vừa nghe, khe khẽ đẩy cửa ra để Lưu Tích Tứ đi vào, “Tiểu chủ tử, nô tài đi bẩm báo hoàng thượng cùng vương gia, người chờ một chút.”

Lưu Tích Tứ ngồi trên ghế ở gian ngoài chờ người bên trong đi ra, bất kể lúc nào, nếu phụ thân chưa tỉnh, bọn họ cũng không có thể đi vào quấy rầy, nghĩ tới phụ thân, Lưu Tích Tứ lại nhớ tới Bạch Hãn Triệt, nếu thái tử ca ca cùng nhị ca đối với Hãn Triệt có được một nửa sự quan tâm như phụ hoàng cùng phụ vương đối với phụ thân, phụ thân cũng sẽ không đưa Hãn Triệt đi.

“Tứ nhi.” Nghe được tiếng gọi, Lưu Tích Tứ vội vàng thu hồi tâm tư, “Phụ hoàng.” Thấy sắc mặt phụ hoàng không tốt lắm, Lưu Tích Tứ nổi lên vài phần sợ hãi.

Thấy thần sắc tiểu nhi tử không giống bình thường, Lưu Hoài Diệp biết tối hôm qua dọa tới hần, tiến lên kéo nhi tử vào trong lòng Lưu Hoài Diệp dầy dáy dứt xin lỗi nói: “Tứ nhi, tối hôm qua phụ hoàng cùng phụ vương có phải làm con sợ hãi hay không?” Vỗ nhẹ trên lưng, Lưu Tích Tứ chôn trước ngực phụ hoàng, có chút ủy khuất mà gật gật đầu, đôi mắt cũng đỏ hoe.

“Xin lỗi, tối hôm qua phụ hoàng làm con sợ.” Lưu Hoài Diệp thở dài một tiếng nói, “Tứ nhi, đừng sợ, nếu không phải hai ca ca kia của con nói ra cái chuyện đó với cha con, hại cha con đau lòng, phụ hoàng cùng phụ vương cũng sẽ không ra tay nặng như vậy. Nhiều năm như thế, phụ hoàng cùng phụ vương đâu nỡ đánh các con? Ba con là hài tử mà phụ hoàng thật vất vả mới có được, phụ hoàng đáp ứng cha con, phải sủng các con lên trời.”

“Phụ hoàng... Con biết... Con biết đều là lỗi của ca ca, ca ca không nên nói với phụ thân như vậy.” Lưu Tích Tứ ngẩng đầu lộ ra một nụ cười với phụ hoàng, từ trong ngực lấy ra một cái chai giao cho phụ hoàng, “Phụ hoàng, đây là thuốc một bằng hữu của hài nhi cho hài nhi, nói là có lợi cho thân mình phụ thân. Hài nhi cũng không biết là thật hay giả, người để nhị thúc xem thử, nếu thật sự có lợi với phụ thân, liền cho phụ thân uống.” Hần mặc dù đã tra qua một lần, nhưng vẫn là không chắc chắn về Ly Nghiêu.

“Trong ba đứa các con, là con hiểu chuyện nhất.” Cầm thuốc, Lưu Hoài Diệp phân phó Trương Chính đi gọi Ngũ Mặc, “Tứ nhi, vào trong cùng phụ thân con ngủ tiếp một lúc đi.” Vuốt sắc xanh dưới đôi mắt nhi tử, Lưu Hoài Diệp biết hần đêm qua không ngủ được.

“Phụ hoàng, hài nhi... muốn đi xem thái tử ca ca cùng nhị ca...” Lưu Tích Tứ cẩn thận mà quan sát vẻ mặt phụ hoàng, thấy phụ hoàng không có tức giận như hôm qua, hần thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Lưu Hoài Diệp nhìn tiểu nhi tử một lát, nói, “Đi đi, xem xong con hồi cung nghỉ ngơi cho tốt, lúc này con cũng không thể sinh bệnh.” Dù sao cũng là hài tử của chính mình cùng Bạch Tang Vận, qua một đêm, lửa giận trong lòng Lưu Hoài Diệp đã là đi hơn phân nửa, nhưng đối với hai trưởng tử, hần vẫn như cũ quyết định hảo hảo trừng trị bọn chúng một phen.

Liếc nhìn phụ thân còn đang ngủ, Lưu Tích Tứ đi Ninh Hòa cung, sau khi thái tử ca ca và nhị ca bị đánh

đã được đưa đến nơi này. Đi theo nô tài hầu hạ vào, thấy hai người toàn thân mang thương tích, Lưu Tích Tứ lau đi lệ trong mắt.

“Vương gia, ngài chớ lo lắng, hoàng thượng và Khuyết vương mặc dù xuống tay nặng nề, nhưng dù sao thái tử cùng Vành vương gia đã tập võ từ nhỏ, cơ thể cứng rắn, hơn nữa hoàng thượng cùng Khuyết vương làm sao nỡ xuống tay đánh chết, những chỗ yếu hại cũng chưa tổn thương gì, an dưỡng hai tháng là được rồi.” Nghe được lời nói của thái y, Lưu Tích Tứ lúc này mới thật sự yên lòng, có lẽ phụ hoàng cùng phụ vương cũng không muốn phụ thân đau lòng. Lấy thuốc ra, Lưu Tích Tứ giao cho thái y, “Bình hồng này là thuốc uống, bình xanh dùng ngoài da.”

Thái y nhận thuốc, mở ra đầu tiên là ngửi ngửi, sau đó lấy ra một chút nhìn nhìn, mặt lộ vẻ vui mừng nói: “Vương gia, thuốc này chính là phi thường quý báu, trong cung cũng chưa từng có thuốc này đâu, vương gia làm sao mà có được?” Vừa hỏi, thái y vừa vội vàng cho hai người bị thương nặng uống thuốc, bôi thuốc.

“A... Là bằng hữu ngoài cung của bốn vương đưa tới...” Lưu Tích Tứ vừa nghe trong lòng có suy tính, Ly Nghiêu này cũng thật không đơn giản. Hắn mặc dù cùng phụ vương học dụng độc, nhưng thuốc Ly Nghiêu cho hắn, cũng làm cho hắn giật mình không thôi.

Lưu Tích Tứ ở Ninh Hòa cung dùng đồ ăn sáng, bồi bên cạnh hai vị huynh trưởng, trong lòng rối loạn, vì chuyện tình hai ngày nay, vì người thần bí, Ly Nghiêu mỗi đêm đều xuất hiện kia, còn có thuốc hắn đưa tới.

Thuốc Ly Nghiêu cho quả thực thần kỳ, qua ước chừng một canh giờ, Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành vốn đang hôn mê liền tỉnh lại. Thấy Lưu Tích Tứ ở trong phòng, Lưu Vận Tranh sai người đỡ hắn ngồi dậy, cũng bảo mọi người trong phòng ra ngoài.

“Phụ thân thế nào?” Câu đầu tiên sau khi tỉnh lại, Lưu Vận Tranh không phải hỏi phụ hoàng chuẩn bị xử trí hắn ra sao.

“Phụ hoàng nói phụ thân tối hôm qua lại có chút xuất huyết, nhị thúc vẫn ở trong cung, trước mắt không sao, nhị thúc nói phải đặc biệt cẩn thận.” Lưu Tích Tứ vắt khăn giúp hai người không thể nhấc tay lên lau mặt, hắn cũng thực giận ca ca, nhưng hắn không muốn giữa ca ca và phụ thân có gì vướng mắc, “Một bằng hữu của ta tặng thuốc cho phụ thân, nghe nói thuốc kia rất hiệu nghiệm, tin tưởng phụ thân sẽ không có việc gì.”

“Tích Tứ, ngươi biết chuyện phụ thân đưa Hãn Triệt đi sao?” Hai trông mắt Lưu Vận Tranh làm cho Lưu Tích Tứ nhìn không ra hắn đang suy nghĩ cái gì, Lam Vận Vành mặc dù tỉnh, lại từ từ nhắm hai mắt không nói lời nào.

Lưu Tích Tứ ngồi xuống, có phần mệt mỏi mà nói: “Khi ta biết, cũng là lúc Hãn Triệt đi. Phụ thân hỏi ta, cảm thấy Hãn Triệt từng được vui vẻ sao? Ta nói không vui. Phụ thân nói, người muốn cho Hãn Triệt vui vẻ, cho nên, người muốn đưa Hãn Triệt đi. Đại ca, nhị ca, lời nói của phụ thân ta vốn không rõ ý ra sao, nhưng hai ngày nay ta có chút minh bạch. Ca, trên đời này có mấy nam tử nguyện ý đi theo hai nam nhân? Còn vì bọn họ sinh hạ hài tử? Phụ thân người như vậy, nhất định cũng từng trải qua thống khổ, bằng không phụ thân cũng sẽ không ly khai phụ hoàng cùng phụ vương, đến cái Thất Hà trấn kia ở một năm.”

“Ca, không nói phụ hoàng cùng phụ vương, ngay cả ta, cũng cảm thấy các người thực quá đáng. Ta mặc dù không biết nam nhân sinh con như thế nào, nhưng tưởng tượng cũng cảm thấy thực đáng sợ, thân mình phụ thân không tốt, vì sinh chúng ta suýt nữa ngay cả mạng sống cũng không còn, các người... các người sao có thể nói với phụ thân như vậy!”

“Tích Tứ! Đủ rồi!” Lưu Vận Tranh gầm nhẹ nói, hắn làm sao không biết bọn họ đáng chết, lúc ấy hắn tức giận chỉ biết là phụ thân đưa Hãn Triệt đi, cần bản nghe không vào lời nói của phụ thân, còn nói ra những câu đại nghịch bất đạo ấy, những câu nói ngu ngốc suýt chút nữa hại chết phụ thân. Lưu Vận Tranh nâng tay lên, dùng hết toàn bộ sức lực cho chính mình một cái bạt tai. Lại một thanh âm vang lên, là của Lam Vận Vành cũng không biết mở mắt ra từ khi nào.

“Ca,” Lưu Tích Tứ khóc nức lên, “Đi tạ lỗi với phụ thân, phụ thân không tức giận, thân mình sẽ khỏe lên. Ta nghĩ phụ thân cũng biết các người là tức giận nói lung tung. Ca, ta không muốn như vậy... Ta muốn một nhà chúng ta vẫn giống trước kia.” Hắn chỉ muốn làm cái tiểu bá vương trước kia cái gì cũng không sợ, hắn

không muốn lại nhìn thấy phụ thân cùng phụ vương tức giận, không muốn chứng kiến phụ thân đau lòng, không muốn chứng kiến huynh trưởng bị đánh thành như thế.

“Ai, trông hai con, ngày thường thận trọng, sao lại làm ra cái chuyện hồ đồ như thế?” Lưu Hoài Uyên ở bên ngoài nghe được cuộc nói chuyện đi vào ngồi bên cạnh Lưu Tích Tứ, trách cứ mà nhìn hai chất tử (1) “Lần này, các con không chỉ có chọc tức cha con, còn hù chết Tích Tứ, sau này làm gì phải suy nghĩ một chút, đừng cứ động khí một chút liền bắt kể mọi thứ, đâu phải chuyện thái tử và vương gia nên làm?” Lưu Hoài Uyên cũng về mặt mặt mỗi kéo Lưu Tích Tứ đau lòng không ngớt vào trong lòng, hấn thích nhất chính là chất tử này, so với nhi tử của chính hấn còn thích hơn.

“Hoàng thúc, con muốn đi gặp phụ thân.” Lam Vận Vành ngo ngoáy đứng lên, chuẩn bị xuống giường.

“Trước tiên đừng đi.” Lưu Hoài Uyên dè hai người muốn xuống giường lại, “Các con bây giờ trông như thế này, không phải làm cha con càng đau lòng sao. Biết sai là được rồi, đừng chọc giận cha con sinh khí nữa.” Lưu Hoài Uyên thở dài nói, “Có rất nhiều chuyện, hoàng huynh cùng Khuyết Dương cũng chưa từng nói cho các con, không phải không muốn nói, mà là vì chuyện này là chuyện thương tâm của phụ thân các con, cho nên vẫn giấu, cũng thấy không cần thiết cho các con biết. Đêm qua các con nói những lời như vậy tuy là giận mà nói, nhưng hoàng thúc nghĩ, có lẽ trong lòng các con lúc nào cũng nghĩ như thế, bằng không sao có thể nói ra? Cho nên, dù cho hoàng huynh sẽ trách tội, hoàng thúc vẫn là quyết định cho các con biết, sau này đối với phụ thân các con, các con cũng biết nên hiếu kính hấn như thế nào.”

Sắc mặt Lưu Hoài Uyên vì nhớ lại mà trở nên rất khó coi, với ba hài tử có vẻ mặt khó hiểu, Lưu Hoài Uyên chậm rãi nói ra hết thấy năm đó, gồm cả chuyện Bạch Tang Vận từng bị cưỡng bạo.

Chú thích

(1) chất tử: cháu ↑

8. Chương 8

Trong phòng dị thường im lặng, chỉ có tiếng nước nở theo thời gian cùng tiếng thở dốc thống khổ, sau khi Lưu Hoài Uyên nói ra hết thấy năm đó, Lưu Tích Tứ cảm thấy hai ngày nay mình đã chảy ra nước mắt của cả đời. Hấn giờ mới biết phụ thân chịu qua nhiều đau khổ hơn là nghe được từ chỗ phụ hoàng nhiều lắm, hấn cũng mới biết được chính mình đúng là như vậy mà được sinh ra. Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành lại càng thống khổ nghĩ muốn đâm mấy dao trên người mình, thì ra, tóc cha vì như vậy mà bạc, thì ra... phụ thân là bị hoàng gia gia “giết”... thì ra... phụ vương là được phụ thân nhặt về, phụ hoàng là phụ thân lấy sinh mệnh chính mình đổi lấy... thì ra, bọn họ lại đúng như phụ hoàng mắng vậy, là nghiệt tử!

“Hấn như cái hũ nút, có chuyện gì cũng đặt ở trong lòng. Vô Danh sơn trang là Tang Vận trước khi gặp chuyện không may đã sai người mua, chính là để rời khỏi hoàng huynh cùng Khuyết Dương, nếu không phải xảy ra chuyện kia, Tang Vận sẽ ẩn cư cả đời, cũng sẽ không có các người. Hấn là nam tử, yêu nam tử đã làm cho hấn thống khổ vạn phần, huống chi lại là hai người, hấn so với bất luận kẻ nào cũng khổ hơn, lại không thể để cho người khác biết. Một năm ở trong cung ấy, xung quanh đều truyền hấn là nam sủng của hoàng huynh, may mà hoàng huynh quản nghiêm, Tang Vận lại mất trí nhớ, mới không xảy ra rắc rối gì. Nhưng đến khi hấn nhớ lại, hấn lại đi, Khuyết Dương tìm hấn một năm mới tìm được, hồi cung, vẫn có người nói hấn, một nam nhân cần nhiều dũng khí mới có thể cam tâm tình nguyện ở trong cung cùng hai nam nhân. Càng đừng nói, với thân thể nam nhân vì bọn họ mang thai hài tử. Nếu không phải yêu thực sâu, ai có thể không để ý tin đồn mà kiên trì tiếp tục. Mặc Mặc cũng là qua nhiều năm, mới quen được.”

Kéo hai hài tử đang hồi hận vào lòng, Lưu Hoài Uyên nói: “Vận Tranh, Vận Vành, cái gì mà ‘Phụ thân có thể cam tâm tình nguyện hầu hạ phụ hoàng cùng phụ vương, Hấn Triệt vì sao không thể?’ ‘Chính là vì phụ thân có thể chấp nhận hai nam nhân, chúng con mới có thể đối với Hấn Triệt như thế’ ‘Chúng con đều là vì phụ thân cùng phụ hoàng phụ vương, mới có thể sinh ra như vậy’ ‘Phụ thân là vì thể diện mới không cho Hấn Triệt và chúng con cùng một chỗ’... Những câu hỗn như thế, có thể nói sao?!” Lưu Hoài Uyên vỗ khuôn mặt hai đứa một cái, nghiêm túc nói, “Về sau những lời này, nghĩ cũng không thể nghĩ! Vậy không phải để phụ thân các con tan nát cõi lòng ư!”

“Hoàng thúc... Chúng con sai rồi, chúng con chỉ nghĩ phụ thân đưa Hân Triệt đi, nói không suy nghĩ, làm thương tổn tâm tư phụ thân.” Lưu Vận Tranh đẩy hoàng thúc ra vùng vẫy xuống giường, Lam Vận Vành hài cũng không đi liền hướng ra phía ngoài, “Con muốn gặp phụ thân, phụ thân ngày nào tha thứ cho con, con sẽ quỳ gối ở đầu giường của phụ thân ngày ấy không đứng dậy.” Lau lệ trong mắt, Lam Vận Vành được tới tới đỡ đi tắm cùng phụ thân. Lưu Tích Tứ và Lưu Hoài Uyên đỡ Lưu Vận Tranh cùng đi, Lưu Hoài Uyên biết bây giờ không cho bọn chúng gặp Bạch Tang Vận một lần, sau đây cũng đừng nghĩ để bọn chúng yên ổn dưỡng thương.

“Tang Vận, ăn chút nữa...” Lam Khuyết Dương bưng bát, muốn cho Bạch Tang Vận ăn nhiều một chút. Bạch Tang Vận lại cầm chén đẩy ra, tựa vào bên người Lưu Hoài Diệp, “Để lát nữa lại ăn, bây giờ thật sự không thấy ngon miệng.” Trong lòng mặc dù vẫn còn vì lời nói của hài tử mà khó chịu, có điều bây giờ lại nghĩ, hai hài tử kia cũng là tức giận, dù sao cũng do chính mình sinh ra, Bạch Tang Vận cố gắng để tâm mình thư giãn, hẳn không có hời Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương làm gì, nghĩ cũng biết nhất định là đánh hai hài tử kia một trận.

“Tang Vận, thuốc Tứ nhi đưa tới người uống có thấy dễ chịu chút?” Lưu Hoài Diệp xoa bụng Bạch Tang Vận, hôm nay hẳn không lên triều, giao chính sự tạm thời cho Lưu Hoài Uyên, Ngũ Mặc nói, Tang Vận vẫn có dấu hiệu hư thai.

“Hình như là có chút hiệu nghiệm, đêm qua bụng vẫn hơi hơi đau, đến bây giờ đúng là không đau.” Bạch Tang Vận có chút tự trách, hẳn rốt cuộc đã quên thân thể mình, làm cho hai người này lo lắng.

“Hoàng thượng, thuốc này được pha chế rất tuyệt diệu, thật không hiểu bằng hữu mà Tứ nhi kết giao thế nào.” Ngũ Mặc ở bên cạnh nói. Bạch Tang Vận cũng cười nhạt, “Sợ là Tứ nhi nhận người kia trước chứ, nghe nói Tứ nhi cho người nọ vào ở trong phủ của nó. Vì thế Khuyết Dương cùng Hoài Diệp quả thực bất mãn mấy ngày.” Thấy tinh thần Bạch Tang Vận tốt hơn chút, mấy người trong phòng cũng yên lòng.

“Hoàng thượng...” Trương Chính chạy chậm vào nói, “Thái tử điện hạ cùng Vành thân vương quỳ gối ở cửa, nói... nói muốn gặp Bạch chủ tử.”

“Không gặp! Phái người đưa bọn chúng về.” Lam Khuyết Dương từ chối thẳng, hai đứa nghiệt tử kia!

“Để chúng nó vào đi.” Ngực Bạch Tang Vận có chút đau nhức, lại sinh khí cũng không thể cả đời không gặp, dù sao cũng là nhi tử của mình.

“Tang Vận! Hai đồ hồn trưởng kia, gặp bọn chúng làm gì!” Lưu Hoài Diệp cũng không đồng ý, “Thân mình người đây còn chưa có khỏe đâu, đừng để bọn chúng làm người tức giận nữa.”

Vẫy tay với Trương Chính, Bạch Tang Vận bảo hắn đi dẫn người, “Có thể cả đời không gặp sao? Có thể nói, để bảo chúng nó quay về sao.” Giữ chặt tay hai người, Bạch Tang Vận đưa tay đặt lên bụng, “Nếu bọn chúng lại đến làm ta giận, cũng không phải nhi tử của Bạch Tang Vận ta nữa.”

Nhìn thấy nhi tử hai đứa mặt mũi bầm dập, phải để cho người đỡ vào, Bạch Tang Vận chỉ kinh ngạc một chút, lại thấy không có biểu tình gì khác, nam nhân của chính mình hẳn hiển nhiên hiểu rõ, cho nên không thấy kỳ quái.

“Cha.” Hai người đi vào quỳ gối trước mặt Bạch Tang Vận dập đầu nói, “Hài nhi đại nghịch bất đạo, nhạ phụ thân sinh khí, thỉnh phụ thân xử trí.”

“Đứng lên đi.” Bạch Tang Vận hít sâu mấy hơi, đè xuống khó chịu trong ngực, “Cha cũng biết các con là nóng nảy, về sau nói chuyện chú ý chút là được.” Để người nâng hai nhi tử dậy, Bạch Tang Vận cố gắng để tâm tình mình đừng quá dao động.

“Cha, người đánh con đi, con bất hiếu, lại nhạ phụ thân đau lòng.” Bò đến bên giường, Lưu Vận Tranh kéo tay phụ thân áp lên trên mặt mình, Lam Vận Vành đẩy người đang đỡ hắn ra cũng đi theo, kéo tay kia của phụ thân.

Bạch Tang Vận vuốt mặt nhi tử, như thế nào cũng đánh không được, “Cha là thực sinh khí, nhưng chuyện nếu đã qua, cha không muốn nhớ lại.” Lau nước mắt trên mặt nhi tử, Bạch Tang Vận hiểu, nhi tử của hắn trải qua lần này là thật sự trưởng thành.

“Vận Tranh, Vận Vành, phụ thân không phản đối chuyện các con cùng Hãn Triệt, phụ thân đưa Hãn Triệt đi là bởi vì phương pháp của các con rất quá mức, chỉ nghĩ cho mình, lại không suy nghĩ đến ý tứ của Hãn Triệt. Nếu nói cường thế, bá đạo, sơ với phụ hoàng cùng phụ vương các con, các con còn kém xa lắm, nhưng các con có bao giờ thấy bọn họ cưỡng ép phụ thân làm cái gì? Chờ đến khi các con hiểu nên đối xử với Hãn Triệt như thế nào, phụ thân mới có thể giao Hãn Triệt cho các con. Nếu các con thực thích Hãn Triệt, nên làm cho nó vui vẻ, mà không phải làm cho nó càng ngày càng gầy, càng ngày càng tiều tụy.”

Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành hối hận nắm tay phụ thân, nói không ra lời. Lưu Hoài Diệp kéo hai nhi tử đến dựa trên giường mềm, “Chỉ một lần này, không được lặp lại lần nữa, lại nói xằng nói bậy với phụ thân các người, phụ hoàng tuyệt đối không khinh tha!”

“Phụ hoàng, phụ vương, hài nhi hiểu, tuyệt đối sẽ không có lần tiếp theo.” Nhìn phụ hoàng ôm cha, nhìn phụ vương một tay bưng thuốc, bốn cha uống thuốc, Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành nhận ra, bọn họ chưa bao giờ tự mình cho Hãn Triệt ăn gì.

Thấy hai nhi tử nghe theo, Bạch Tang Vận bắt đầu đuổi người, chỉ để lại Lưu Tích Tứ hai con mắt vẫn đang sưng đỏ.

“Tứ nhi, cùng phụ thân ngủ một lát đi.” Nhi tử nhỏ nhất, cũng đã trưởng thành một chút.

“Cha...” Lưu Tích Tứ lên giường, ôm phụ thân, sau khi phụ hoàng cùng phụ vương rời đi liền hỏi, “Nếu Tứ nhi nhạ người sinh khí, phụ hoàng cùng phụ vương cũng sẽ đánh Tứ nhi như vậy sao?”

“Sao thế được? Kim long giá vân (1) ở trên người phụ hoàng con vốn là phải truyền cho thái tử nhưng lại được đeo trên người con, phụ hoàng cùng phụ vương con sao nỡ đánh con.” Bạch Tang Vận nghĩ cảnh hai nhi tử bị đánh chắc chắn làm tiểu nhi tử sợ hãi, hẩn nhiên hiểu rõ tính tình hai nam nhân kia.

“Cha... Tứ nhi tuyệt đối không chọc giận người sinh khí.” Lưu Tích Tứ cẩn thận vuốt bụng phụ thân, “Cha... Cảm ơn người đã sinh hạ Tứ nhi.” Phụ thân nhìn có vẻ yếu đuối, nhưng so với bất luận kẻ nào cũng kiên cường hơn.

“Phụ thân cũng thực cảm tạ trời xanh, để phụ thân có con.” Bạch Tang Vận được tính phát tác ôm tiểu nhi tử ngủ, Lưu Tích Tứ thấy sắc mặt phụ thân tái nhợt, vì quá khứ của phụ thân mà đau lòng, cầm lấy một nắm tóc bạc của phụ thân, Lưu Tích Tứ tự thề trong lòng, sau này, hẩn nhất định sẽ không để cho người mình thích chịu khổ.

9. Chương 9

“Cung nghênh vương gia hồi phủ

”

Hừ một cái, tâm tình Lưu Tích Tứ vô cùng tốt trở lại phủ vương gia, vừa mới vào cửa, hẩn liền hỏi: “Vương Thuận nhi, Ly Nghiêu đâu?”

“Bẩm vương gia, Ly Nghiêu kia mỗi ngày đều ở Trúc Hiên đọc sách, ngoại trừ ngủ ra, chưa từng bước ra khỏi Trúc Hiên.” Vương Thuận nhi đối với người vương gia mời về kia là sợ hãi vô cùng, “Vương gia, Ly Nghiêu kia tiểu nhân trông dù sao vẫn cảm thấy có phần sồn tóc gáy, vương gia, ngài xem...”

“Xem cái gì!” Lưu Tích Tứ một chưởng đánh lên đầu Vương Thuận nhi, “Không làm gì trái với lương tâm, nửa đêm cho dù quỷ gọi cửa, người lại không có làm cái gì có lỗi với người ta, sợ cái gì.” Trong mắt Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu kia cho dù làm cái gì, chỉ cần không tìm đến phiền phức cho mình, vậy không liên can tới hẩn.

“Ly Nghiêu.” Tới Trúc Hiên, Lưu Tích Tứ lên tiếng gọi, mà Ly Nghiêu sớm biết hẩn tới lại ngồi trên ghế mềm vẫn không nhúc nhích, chỉ có ánh mắt từ sách chuyển qua người Lưu Tích Tứ, bên cạnh hẩn vẫn là có mấy người kia đi theo.

“Này, ném thử, đây là điểm tâm của Thúc Vi lâu, so với ngự trù trong cung làm ăn cũng không tồi đâu.” Tháo cái dây buộc bằng giấy, Lưu Tích Tứ mở điểm tâm ra, cầm một miếng cho Ly Nghiêu, sau đó tự mình

cầm lấy một miếng có mùi thơm mà ăn, “Phải tự lấy mà ăn, còn muốn bốn vương dứt cho các người sao?” Sau khi thấy Vương Thuận nhi cầm một miếng mấy người khác còn chưa cử động, Lưu Tích Tứ đẩy đẩy gói giấy, không vui nói, rõ là không hiểu quy củ của hắn.

Tùy tùng của Ly Nghiêu nhìn chủ tử của mình một cái, thấy chủ tử không phản ứng, bọn họ lắc lắc đầu, trong đầu đều cảm thấy vài phần ngoài ý muốn đối với Lưu Tích Tứ. Không nghĩ Lưu Tích Tứ sau khi nuốt thứ trong miệng xuống, cả giận nói: “Này, đây là phủ đệ của bốn vương, đã tới nơi này của bốn vương, cho các người ăn thì phải ăn, không ăn thì rút đi.” Đúng là không biết điều.

Một người trong đó lại nhìn mắt Ly Nghiêu, đưa tay hướng về phía điểm tâm, chợt nghe Lưu Tích Tứ nói: “Cái có ba chấm đỏ thì không được lấy, cái đây là vị đậu đỏ, còn cái khác thì tùy ý.”

“Tạ ơn vương gia.” Cầm một khối điểm tâm có bốn chấm đỏ, người này từ từ ăn, Lưu Tích Tứ thực vừa lòng, khi ở trong cung mỗi lần ăn cái gì đều là thật nhiều người cùng nhau ăn, cho nên sau khi dọn ra ngoài cung, khi tâm tình tốt hẳn bảo mọi người cùng nhau ăn với mình, như thế hẳn mới thấy ngon miệng. Mấy người khác cũng đều tự cầm miếng điểm tâm, sau khi Vương Thuận nhi ăn xong, lại lấy một miếng, Lưu Tích Tứ cũng không tiếc, dù gì cũng vẫn còn hai gói.

“Ly Nghiêu, bốn vương hai ngày nay trở về ở, nghe nói người một mực ở trong phủ, bốn vương hai ngày nay mang người đi ra ngoài dạo đi, đừng để đến kinh thành một chuyến, chẳng xem cái gì.” Ăn điểm tâm vị đậu đỏ, Lưu Tích Tứ liếm nhân đậu đỏ bên trong từng chút một, không thấy được ánh mắt cực kỳ thâm trầm của Ly Nghiêu.

“Được.” Khép sách lại, Ly Nghiêu đã sẵn sàng.

“Chờ bốn vương ăn xong đã.” Trong đầu Lưu Tích Tứ nghĩ nhất định phải mang sự phó của Thúy Vi lâu này vào trong phủ.

Trên đường cái, Lưu Tích Tứ cực kỳ hào hứng mà giới thiệu phong thổ nhân tình của kinh thành cho Ly Nghiêu, hẳn lại mời Ly Nghiêu lên trên chiếc thuyền của hắn đang đậu ở hồ Tiêu Tương. Chiếc thuyền này là một trong những nơi Lưu Tích Tứ thích tới nhất, ngoại trừ cha và anh ra, Ly Nghiêu là người ngoài đầu tiên được hắn mời đến.

Trong thuyền lót tấm thảm dày, chất đầy gối mềm, người ngồi dưới đất cũng là ngồi trong thảm, cửa sổ xung quanh che bằng các tấm màn mỏng vừa dày vừa nặng, nếu muốn nhìn cảnh trí bên ngoài, kéo màn ra là được, nếu thấy bên ngoài âm ỉ, chỉ cần đóng cửa sổ, buông màn, thuyền liền ngăn cách với bên ngoài, biến thành nơi cực kỳ tư mật. Tầng trên của thuyền là nơi Lưu Tích Tứ nghỉ ngơi, không có giường, vẫn là thảm thật dày, phía trên lót đệm chần, màn mỏng làm nơi Lưu Tích Tứ ngủ tách biệt với xung quanh, thể hiện rõ ràng mặt thích được hưởng thụ của Lưu Tích Tứ. Có điều vậy cũng khó trách, phụ hoàng cùng phụ vương hắn cũng có một con thuyền như vậy, bình thường vẫn thường xuyên mang Bạch Tang Vận lên thuyền ở lại một ngày đêm, Lưu Tích Tứ chỉ biết là con thuyền của phụ hoàng hơn hẳn con thuyền của hắn, chỉ có điều hắn chưa từng thấy qua, đó là cấm địa, phụ hoàng cùng phụ vương cũng không để cho những người khác đi lên, kể cả hắn.

Lưu Tích Tứ dựa vào mười mấy cái gối mềm, lười biếng nằm, trên bàn bên cạnh đặt vài đồ ăn, gió trong hồ thổi nhẹ, Lưu Tích Tứ là cực kỳ thoải mái.

“Ly Nghiêu, thế nào, con thuyền này của bốn vương không tồi chứ?”

“Rất thoải mái.”

Ly Nghiêu cũng nằm bên cạnh trên thảm, hai người đều không đi hài, Lưu Tích Tứ lại cởi bỏ miệt, vùi chân vào giữa cái chần nhỏ.

“Lúc nào buồn, bốn vương liền ở trên chiếc thuyền này vài ngày, cá trong hồ này cực kỳ ngon, lát nữa chờ bọn hắn chuẩn bị xong người ném thử.” Uống rượu hoa quế, Lưu Tích Tứ cảm thán từ đáy lòng, “Ly Nghiêu, lần trước đa tạ người, thuốc của người rất công hiệu, bốn vương hai ngày này bồi, coi như là đáp tạ người thế nào?” Hắn không thích nhất chính là thiếu ân tình của người khác, nghĩ đến chính mình từng trước mặt người này khóc lớn một hồi, Lưu Tích Tứ thấy cực kỳ không có thể diện.

Nhưng Ly Nghiêu lại không vì lời nói của Lưu Tích Tứ mà cao hứng, khoe miệng cười lại như không, mặt cũng lạnh hẳn, làm Lưu Tích Tứ mất hứng. “Này, Ly Nghiêu, thế nào, thấy không được? Bốn vương lớn như vậy nhưng là lần đầu tiên bởi người khác đẩy, bốn vương không thích thiếu ân tình của người ta, nếu người không thích, vậy người nói, để bốn vương đáp tạ người thế nào.” Lưu Tích Tứ thầm nghĩ: Người thực coi tính tình bốn vương tốt lắm đi.

“Ly Nghiêu nghĩ là muốn làm bằng hữu của vương gia.” Ly Nghiêu lạnh lùng phun ra một câu.

“Vậy a.” Lưu Tích Tứ không hiểu, “Không phải bằng hữu, bốn vương lại mang người tới chỗ này sao? Ngoại trừ mấy lão nhân gia, cùng ba vị huynh trưởng, người chính là người đầu tiên đến nơi đây.”

Lời này làm khiến sắc mặt Ly Nghiêu thay đổi, nhưng vẫn là mang theo tức giận. “Đã là bằng hữu, làm sao lại nói đến ân tình? Vẫn là vương gia căn bản không muốn tương giao với Ly Nghiêu? Nếu vương gia khẳng khái muốn hoàn lại cái gì, Ly Nghiêu ngày mai liền rời khỏi kinh thành.”

Lưu Tích Tứ có phần á khẩu không trả lời được, hẳn là có ý tốt lại làm cho Ly Nghiêu giận, nghĩ lại, Lưu Tích Tứ nở nụ cười, “Người này, thật là kỳ quái, kinh thành này bao nhiêu người muốn để bốn vương cho bọn họ thể diện, nhưng người, chẳng những không nhận ý tốt của bốn vương còn dám mở miệng uy hiếp bốn vương.”

Ly Nghiêu lại là khoe miệng nhếch lên, trên mặt hiện lên cuồng tứ: “Vương gia cho rằng Ly Nghiêu là những người đó? Vương gia thật đúng là khinh thường Ly Nghiêu.”

“Ha,” Lưu Tích Tứ lấy một quả đào trên bàn hướng về phía Ly Nghiêu, “Này, người đã không nhận tình cảm của bốn vương, bốn vương thưởng người ăn một quả đào.” Đối với Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ là càng ngày càng cảm thấy hứng thú, vì cuồng ngạo ngang ngạnh của hắn, vì cả gan làm loạn của hắn.

Ly Nghiêu đỡ lấy quả đào, để xuống, chỉ chỉ điểm tâm trước mặt Lưu Tích Tứ nói: “Ta đối với điểm tâm đậu đỏ của vương gia khá thấy hứng thú.”

“Ly Nghiêu,” Lưu Tích Tứ thu hồi nụ cười, khuôn mặt cứng lại nói, “Người có phải thực cho rằng bốn vương không dám phạt người hay không?”

“Nha? Ly Nghiêu thật đúng là cho rằng vương gia sẽ không phạt ta.” Ly Nghiêu cũng cười ra tiếng, nụ cười ở khoe miệng khiến hắn thoát nhìn càng thêm làm càn.

“Hừ!” Lưu Tích Tứ không có phát câu, hắn vốn đã không sinh khí, cầm lấy một miếng điểm tâm, Lưu Tích Tứ hướng Ly Nghiêu lộ ra một mặt cười khiêu khích, “Người muốn ăn?” Há mồm cắn một ngụm, “Nhưng bốn vương... không cho.” Có bản lĩnh thì người đoạt. Bên cạnh đột nhiên có người, điểm tâm trong tay đã nằm trong tay người khác, khi Lưu Tích Tứ còn chưa thể tin được hạ mắt, Ly Nghiêu đã đem phân nửa điểm tâm còn lại ăn vào trong miệng mình.

“Ly! Nghiêu!” Lưu Tích Tứ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm miệng Ly Nghiêu đang nhai, một chưởng đánh về phía hắn, mà Ly Nghiêu lại như không biết nhận một chưởng vô cùng mạnh của Lưu Tích Tứ, trong mắt mang theo vẻ không biết sợ.

“Vương gia muốn phạt Ly Nghiêu như thế nào đây?” Ở bên tai Lưu Tích Tứ có phần xấu xa hỏi một câu, Ly Nghiêu quay về vị trí của mình.

Lưu Tích Tứ mở miệng đang muốn gọi người đi vào bắt Ly Nghiêu lại, mới vừa hô tiếng “Đến...” ở miệng, công phu của Ly Nghiêu này hẳn tất nhiên là rõ ràng. Không có vẻ giận dữ, Lưu Tích Tứ đứng dậy đi đến bên cạnh Ly Nghiêu ngồi xuống, một tay khoác lên trên vai Ly Nghiêu, cơ thể nghiêng về phía trước, môi hai người tựa như chạm vào nhau. Ly Nghiêu mặt không đổi sắc, Lưu Tích Tứ lại là vừa cười vừa dẫn theo vài tia mỉa mai, “Ly Nghiêu, điểm tâm ăn ngon sao?” hai tròng mắt mang theo dấu hỏi vô tội mà thanh thuần.

“Cũng không tệ lắm.” Luồng khí trong miệng bị ngăn trở, hương đậu đỏ trong miệng Lưu Tích Tứ quanh quẩn ở chóp mũi, nụ cười bên miệng Ly Nghiêu càng sâu thêm. Sau đó, cơ thể Ly Nghiêu thoáng một cái ngửa về phía sau, chính là ngất đi. Nụ cười của Lưu Tích Tứ tức khắc không còn, đứng lên đá hai cước vào cơ thể Ly Nghiêu, “Hừ! Thực coi bốn vương như quả hồng nhũn sao.” Vỗ vỗ tay, Lưu Tích Tứ kêu thị vệ bên ngoài tiến vào, bảo bọn họ ngay trước mặt thủ hạ của Ly Nghiêu mang người ra ngoài.

“Mang tới làm mồi cho cá trong sông.” Đứng ở cạnh thuyền, Lưu Tích Tứ hạ lệnh.

“Dạ!” Thị vệ không nói hai lời ném Ly Nghiêu vào trong nước.

“Ừm ừm!” hai tiếng, sau khi Ly Nghiêu bị ném xuống nước hai người của hắn nhảy vào hồ đi cứu người. Lưu Tích Tứ cũng không thèm nhìn, vào khoang thuyền, “Cho thuyền chạy, bốn vương muốn dạo hồ!”

“Dạ!”

Khi thủ hạ Ly Nghiêu cứu Ly Nghiêu lên, thuyền Lưu Tích Tứ đã đi ra rất xa, mà Ly Nghiêu vốn đang hôn mê lại mở hai tròng mắt, đẩy thủ hạ ra, ánh sáng trong mắt mang theo tia săn đuổi.

10. Chương 10

Trong Nghênh Hoan lâu cảnh tượng phi thường náo nhiệt, là đại thanh lâu đệ nhất trong kinh thành, còn chưa đến đêm, trước lâu đã ngựa xe như nước. Trong Nghênh Hoan lâu không chỉ có hoa khôi phong tao quyền rũ, còn có cả công tử tuấn tú ôn nhuận như ngọc, chỉ cần người đưa bạc ra, sợ gì không có người cho người chọn lựa, lại đừng nói mỗi đêm ca múa hát tại chỗ, các cô nương công tử, khiến cho những người không có tiền vào trong lâu lạc thú một đêm cũng có thể nghiện, để con mắt thỏa mãn một phen, khi về già vẫn có thể tiêu hồn trong mộng.

Một chiếc xe ngựa dừng ở cổng, người từ trên xe xuống khiến cho đám quy công (1) phụ trách tiếp đãi ở cổng vội vàng đi gọi tú bà, sau đó cực kỳ cung kính sợ hãi khom thân dẫn người vào bên trong, những khách nhân trong lâu thấy người tới mặc dù sợ hãi không thôi, nhưng cũng là vội vàng vàng nhường đường. Có mấy đại lão gia đang ôm cô nương công tử thân mật, còn lại là xấu hổ mà buông cánh tay không đứng đắn xuống, hận không thể tìm một kẻ hở mà trốn, chỉ lo lúc ngày mai lâm triều ở trước mặt hoàng thượng không dám ngẩng đầu lên.

“Ô, Nghiêm đại nhân,” Lưu Tích Tứ ung dung tự tại đi tới trước mặt một người dùng cái quạt khêu mặt của công tử đang ở bên cạnh y, “Quý phủ ngài không phải có một công tử cực được sủng ái sao? Sao hôm nay lại chạy đến Nghênh Hoan lâu này? Thế nào, có đúng tiểu công tử kia viết xuân cung thư khiến hỏa khí của người mạnh quá, phải đến lâu mới có thể thoát hết hỏa a.” Lưu Tích Tứ vừa mới dứt lời, liền nổ ra tiếng cười của mấy người khác. Chuyện Hiên thân vương ở “Cầu Tri thư cục” nổi giận kia sớm đã truyền khắp kinh thành, về phần nguyên nhân phát hỏa thì trong tiếng úy khuất nước mắt nước mũi của một vị lão bản thư cục, lại càng nổi tiếng.

“Vương gia, ngài coi ngài nói kìa, tiện nhân kia dám nhạ vương gia ngài sinh khí lớn như vậy, hạ quan làm sao còn có thể để hần ở lại quý phủ, càng không nói hần lại viết mấy loại cực kỳ ô uế làm dơ thư cục của vương gia ngài, hạ quan đương nhiên phải trừng trị một phen, đáng ra phải giao cho vương gia mới đúng.” Nghiêm Thụy lau lau mồ hôi trên đầu vội vã giải thích, trong lòng là kêu khổ thấu trời, tiểu vương gia này từ bao giờ lại thích đến cái chỗ như thế này, y ngàn sợ vạn sợ là sợ đụng tới hần.

“Tích Tứ, xem Nghiêm đại nhân thành tâm như thế, người cũng đừng sinh khí, ta hôm nay đến chính là để vui vẻ, thời gian cũng không còn nhiều.” Lưu Mặc Huyền cùng đi với Lưu Tích Tứ tìm một lối thoát cho Nghiêm Thụy. Nghiêm Thụy này mặc dù háo sắc, nhưng đầu óc luôn luôn khôn khéo, cái gì nên làm cái gì có thể làm, chừng mực này hần nắm chắc vô cùng, vì thế trong triều cũng xem như một nhân vật quan trọng, bởi vậy Lưu Mặc Huyền mới nói giúp hần.

“Hừ!” Lưu Tích Tứ nghe lọt, nhưng vẫn còn vài phần bất mãn, nhãn thần giật giật, thần sắc Lưu Tích Tứ liền lập tức trở nên hỗn hờ, thấy Nghiêm Thụy trong đầu nảy lên một ý.

“Nghiêm đại nhân, bốn vương cùng Huyền vương gia hôm nay cũng là lần đầu đến, nghe nói ca múa nơi này không tồi, liền muốn đến xem một cái, không biết... xem một đêm cần bao nhiêu bạc? Bốn vương sợ...” Lưu Tích Tứ nói còn chưa nói hết, Nghiêm Thụy liền lập tức mở miệng, “Vương gia ngài cứ việc yên tâm mà ngoạn, hạ quan sẽ vì vương gia an bài thỏa đáng.”

“Sao vậy được, nếu để cho cha ta biết, bốn vương còn không phải bị phạt?” Lưu Tích Tứ làm ra vẻ mặt “khó xử”.

“Hạ quan vốn là hướng vương gia nhận tội, quốc công há có thể trách cứ?” Nghiêm Thụy chỉ mong sao có thể dùng tiền tránh tai họa.

“Vậy bốn vương cũng không chối từ.” Lưu Tích Tứ cười mở cái quạt ra không nhìn Nghiêm Thụy nữa đi theo tú bà hướng đến lầu hai, bộ dáng Nghiêm Thụy khổ sở khiến cho hắn cũng không sinh khí như vậy nữa.

Thấy Lưu Tích Tứ cuối cùng cũng đã đi, Nghiêm Thụy mới thở phào nhẹ nhõm, tiểu công tử bên cạnh hắn đi tới gần, tò mò hỏi: “Đại nhân? Đó là vương gia nào? Bộ dạng thật xinh đẹp.”

Nghiêm Thụy nhéo mạnh mắt hắn một cái, “Đấy là Hiển thân vương, thế nào, muốn đi hầu hạ?” Hắn mặc dù háo sắc, nhưng không tham sắc, cho nên khi nào nên bỏ hắn sẽ bỏ.

Người nọ cười “khanh khách” mặc cho Nghiêm Thụy sờ trên người hắn, nói: “Tư Quân sao dám? Tư Quân chính là người của đại nhân mà.” Ánh mắt người nọ nhìn mình không một chút vui vẻ, hắn sẽ không tự mình chuốc lấy cực khổ. Những lời này khiến cho Nghiêm Thụy thực thoải mái, đưa tới quy công để bọn họ cẩn thận hầu hạ vị quý nhân kia, Nghiêm Thụy ước đoán nguyên do Lưu Tích Tứ cùng Lưu Mặc Huyền xuất hiện ở chỗ này.

“Tích Tứ, nghĩ gì mà lại đến chỗ như thế này? Không sợ mấy lão nhân gia kia sinh khí?” Lưu Mặc Huyền mặc dù cũng là lần đầu tiên đến, nhưng hắn khác với Tích Tứ, cho dù phụ thân cùng phụ vương biết, cũng nhiều lắm là bảo hắn cẩn thận một chút, cho hắn chút thuốc phòng bị, để tránh nhiễm phải bệnh không sạch sẽ. Không phải phụ thân và phụ vương không thương yêu hắn, chính là yên tâm mà thôi, nhưng Tích Tứ... phỏng chừng ngay khi hai vị kia của chính mình biết cũng sẽ gây ra sóng to gió lớn.

“Ta khi xuất cung đã thưa qua với phụ hoàng phụ vương, ta cũng không phải người, sẽ xằng bậy, bọn họ làm sao có thể sinh khí.” Lưu Tích Tứ sai người đặc biệt mang theo rượu từ trong cung ra cho hắn, tình thế thường thức, hắn ham chơi nhưng có chừng mực, chỉ cần trước đó nói cho mấy vị lão nhân gia là được.

“Cái gì gọi là người cũng không phải ta? Tự như ta hay làm bậy lắm ấy.” Lưu Mặc Huyền ngoài miệng bất mãn nói, mà ánh mắt lại chăm chú vào bộ ngực mấy nữ tử đang múa trên đài. Hắn thế nhưng đã là người đã từng khai huân (2), nơi thanh sắc này mặc dù lần đầu tiên đến nhưng vẫn thấy thoải mái.

“Tích Tứ, người hôm nay hảo hảo lắm hay sao mà muốn đến chỗ như thế này.” Lưu Mặc Huyền ngoác ngoác ngón tay, bảo quy công dẫn một nữ tử còn rất trẻ trên đài tới.

Lưu Tích Tứ uống rượu ngon, ăn điểm tâm được mang đến hưng trí bừng bừng mà nhìn ca múa dưới đài, “Từ sau lần cha ta bị thái tử ca ca và nhị ca làm cho tức giận, phụ hoàng cùng phụ vương hề không có việc gì liền cùng phụ thân, ta muốn cùng phụ thân chơi cờ cũng không có chỗ chui vào, hoàng gia gia cả ngày bắt ta uống thuốc bổ, tối nay phụ hoàng cùng phụ vương mang phụ thân lên thuyền, ta cũng phải tìm chút việc vui cho mình a, thanh lâu lớn nhất kinh thành bốn vương sao có thể không tới xem qua.” Hai người đối với cảnh thân mật hai bên coi như không nhìn thấy, Lưu Tích Tứ đối với mấy nam tử ở dưới lầu để lộ y phục, trang điểm nền nhà kia có hứng thú. Chuyện trong kinh thành đường nam sủng, bao tiểu quan hắn mặc dù rõ ràng, vẫn là lần đầu tiên thấy những tiểu quan chuyên môn hầu hạ nam nhân này. Xem đi xem lại, phụ thân vẫn là đẹp nhất, trách không được phụ hoàng cùng phụ vương khấn trương với phụ thân như vậy.

“Tích Tứ, người tới chỗ này cũng không thể chỉ xem chơi như vậy đi.” Lưu Mặc Huyền rất hiểu biểu ca được sủng ái nhất của hắn, đã tìm việc vui, sao có thể chỉ nhìn mà không làm gì, “Nếu ngại bẩn, nơi này cũng không ít người sạch sẽ, để tú bà chọn mấy người xinh đẹp qua đây cho người xem một cái?” Một gã quy công vừa nghe vội vàng đi xuống lầu chọn người.

Lưu Tích Tứ cũng không phản đối, chuyện khai huân phụ hoàng cùng phụ vương đã sớm chuẩn bị giúp hắn an bài, chỉ có điều hắn vẫn chưa có tâm tư, bất quá gần đây quả thực thường buồn chán, sách xem xong hết, phụ thân lại không đếm xỉa tới hắn, Hân Triệt đi rồi, Ly Nghiêu mới quen từ sau khi hắn vớt y xuống nước thì chưa từng thấy qua, có điều hắn cũng mặc kệ, nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ khai khai huân cũng không tệ.

Chỉ chốc lát sau, bảy tám người lên lầu ở trước mặt Lưu Tích Tứ đứng thành một hàng, có nam có nữ, Lưu Tích Tứ chọn hồi lâu cũng không chọn được người thích hợp, tú bà lo lắng theo lên lầu.

“Vương gia a, mấy người này chính là sạch sẽ nhất trong lâu, nô tài vốn là định thắg sau cho bọn hấn lật thể bài, tư sắc đây cũng là tốt nhất, vương gia lẽ nào một người cũng không coi được?”

Lưu Tích Tứ trừng mắt nhìn tú bà một cái nói: “Người xem bốn vương là hài tử? Gọi hoa khôi hồng bài trong lâu của người tới, làm như bốn vương chưa biết chuyện đời ấy.”

“Vương gia, là nô tài đáng chết, vậy nô tài đi gọi người.” Tú bà cười dài dùng ánh mắt ra hiệu với một người, bảo mấy người kia tất cả đều đi xuống.

Lưu Tích Tứ mới vừa uống hết một chén rượu, một làn gió thơm bay tới, giương mắt nhìn lại, ba nam hai nữ đi đến, bất luận là đáng người hay là dung mạo, mấy người lúc trước đều không thể bằng được, mà năm người này chưa từng xuất hiện trên đài. Năm người này vừa tiến đến, ngay cả Lưu Mặc Huyền cũng buông nữ tử bên người ra, nhìn chằm chằm một người sắc mặt khê biến.

Lưu Tích Tứ dường như lúc này mới vừa lòng, nụ cười trên mặt ngay cả tú bà nhìn thấy cũng xấu hổ. “Người nô tài này, ở trước mặt bốn vương vẫn còn dám giấu giếm, nếu không phải bốn vương mở miệng, người có đúng vốn không định để bốn vương thấy bọn họ hay không a.”

“Vương gia à, ngài vậy lại nghĩ oan cho nô tài.” Tú bà đứng ở phía sau Lưu Tích Tứ dấm lưng cho hấn, “Vương gia, mấy người này ngài thích nô tài đương nhiên cao hứng, nô tài vốn là muốn gọi bọn hấn tới hầu hạ vương gia, nhưng Nghiêm đại nhân sai nô tài đưa mấy người sạch sẽ, nhu thuận tới cho vương gia, vậy nên, nô tài liền chọn cho vương gia mấy người kia. Nô tài nào biết vương gia ngài thích gì, vương gia lần đầu tiên tới lâu, nô tài vui mừng còn không kịp, sao còn dám có ý đùa giỡn với vương gia ngài ạ.”

Lưu Tích Tứ lấy cái quạt đẩy tay tú bà ra, sau khi ánh mắt dừng lại ở vài người, cái quạt chỉ về một người, “Người này.” Người bị hấn chỉ vào, cười thoáng có phần cứng ngắc, lông mi lại run nhẹ nhẹ, đi đến chỗ trống bên người Lưu Tích Tứ ngồi xuống, hấn rót chén rượu cho Lưu Tích Tứ, đưa tới bên miệng Lưu Tích Tứ, “Vương gia...” Tiếng nói ầm áp, Lưu Tích Tứ nghe được tâm tình càng vô cùng tốt, tựa như lão luyện, liền há mồm uống hết rượu từ tay người này. Lưu Mặc Huyền lại cười nhìn màn này, nhưng nếu coi kỹ trong mắt hấn lại có tia hàn ý nổi lên.

“Vương gia, nhãn quang ngài cũng thật chuẩn, Trúc nhị chính là thanh quan, tháng này mới vừa treo thể bài, tháng sau liền chuẩn bị phá thân, không nghĩ lại được vương gia nhìn trúng.” Lời nói của tú bà, khiến cho tay Trúc nhị run lên một chút, Lưu Tích Tứ lại cười đến càng thêm hài lòng.

“Vậy bốn vương cũng thật đúng dịp, đúng không, Mặc Huyền.” Lưu Tích Tứ quay sang người bên cạnh vẫn chưa mở miệng mà nói, “Thế nào, có muốn chọn lại lần nữa hay không, mấy người này thực không tồi.” Rất không tồi, không tồi đến mức khiến cho hấn muốn cười to không ngừng.

“Đúng là không tồi.” Lưu Mặc Huyền cười cười với Trúc nhị, sau đó tay chỉ tới đem một nam quan gọi qua, cũng đẩy nữ tử gọi trước đó ra, ngón tay sờ lên trên mặt người nọ, “Tên là gì?”

“Vương gia, tên nô gia là Lục Tâm.” Nam tử tên Lục Tâm vừa định rót rượu cho Lưu Mặc Huyền, đã bị Lưu Mặc Huyền dè tay lại “Dùng miệng.” Lục nhị tức khắc hiểu ý, sau khi uống chén rượu, rót vào miệng Lưu Mặc Huyền, điều này khiến cho Lưu Tích Tứ vô cùng kinh ngạc.

“Ha... Thì ra rượu này còn có thể uống như vậy.” Lưu Tích Tứ tới đây thích thú, cái quạt kia đặt nhẹ lên môi Trúc nhị, “Đến, bốn vương cũng nếm thử uống kiểu này tư vị ra sao.” Mặt Lưu Mặc Huyền trầm xuống, cũng chỉ là một chút, đầu Trúc nhị cũng buông xuống, chần chờ mà đổ rượu vào miệng, hai tay đặt trên hai vai Lưu Tích Tứ miệng tiến lại gần.

Ngay khi Lưu Tích Tứ chuẩn bị tiếp rượu, một đạo thanh âm lạnh lùng truyền đến: “Vương gia cũng thật là không phải bằng hữu, tới tìm hoan nhưng lại không nói cho Ly Nghiêu một tiếng, trong ngực giai nhân như thế, cũng khó trách vương gia đã quên.”

Chú thích

(1) quy công: nam nhân làm tạp dịch trong kỹ viện ngày xưa ↑

(2) khai huân: ăn mặn, đại ý là đã làm chuyện ấy á~ ↑

11. Chương 11

Nhìn thấy Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ không cười, không có chút nào sợ hãi đối với Ly Nghiêu kia, một tay giữ đầu Trúc nhị, chính là định tiếp tục uống rượu, ngay khi môi hắn gần chạm tới Trúc nhị, Trúc nhị bị người kéo ra, cơ thể như con diều đứt dây bay về phía sau, một người bay ra cứu trước khi Trúc nhị rơi xuống đất. Trên lầu nhất thời im lặng, ngoại trừ Lưu Tích Tứ, Lưu Mặc Huyền cùng Trúc nhị, những người khác đều ngừng lại, sợ hãi nhìn Ly Nghiêu cùng Lưu Tích Tứ.

“! Xoảng!” Bầu rượu trong tay Lưu Tích Tứ rơi xuống phía sau Ly Nghiêu, rượu bắn lên người Ly Nghiêu.

“Ly Nghiêu! Bồn vương đã nhiều lần nhện người, người liền coi như bồn vương sợ người đi.” Lưu Tích Tứ sinh khí, chưa bao giờ sinh khí như vậy.

Bên mép Ly Nghiêu mặc dù mang theo nét cười, nhưng đôi mắt đã có chút biến sắc, hắn đi một bước đến trước mặt Lưu Tích Tứ, nói: “Vương gia muốn biết uống rượu như vậy có gì lạc thú?”

“Đúng thế thì sao!” Lưu Tích Tứ ngửa đầu, trong mắt bốc hỏa, châm biếm mà nói, “Chẳng lẽ còn phải được người đồng ý?” Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, coi hắn Lưu Tích Tứ là ai!

“Cũng chưa đến mức đó, ” Ly Nghiêu ngồi xuống chỗ Trúc nhị ngồi trước đây, lấy ra một bầu rượu khác, rót một ly, “Vậy để Ly Nghiêu đến hầu hạ vương gia, thế nào?”

“Người?” Lưu Tích Tứ mang theo ánh mắt soi mói dạo một vòng quanh người Ly Nghiêu, giống như đối đãi tiểu quan lấy cây quạt nâng mặt Ly Nghiêu lên, “Dung mạo vậy cũng miễn cưỡng vừa mắt, nhưng dáng vẻ người vậy... không bằng ba phần của Trúc nhị, người nói... bồn vương sẽ chọn ai?” Trúc nhị lại bị kéo vào hoảng sợ nhìn về mặt Ly Nghiêu mất nét cười.

“Vương gia, xảy ra chuyện gì?” Nghiêm Thụy nhận được tin tức y phục có chút không chỉnh tề chạy lên lầu hỏi, phía sau là mấy tên quan binh, “Hạ quan nghe nói có người tìm vương gia làm phiền.”

“Đúng là có người tìm bồn vương làm phiền.” Lưu Tích Tứ lui ra phía sau hai bước, “Bắt hắn lại, đưa vào đại lao, một tháng sau lại thả hắn ra, để hắn về sau coi chừng chút, đừng tưởng rằng tính tình bồn vương tốt.”

“Dạ, vương gia.” Quan binh tiến lên giữ lấy Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ tưởng rằng hắn sẽ phản kháng, nhưng Ly Nghiêu chỉ là đứng lên nhìn hắn một cái liền đi theo quan binh, nhưng khi đi ngang qua Trúc nhị, khoe miệng lại nhếch lên một mặt cười, Lưu Tích Tứ nhìn thấy, chưa kịp chờ hắn nói cái gì, liền nghe Lưu Mặc Huyền nói, “Tích Tứ, ta muốn đem đầu của Trúc nhị, người chọn người khác đi.”

“Hừ!” Lưu Tích Tứ ngồi xuống bực mình uống rượu, mãi sau khi Ly Nghiêu bị mang đi, hắn mới lại nở nụ cười, “Mặc Huyền, người đoạt người của ta, người nên bồi ta như thế nào?” Thực tưởng rằng hắn không biết giữa hai người kia có trò mèo gì sao.

“Bồi người? Không dám, trong lầu này người thích ai, ta giúp người bao hắn, đến khi người chán mới thôi, thế nào?” Lưu Mặc Huyền từ trong ngực móc ra một xấp ngân phiếu đặt lên trên bàn chờ Lưu Tích Tứ chọn người.

“Vương gia, ngài vậy không phải đoạt bát cơm của hạ quan sao? Bạc này phải lấy ra cũng nên là hạ quan lấy ra.” Nghiêm Thụy đang chuẩn bị thu hồi ngân phiếu của Lưu Mặc Huyền giúp hắn, lại nghe Lưu Tích Tứ nói, “Bạc của người bồn vương sẽ cho người lấy ra, nhưng riêng hắn, không ai có thể giúp.” Cầm lấy ngân phiếu của Lưu Mặc Huyền, Lưu Tích Tứ phẩy phẩy, “Mặc Huyền, người sao lại có nhiều bạc như vậy? Ta tò mò a.”

“Ta lúc bận rộn muốn chết ở Vân phường người còn đang ngủ trong cung, người sao biết được.” Lưu Mặc Huyền cảm thán số mệnh tốt của Lưu Tích Tứ, thân mình hắn sao không yếu như Tích Tứ vậy.

“Người đã có tiền như thế, ta cũng không khách khí.” Hạ ngón tay, Lưu Tích Tứ nói với tú bà, “Tìm ba tiểu gia đẹp nhất trong lầu cho bồn vương, bồn vương muốn bao một tháng, nhớ kỹ, phải sạch sẽ.”

“Khụ khụ...” Lưu Mặc Huyền bị Lưu Tích Tứ hù mà sắc nước miếng, “Tích Tứ, sao người.” Ba người... Hắn làm như mình là thái tử cùng Vân Vành à.

“Người quản ta được sao.” Đáp Lưu Mặc Huyền một cước, Lưu Tích Tứ chuẩn bị đi, “Đưa người đến quý phủ của bốn vương, bốn vương về trước. Tính xem bao nhiêu bạc, trực tiếp tìm Huyền vương gia đòi.”

“Dạ, vương gia, ta lập tức đưa người đến.” Tú bà mặt mày hớn hở đáp lại.

“Này, Tích Tứ, ngân phiếu của ta cũng đã cho người, sao vẫn còn đòi ta.” Lưu Mặc Huyền mặc kệ, hắn có tiền cũng không có thể tiêu như vậy, bị cha hắt hủi, còn không bị mắng chết.

“Hừ, bạc này là tiền bốn vương đem Trúc nhị cho người, về phần tiền bao người, người đương nhiên phải tính riêng ra.” Xếp ngân phiếu, Lưu Tích Tứ quạt cây quạt đi xuống lầu, Lưu Mặc Huyền bị ghen nói không ra lời.

“Vương gia, bạc này hạ quan thay vương gia đưa ra, hôm nay bạc của tiểu vương gia vốn cũng là nên do hạ quan đưa.” Nghiêm Thụy lại tiếp lời. Lưu Mặc Huyền cười rộ lên, khi ánh mắt giao nhau, mọi việc trong lòng hiểu rõ không cần nói ra. Nhưng mà hai người đều rõ ràng, bạc là bạc, quan là quan, nên như thế nào vẫn là như thế.

Trong phòng ngủ, một người trước mặt Lưu Tích Tứ thông thả cởi y phục, y phục vốn không nhiều rất nhanh tất cả rơi xuống mặt đất. E lệ che hạ thân, Liên Y được Nghênh Hoan lâu đưa tới hạ mắt, hai gò má ửng đỏ mà đứng.

Lưu Tích Tứ chỉ còn áo lót, tóc cũng thả xuống, “Lại đây.” trong mắt lóe lên ánh sáng không biết tên, Lưu Tích Tứ trầm nói. Liên Y đến bên giường ngồi xuống, sau đó hắn bị Lưu Tích Tứ kéo lên trên giường.

“Tên là gì?” Vuốt ve thân thể Liên Y, Lưu Tích Tứ hỏi.

“Bẩm vương gia... Nô gia tên gọi Liên Y...” Ngực Liên Y có phần bất ổn.

“ Bao nhiêu?” Đối với phân thân đang dựng đứng của Liên Y, trong mắt Lưu Tích Tứ có trầm tư.

“16.” Vuốt ve nhẹ nhàng làm cho Liên Y càng thở dốc, phân thân càng thêm vững lên.

“16... Còn lớn hơn một tuổi so với bốn vương.” Lưu Tích Tứ dường như đột nhiên không còn hứng thú, thu tay, Liên Y cũng hoảng sợ mà ngồi dậy, “Vương gia... Nô gia...” Khi tới đây hắn cũng đã được người phân phó, nhất định phải hầu hạ vương gia cho tốt.

“Khi nào tiến lâu?” Kéo chăn qua đắp lên Liên Y, Lưu Tích Tứ xuống giường rót chén rượu cho chính mình.

“11.” Liên Y cúi đầu, không cho Lưu Tích Tứ nhìn thấy vẻ mặt của mình.

“Đã từng hầu hạ người khác?” Uống rượu, ánh mắt Lưu Tích Tứ ở trên người Liên Y, tâm tư lại không biết đã tới nơi nào.

“Không có,” Liên Y vội vàng ngẩng đầu, “Vương gia là người tôn quý như vậy, phụ thân sao lại đưa người không sạch qua đây hầu hạ vương gia

“Nói với bốn vương một chút, các người là hầu hạ nam nhân như thế nào? Bốn vương còn chưa từng khai huân, sớm đã tò mò.” Lưu Tích Tứ cũng không sợ bị người chê cười, nói thẳng.

Khuôn mặt Liên Y đỏ hồng, nghiêng đầu hồi lâu mới bắt đầu giải thích, Lưu Tích Tứ cũng không xấu hổ, nghe rất kỹ, thỉnh thoảng lại hỏi mấy câu, ngược lại Liên Y càng ngày càng không được tự nhiên.

“Nói như vậy, trước khi đến người đã rửa sạch sẽ?” Lưu Tích Tứ tự nhiên chỉ đến chỗ tiếp nhận của Liên Y, hắn đúng là không biết những người này mỗi ngày đều phải tẩy trừ.

“Đương nhiên, nếu không sẽ làm dơ vương gia.” Liên Y đoán không ra tâm tư của tiểu vương gia này, không dám sơ suất.

Lưu Tích Tứ đáp lại một tiếng xem như đã hiểu, vỗ tay, một gã ám vệ xuất hiện, “Lão Nhất, người đã từng khai huân chưa.”

“... Chưa từng...” Thanh âm ám vệ cực kỳ mất tự nhiên. Mà khi ám vệ đi tới Liên Y cũng mặt không còn chút máu, tiểu vương gia này nghĩ muốn ngoạn hắn như thế nào.

“Chắc, người cũng thật làm cho bổn vương mất mặt.” Lời nói của Lưu Tích Tứ khiến cho cơ thể ám vệ cứng lại.

“Bổn vương mệt rồi, lão Nhất, đưa Liên Y đến Lan cư.” Lời của Lưu Tích Tứ khiến cho hai người đồng thời nhìn về phía hắc. Lưu Tích Tứ lại đá lão Nhất một cước, mắng, “Nghĩ cái gì hử, bổn vương bảo người đưa người đi, không phải bảo người cưỡng bức người, Liên Y chính là thanh quan, người đừng nghĩ muốn chiếm tiện nghi người ta.”

“... Dạ, vương gia...” Thanh âm lão Nhất nghe so với thường ngày có chút khác biệt, đứng dậy, đem chân trên người Liên Y bọc lấy, lão Nhất ôm người đi.

“Lão Nhị, người nói lão Nhất có thể ra tay hay không?”

“...”

“Bổn vương hỏi người nói đi.”

“... Không biết...”

“Hừ! Lão Nhị, có muốn bổn vương cũng thưởng người một người hay không? Nghênh Hoan lâu nhưng là đưa tới ba người đấy, còn có hai người bổn vương đang cân nhắc tặng ai, người nếu muốn nên sớm mở miệng đi.”

“...”

Đuổi người đi, Lưu Tích Tứ một lần nữa cầm chân, vừa mới nằm xuống bên giường hắc liền xuất hiện một người, thấy người tới, Lưu Tích Tứ lại không có vẻ kinh ngạc.

“Ly Nghiêu, người không đi làm kẻ trộm thật đúng là đáng tiếc.” Hắc đã biết là sẽ không giam được người này.

Lãnh ý khi Ly Nghiêu đi vào lúc nhìn thấy Lưu Tích Tứ đang nằm trên giường một mình không thấy nữa, ngồi xuống, Ly Nghiêu tựa vào đầu giường nói, “Vương gia không phải kêu ba người tới hầu hạ sao? Thế nào lại cô đơn ở đây?”

“Bổn vương khi nào muốn bọn họ là chuyện của bổn vương, hà tất phải làm ngay?” Lời của Lưu Tích Tứ khiến cho Ly Nghiêu lại thay đổi sắc mặt, mà Lưu Tích Tứ lại xem như không thấy, đánh cái ngáp một tay chỉ hướng cửa sổ, “Bổn vương muốn ngủ, ra ngoài.”

Ly Nghiêu lại đứng dậy cởi ngoại bào, chui vào trong chăn của Lưu Tích Tứ, Lưu Tích Tứ không nghĩ ngợi gì mà từ dưới gối rút ra chủy thủ hướng Ly Nghiêu liền đâm tới, mà khi chủy thủ đâm vào bả vai Ly Nghiêu Lưu Tích Tứ triệt bỏ lực đạo.

“Vì cái gì không né!” Trong mắt Lưu Tích Tứ bốc hỏa mà nhìn máu trên người Ly Nghiêu.

“Đã nguôi giận?” Rút chủy thủ ra, Ly Nghiêu điểm huyết cầm máu trên vai, vẻ mặt bình tĩnh tựa như chưa từng bị đâm.

“Nguôi giận?!” Lưu Tích Tứ cầm chủy thủ để ở chỗ ngực Ly Nghiêu, “Được... Được... Người đúng là muốn để bổn vương nguôi giận đi.” Hắc cũng không biết chính mình giận cái gì, tóm lại, lửa giận trong cơ thể hắc đúng là càng ngày càng rừng rực, máu kia khiến hắc thấy chóng mặt. Vậy mà Ly Nghiêu lại nghiêng về phía trước, mắt nhắm chủy thủ đang muốn đâm vào, Lưu Tích Tứ buông lỏng tay ra, chủy thủ rơi lên trên chăn.

“Ly Nghiêu!” Lưu Tích Tứ giận quát một tiếng, người này khiến cho hắc không biết nên làm sao bây giờ.

“Vương gia vì sao sinh khí như vậy? Muốn giết chính là vương gia, không giết cũng là vương gia, vương gia có thể nói cho Ly Nghiêu không, Ly Nghiêu rất cuộc nên làm như thế nào?” Ly Nghiêu thần nhiên hỏi, khóe miệng không cười, trong mắt không có băng.

Quăng chủy thủ khỏi giường, Lưu Tích Tứ kéo chăn xoay người nằm xuống, hắc biết rằng chính mình nghĩ thế nào cũng sẽ không sinh khí, giữa chăn tiến đến một người, Lưu Tích Tứ mở miệng: “Trên người người thối muốn chết.”

“Ly Nghiêu mới từ nhà giam ra đây, sao có thể thơm?” Nằm xuống, không lại làm chuyện gì trái phép tắc, Ly Nghiêu lộ ra có chút mỗi một nhắm mắt lại.

“Đừng làm dơ giường của bốn vương.” Lưu Tích Tứ lại mở miệng. Ly Nghiêu lúc này mới đứng dậy xuống giường, ngay lúc Lưu Tích Tứ chờ không được, sắp ngủ, Ly Nghiêu mới một lần nữa quay lại, trên người mang theo mùi sau khi tắm gội.

“Người đem tiểu quan Nghênh Hoan lâu đưa tới thưởng người?”

“Hử?”

Lưu Tích Tứ nhất thời không phản ứng lại, tâm trạng hôm nay đã lên xuống rất nhiều, khiến tinh thần hắn có phần không tốt.

“Không có gì.” Ly Nghiêu cũng không nói nữa, nằm lại, thấy sắc mặt Lưu Tích Tứ không tốt, cho hắn uống viên thuốc.

“Ly Nghiêu, chỉ một lần này, đừng xem giường của bốn vương như giường người, muốn ngủ liền ngủ.” Nói cho bản thân chẳng qua chỉ là áy náy, Lưu Tích Tứ hướng phía trong nằm nằm, để chính mình một nửa giường. Chỉ là, mãi đến sau khi hắn ngủ, hắn cũng không có nghe được câu đáp ứng của Ly Nghiêu. Sau khi hắn ngủ không bao lâu, Ly Nghiêu xoay người nhìn về phía Lưu Tích Tứ.

12. Chương 12

“Ha...” Duỗi lưng, Lưu Tích Tứ ngồi dậy trên giường, bên người đã sớm không có người, hắn cũng không thêm để ý, hắn cảm thấy chính mình có chút phóng túng đối với Ly Nghiêu, ngấm lại, trong lòng có chút tư vị không phải, vậy cũng không giống hắn, lại cho phép kẻ khác leo lên trên đầu mình.

Trời nóng, màn không buông, Lưu Tích Tứ thấy người quỳ gối bên giường, không để ý, tự xuống giường, sai người bưng tới nước rửa mặt. Chạm rãi ăn điểm tâm, uống chén trà, lại chơi với chú chó một lúc, Lưu Tích Tứ mới một lần nữa trở lại phòng ngủ, nằm trên giường mềm đã thấy người đang quỳ trên mặt đất.

“Lão Nhất, người thế nào lại bắt chước không nghe lời? Bốn vương đã nói, đừng có sáng sớm lại quỳ cạnh giường bốn vương, bốn vương còn chưa có chết đâu, người quỳ như vậy là có ý gì? Thật mong bốn vương sớm chết sao.”

“Thuộc hạ không dám.” Lão Nhất mặc thường phục dập đầu nói, “Thuộc hạ phạm lỗi lớn, thỉnh vương gia trách phạt.”

“Lỗi? Người làm cái gì?” Trong mắt Lưu Tích Tứ hiện lên suy đoán, bắt quá rất nhanh thu hồi.

“Thuộc hạ... Thuộc hạ đêm qua không khống chế được... đụng vào... người của vương gia.” Giữa lời nói của lão Nhất mang theo tức tối, rốt cuộc đêm qua hắn là bị hạ được lúc nào.

“Cái gì?! Người... Người tên hồn đản này, đụng vào Liên Y?!” Phẫn nộ của Lưu Tích Tứ làm lão Nhất vô cùng ngạc nhiên, chẳng lẽ không phải vương gia hạ được hắn?

“... Dạ, thuộc hạ đáng chết!” Lão Nhất lại dập đầu một cái.

“Lão Nhất ơi lão Nhất, nhìn không ra a, ngày thường trong mấy người các người thì người thận trọng nhất, nếu không bốn vương cũng sẽ không gọi người lão Nhất, không nghĩ bốn vương chỉ là bảo người đưa một người đi, người nhưng lại... Người thật đúng là to gan lớn mật, Liên Y chính là thanh quan, bốn vương còn chưa có hưởng qua, người đã ra tay. Nếu không phải bốn vương đêm qua thân mình khó chịu, làm sao bảo người đưa người!” Lưu Tích Tứ “giận giữ” đập mạnh lão Nhất.

“Thuộc hạ đáng chết, thỉnh vương gia trách phạt!” Lão Nhất cũng hồ đồ, dù có cho hắn mười cái mặt hắn cũng sẽ không đụng vào người của vương gia.

“Hừ! Quên đi,” Lưu Tích Tứ ngồi xuống, “Đứng lên đi, Liên Y cũng bắt quá là một tiểu quan, dù gì bốn vương cũng sẽ đổi người, hắn đã không còn sạch, bốn vương cũng sẽ không đụng tới hắn. Ta hỏi người, người đêm qua có làm người ta bị thương không?”

Lão Nhất nắm chặt hai nắm tay, nghẹn một lúc lâu mới nói: “Thuộc hạ đem qua lỗ mãng... làm bị thương.” Rốt cuộc là loại xuân dược nào, lại làm hấn mất không chế, không phải vương gia thì là ai?

“Người làm bị thương người ta liền chạy? Tuy nói Liên Y kia là người trong lâu, nhưng người thế này cũng là làm mất mặt bốn vương, người khác không biết còn tưởng rằng người trong quý phủ bốn vương đều là hỗn đản vô tâm vô phế (1) đấy. Đi, phái người đưa chút thuốc qua, chờ vết thương của hấn tốt lên lại đưa hấn về.” Lời này Lưu Tích Tứ nói mà không chút để ý, làm như thái độ đối với lão Nhất cũng không sinh khí. Nhưng hấn nói xong lời này, lão Nhất lại không đáp lại, sắc mặt lần đầu tiên hiện ra vài phần do dự.

“Thế nào, chẳng lẽ người bảo bốn vương tự mình đi?” Lần này Lưu Tích Tứ không vui.

“Dạ, vương gia.” Lão Nhất rút cuộc lĩnh mệnh.

“Vẫn còn,” khi lão Nhất sắp đi, Lưu Tích Tứ nói, “Thân phận của người đặc thù, Liên Y... Bốn vương không muốn để cho người trong cung biết, người đón hấn về chỗ người đi, chờ hấn khỏe, người tự mình đưa hấn trở về.”

“... Dạ...” Lời nói của vương gia hợp tình hợp lý, cho dù không muốn, lão Nhất vẫn là đáp ứng...

Lão Nhất vừa đi, Lưu Tích Tứ nở nụ cười, vỗ tay xuống, một gã hầu y xuất hiện bên cạnh hấn, “Lão Nhị, thế nào, bốn vương nói đúng đi, lão Nhất quả thực sẽ ra tay, người thua.” Lưu Tích Tứ đưa tay về phía sau.

Lão Nhị cũng không khách khí mà nói: “Vương gia, nếu người không hạ được lão Nhất, hấn làm sao có thể lại ra tay với Liên Y, lần này không tính.” Cố ý dè dặt thanh âm lại lộ ra vài phần giọng nữ.

“Hạ được cái gì, con mắt nào của người nhìn thấy bốn vương hạ được?” Lưu Tích Tứ không kiên nhẫn thúc giục, “Nhanh lên chút nhanh lên chút, người thua, thành thật đi, nếu không bốn vương trực tiếp động thủ a.”

Trong mắt lão Nhị lộ ra vẻ không cam lòng, khẽ cắn môi, tháo xuống che mặt chưa bao giờ gỡ, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp.

“Ai, lão Nhị à, người thật là không phải, rõ ràng là một nữ oa, lại muốn suốt ngày trốn trong tấm vải đen như mực kia, cũng không phải mặt đỏ sọc, che cái gì nha.” Chỉ chỉ cái ghế bên cạnh, Lưu Tích Tứ bảo lão Nhị ngồi xuống.

Lão Nhị không khách khí rót chén trà cho mình, cầm lấy một miếng điểm tâm bắt đầu ăn: “Ta cùng cha ta đánh cuộc, nếu ta có thể tránh thoát hấn hai năm, hấn sẽ cho phép ta vào Triều Thiên giám.” Ai nói nữ tử không thể vào Triều Thiên giám, nàng càng muốn.

“Lão Nhị, vào Triều Thiên giám làm cái gì? Ta thật nhìn không ra người thích giết người.” Lưu Tích Tứ nheo mắt lại đánh giá lão Nhị một phen, bộ dạng xinh đẹp như vậy, tâm lại tàn nhẫn như thế, quả nhiên là mỹ nhân rắn rết a.

“Ai nói ta thích giết người,” Lão Nhị trừng mắt nhìn Lưu Tích Tứ một cái, “Ta chính là ghét cha ta suốt ngày bắt ta học nữ công, thi từ ca phú cái gì, nói ta làm sao làm sao không ai thèm lấy. Nữ tử thì nhất định phải lập gia đình sao? Lập gia đình có cái gì tốt? Cưới người, còn muốn lấy một đồng tiểu thiếp, vậy còn chưa đủ, thêm vào đấy, lấy lão bà bắt quá chính là vì sinh hài tử, ta hà cớ gì cùng đám nam nam nữ nữ kia đi tranh thủ tình cảm, nếu như vậy ta thà rằng không lấy chồng.”

“Bộp bộp bộp.” Lưu Tích Tứ vỗ tay, trong mắt mang theo ngưỡng mộ, “Không tồi không tồi, không hổ là người của bốn vương, ý tưởng thoát tục như vậy, cũng không uổng bốn vương ngày thường mang bọn người đi ra ngoài trải sự đời.” Cũng bởi vì như thế, hấn mới có thể khiến cho lão Nhị theo hấn hai năm.

“Có điều, Triều Thiên giám kia bản vương cũng không cho rằng người thích hợp đi.” Lời của Lưu Tích Tứ dẫn tới sự bất mãn của lão Nhị. “Vương gia vậy còn không phải xem thường nữ tử?”

“Người sai rồi, người muốn tranh cao thấp cùng nam tử, vậy không có gì sai, nhưng Triều Thiên giám là nơi thế nào? Đây là nơi vì triều đình giết người, bán mạng. Người đừng tưởng rằng vào bên trong làm chút nhiệm vụ điều tra tin tức là xong, ở nơi đó sẽ không bởi vì người là nữ tử mà có đánh giá khác với người, cũng sẽ không bởi vì quan hệ với cha người mà nhường người, người phải biết, chủ tử của cha người chính

là nhị ca của bốn vương, Vành thân vương là người ra sao, người nên rõ ràng, người cảm thấy ca của bốn vương là chủ biết thương hương tiếc ngọc sao?”

Lão Nhị cắn môi, phản bác không được, nàng chỉ nghĩ muốn thoát khỏi số phận lấy chồng, muốn tách khỏi hết thấy những gì thể đạo áp lên nữ tử.

“Thúy Thúy.” Lưu Tích Tứ gọi nhũ danh của lão Nhị, đưa cho nàng chiếc khăn, “Bốn vương có chuyện muốn giao cho người, việc này có chút nguy hiểm, bất quá nếu người làm thành việc này, cha người hiển nhiên liền rõ ràng năng lực của người. Đến lúc đó, bốn vương ra mặt, cho người vào trong cung làm nữ quan.”

“Vương gia! Người nói giữ lời?” Tô Ly Thúy lau khô nước mắt kinh hãi hỏi.

“Đây là đương nhiên, bốn vương có khi nào nói chuyện không giữ lời?” Cốc lão Nhị một cái, Lưu Tích Tứ nói, “Thúy Thúy, ta để người đi phụng bái, người có dám đi?”

“Dám!” Tô Ly Thúy lập tức thu hồi tâm trạng hỗn loạn. Lưu Tích Tứ nói một hồi bên tai nàng, Tô Ly Thúy khẽ gật đầu.

“Vương gia, thuộc hạ ngày mai liền đi!” Tô Ly Thúy đứng lên, kiên định nói, nàng nhất định phải hoàn thành chuyện vương gia giao cho nàng.

“Ừm, nhớ kỹ, chuyện này trời biết đất biết người biết ta biết, cần phải làm việc bí mật.” Trên mặt Lưu Tích Tứ xuất hiện vẻ nghiêm trang cùng cẩn thận ít thấy, “Thuốc này người mang theo, có lẽ sẽ phải dùng đến.”

“Dạ, vương gia.” Tô Ly Thúy nhận thuốc, cài lại che mặt, ly khai. Lưu Tích Tứ chậm rãi uống trà, trong lòng nghĩ cái gì đó.

.....

“Vương gia, hạ quan thất trách, lại để cho người nọ chạy, thỉnh vương gia trách tội.” Sáng sớm, Nghiêm Thụy liền chạy đến quý phủ của Lưu Tích Tứ thỉnh tội, hấn làm sao nghĩ lại có người lớn mặt như thế.

“Đứng lên đi,” Lưu Tích Tứ đùa với chú chó của hấn, miễn cưỡng nói, “Nếu đã biết có tội, nên nghĩ bù lại như thế nào, đến chỗ bốn vương thỉnh tội có ích gì? Hôm nay một Ly Nghiêu có thể chạy trốn được, ngày mai nói không chừng một Ly Nghiêu khác cũng có thể chạy trốn. Kinh thành là nơi như thế nào, là nơi hoàng thượng hoàng tử, vương công quý tộc ở, ngay cả phạm nhân trong lao cũng có thể trốn ra, nếu trốn ra chính là trọng phạm triều đình, vậy kinh thành chẳng phải là không an bình? Với bốn vương thì không sao, dù sao chuyện triều đình bốn vương luôn luôn mặc kệ, cũng sẽ không trị tội người, nhưng những người khác... bốn vương cũng không dám đảm bảo.”

“Dạ dạ, vương gia giáo huấn phải.” Nhìn người phía trước, Nghiêm Thụy âm thầm kinh hãi, tiểu vương gia này... Bọn họ ngày thường có phải nhìn sai hấn hay không.

Đùa xong với chú chó, Lưu Tích Tứ lấy khăn lau tay, vòng qua Nghiêm Thụy đi vào đình nghỉ mát ngồi, Nghiêm Thụy vội vàng theo sau.

“Vương gia, hạ quan đã phái người đi tìm Ly Nghiêu kia, chỉ cần hấn còn ở kinh thành, hạ quan chắc chắn sẽ bắt hấn. Chỉ là...” Nghiêm Thụy khó xử mở miệng, “Chỉ là nghe nói... Ly Nghiêu kia là thượng khách của vương gia... Hạ quan...” Nghiêm Thụy không hiểu nổi trong hồ lô tiểu vương gia này bán cái thuốc gì.

“Bắt, vì sao không bắt.” Lưu Tích Tứ lộ ra tâm tình thực không tốt, “Hấn chọc bốn vương, bốn vương có thể để hấn dễ chịu sao? Hấn cứ trốn thoát lần nào, người liền bắt hấn lại lần đó, đến khi bốn vương thu hồi mệnh lệnh mới thôi.”

“Dạ, vương gia, hạ quan đã biết.” Nghiêm Thụy không hỏi lại, trong lòng biết người nọ là thật chọc giận vị vương gia tính nết hay thay đổi nhất này.

“Được rồi, người về đi.” Lưu Tích Tứ không kiên nhẫn phát tay, bắt đầu đuổi người, Nghiêm Thụy lập tức lĩnh mệnh rời đi. Hấn vừa mới đi, một người liền ngồi bên cạnh Lưu Tích Tứ.

“Ly Nghiêu tưởng rằng vương gia đã hết giận.” Trong mắt Ly Nghiêu có tia dò xét, người này, càng ở chung với hấn, càng nhìn không ra hấn, điều này khiến cho y xác thực có chút nghi hoặc, mê hoặc vì tình huống chưa từng có này.

“Con mắt nào của người nhìn ra bốn vương hết giận?” Lưu Tích Tứ hừ lạnh một tiếng, “Người hôm qua quấy nhiễu nhả hứng của bốn vương, càng khiến cho bốn vương tức chết. Mà người, muốn đến thì đến, còn muốn đi thì đi, coi bốn vương không ra gì. Lại đừng nói người ngay từ đầu chỉ cho bốn vương một nửa sách, cố ý khơi mào hứng thú của bốn vương... Ly Nghiêu, bốn vương là người thù dai, tất cả chuyện này... người cho rằng bốn vương sẽ nguôi giận sao?”

“Ồ? Vậy Ly Nghiêu nên làm như thế nào, vương gia mới có thể nguôi giận?” Nụ cười khoe miệng Ly Nghiêu lộ ra hứng thú, ánh sáng trong mắt lóe lên tia phức tạp.

“Vậy bốn vương nên suy nghĩ thật kỹ...” Đứng lên, Lưu Tích Tứ hô, “Vương Thuận nhi, bốn vương muốn tiến cung, chuẩn bị xe.”

“Ly Nghiêu vừa tới, vương gia đã muốn đi, là không muốn nhìn thấy Ly Nghiêu sao?” Nhãn thần Ly Nghiêu thay đổi.

“Sao không thử đoán xem?” Tâm tình Lưu Tích Tứ vô cùng tốt tiêu sái, bỏ lại Ly Nghiêu lộ ra lãnh ý.

Chú thích

(1) vô tâm vô phách: không tim không phổi ↑

13. Chương 13

Ở khán đài Lưu Tích Tứ bắt chéo chân nghe hí khúc (1) trên sân khấu, cũng mặc kệ mình ngồi khó coi cỡ nào, hần đơn giản để người ta nâng giường mềm nằm ngay trên mà xem. Vì để cho phụ thân hần cao hứng, phụ hoàng đặc biệt mời tới gánh hát vào cung xướng ba ngày, hần đương nhiên muốn tới để góp vui.

“Tứ nhi, con nói cha con có mang lần này là nam hay nữ?” Tâm tư Lưu Tuyên hoàn toàn không ở trên sân khấu, từ sau khi biết Bạch Tang Vận lại mang thai, hần liền tìm người ở xung quanh đoán xem trong bụng Bạch Tang Vận là vương gia hay công chúa.

“Hoàng gia gia, Tứ nhi cũng không biết, bất quá Tứ nhi hy vọng phụ thân sinh muội muội, từ nhỏ đến bây giờ xung quanh quay đi quay lại đều là nam nhân, chẳng có chút thú vị gì.” Không nói chỉ huynh đệ bọn họ, Vân Cẩm, Vân Tụ do Mạnh Hâm và Thượng Quan hoàng thúc sinh cũng đều là nam oa, làm cho hần hoài nghi kia sinh tử được kia quả thật là chỉ có thể sinh ra “tử”. (2)

“Ai...” Lưu Tuyên thở dài, mong đợi nhìn chăm chăm vào bụng Bạch Tang Vận, “Hoàng gia gia cũng hi vọng cha con mang thai lần này có thể sinh nữ oa, hoàng gia gia đời này đã có các con ba đứa tôn ngoan này, chỉ thiếu một tôn nữ ngoan, vốn hoàng gia gia cũng không mong đợi gì, nhưng giờ cha con lại có... Hoàng gia gia ngày ngày nghĩ nếu là nữ oa, thì thật tốt.”

Lưu Tích Tứ tựa vào người hoàng gia gia làm nũng nói: “Hoàng gia gia, nếu phụ thân thật sự sinh một muội muội, hoàng gia gia cũng không thể vì có tôn nữ mà không thương yêu Tứ nhi nữa.” Sau khi biết được tất cả về phụ thân, Lưu Tích Tứ cũng có một lần có loại cảm giác xa lạ đối với hoàng gia gia, nhưng nghĩ đến phụ thân có thể đối được với hoàng gia gia như thế này, bọn họ đây chỉ là tiểu bối còn nghĩ nhiều cái gì, bởi vậy, hần cũng không để ý, dù sao từ nhỏ hiểu rõ hần nhất chính là hoàng gia gia.

“Làm sao thể được.” Lưu Tuyên yêu thương ôm lấy tôn tử, “Con chính là tâm can của hoàng gia gia, Tứ nhi tri kỷ nhất, hoàng gia gia làm sao có thể không thương con, chỉ là các con đều đã lớn, Vận Tranh cùng Vận Vành tuy có tâm, nhưng quốc sự rất nhiều, không thể như trước kia mỗi ngày tới bồi ta, con cũng xuất cung, hoàng gia gia cả ngày ở trong cung buồn phát sợ. Các con chung quy cũng phải kết giao bằng hữu, hoàng gia gia cũng không muốn để các con toàn ở trong cung cùng ta lão nhân này, tuy nói muốn một tôn nữ, bất quá cha con mang thai mặc kệ là nam hay là nữ hoàng gia gia đều thích, lại sẽ có tiểu Tứ nhi đến bồi hoàng gia gia.” Thân mình không còn tốt như trước kia, Lưu Tuyên cũng biết chính mình đã là dầu hết đèn tắt, chỉ muốn lúc sinh thời hưởng thụ được nhiều ngày vui thú gia đình.

Lưu Tích Tứ nghe xong trong lòng có chút tư vị không phải, nắm lấy râu hoàng gia gia làm bộ sinh khí nói: “Ai nói hoàng gia gia là lão nhân? Hài tử của Tứ nhi sau này, hài tử của hài tử Tứ nhi, hoàng gia gia còn

phải ôm chứ. Tứ nhi thích vào cung bồi hoàng gia gia, chỉ sợ hoàng gia gia sau này không cần Tứ nhi bồi.” Nói nói xong, miệng liền chu ra, giống như hân hỉ còn nhỏ.

“Phải phải... Hoàng gia gia sai rồi,” Lưu Tuyên nghe xong đúng là mở cờ trong bụng, tôn tử này hân thương yêu quả không uống, “Hoàng gia gia làm sao lại không cần Tứ nhi bồi, hoàng gia gia chỉ mong sao Tứ nhi mỗi ngày đều ở trong cung, hoàng gia gia mỗi ngày vừa mở mắt là có thể nhìn thấy ngay Tứ nhi.”

“Hi hi... Hoàng gia gia, đêm nay Tứ nhi bồi người ngủ có được không? Thái tử ca ca bọn họ cứ nói Tứ nhi ngủ đập người, chỉ có hoàng gia gia sẵn lòng ngủ cùng Tứ nhi.” Lưu Tích Tứ quyết định mỗi ngày đều vào cung bồi hoàng gia gia, hôm nay mới nhìn kỹ, hoàng gia gia thật sự đã già rồi.

“Nó cùng Vận Vành ngủ mới không hiền lành chứ, ai nói Tứ nhi của chúng ta ngủ thích đập người, đêm nay Tứ nhi ngủ cùng hoàng gia gia, con nói cho hoàng gia gia mấy ngày nay con làm cái gì?”

“Dạ, Tứ nhi thực có nhiều sự muốn nói với hoàng gia gia đây.”

Một già một trẻ này trò chuyện thật vui vẻ, Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành sau khi xong hết việc bận bịu mới chạy tới, y như thói quen ngày xưa ngồi bồi bên cạnh Lưu Tuyên.

“Gần đây bận cái gì vậy? Làm sao ngay cả thời gian tiến cung nhìn hoàng gia gia cũng không có?” Bạch Tang Vận mang theo ngữ ý trách cứ hỏi.

Lưu Vận Tranh vội vàng giải thích: “Cha, khoa cử sắp tới, hài nhi đã nhiều ngày bận bịu chuyện này, đã quên thỉnh an hoàng gia gia, là lỗi của hài nhi.”

“Cha, con muốn từ trong số những người này chọn ra mấy người thích hợp tiến vào Vận phường, vì thế chưa tiến cung, ngày mai hài nhi sẽ lại mỗi ngày tiến cung thỉnh an hoàng gia gia.” Lam Vận Vành cũng lập tức nói.

“Tang Vận, đừng trách bọn chúng, người cùng Tứ nhi mỗi ngày bồi ta là đủ rồi, Vận Tranh cùng Vận Vành đã nhiều ngày mặc dù chưa tiến cung, nhưng lại phải người cho ta mấy thứ tốt, trong lòng bọn chúng vẫn luôn nhớ tới ta đây.” Lưu Tuyên một chút cũng không sinh khí biện hộ cho hai tôn tử, trong lòng vì hiếu thuận của Bạch Tang Vận mà cao hứng.

“Vận Tranh, Vận Vành, các con bận phụ thân hiểu, nhưng tiến cung thỉnh an hoàng gia gia cũng không mất bao nhiêu công sức của các con, dù là cùng hoàng gia gia uống chén trà, cũng được rồi.” Thân thể Lưu Tuyên không khỏe như trước, Bạch Tang Vận đặc biệt hy vọng nhi tử có thể mỗi ngày tiến cung nhìn Lưu Tuyên. Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành lập tức đáp dạ, phụ thân là người tôn trọng đạo hiếu nhất, hướng chỉ đối với hoàng gia gia cực kỳ thương yêu bọn họ.

Lưu Tuyên một bên khuyên Bạch Tang Vận, một bên cũng cười đến toe toét, ba tôn tử này của hân... tôn nữ mấy tháng sau... chính là báu vật của hân.

“Tứ nhi, có chuyện gì muốn nói cùng hoàng gia gia?” Nằm trên giường, Lưu Tuyên chưa buồn ngủ hỏi tôn yêu bên cạnh.

Lưu Tích Tứ trở mình một cái nhìn hoàng gia gia nói: “Hoàng gia gia, Tứ nhi gặp một người. Người nọ rất kỳ quái, Tứ nhi xem không hiểu hân.”

“Nha?” Khuôn mặt hiền từ của Lưu Tuyên mang vài phần thận trọng, “Là nam hay là nữ?”

“Nam, nghe khẩu âm không biết là người nơi nào, hân nói là du ngoạn xung quanh.” Lưu Tích Tứ muốn tìm người nói, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có hoàng gia gia.

“Nam tử?” Lưu Tuyên lộ ra khôn khéo của đế vương, nói, “Nói nói với hoàng gia gia, con là làm sao gặp hân? Lại làm sao cảm thấy hân kỳ quái?”

“Ừm... Nói như thế nào nhỉ?” Lưu Tích Tứ sắp xếp lại đầu mối, “Vô công hân rất cao, lúc trước Tứ nhi đi ‘Cầu Tri thư cục’ tìm sách, hân tặng Tứ nhi mấy quyển, nhưng ai biết lại chỉ có một nửa, sau đó Tứ nhi lại đi tìm hân đòi...” Lưu Tích Tứ nói ra chuyện mấy ngày qua với Ly Nghiêu, bất quá vẫn chưa nói chuyện Ly Nghiêu giết người, ở trong quý phủ hân và ngủ qua đêm trong phòng hân.

Lưu Tuyên càng nghe chân mày càng nhăn, đến cuối cùng thì có chút sinh khí. “Tứ nhi, sau này không được lại gặp Ly Nghiêu kia, Hừ, người kia, khẳng định không có ý tốt với Tứ nhi! Càng là người thâm tàng bất lộ, tâm tư càng nhiều, cho dù là bằng hữu, cái loại người này cũng nên tránh. Muốn cùng người kết giao, tìm người giống như cha con hoặc nhị thúc, tâm địa không gian xảo, sẽ không ngấm ngấm sau lưng con. Tứ nhi, con là vương gia, bao nhiêu người muốn đoạt được ưu đãi từ chỗ con, vô luận là tiền tài hay quyền thế, thậm chí là người... Cho nên ở ngoài cung, con phải đặc biệt cẩn thận, nhất là cái loại người tự tìm tới cửa này, càng phải phá lệ lưu tâm.” Tôn tử của hần hần đương nhiên hiểu rõ, đây là bảo bối ngàn dặm mới tìm được một, làm cho người ta cực kỳ yêu mến. Người nọ không cầu tài, không cầu quyền, khẳng định chính là cầu người! Hần làm sao chịu đồng ý mang tôn ngoan của hần cho một người tâm mang ý xấu.

“Ha, hoàng gia gia... Người không hổ là hoàng gia gia của Tứ nhi đâu.” Lưu Tích Tứ nháy mắt mấy cái, nửa thật nửa giả nói, “Tứ nhi cũng hiểu được hần tâm có ý xấu, Tứ nhi nghe hoàng gia gia, sau này sẽ không gặp hần nữa.”

“Ừ, Tứ nhi ngoan nhất, sau này không được lại gặp hần, nếu hần không biết điều, con liền nói cho phụ hoàng cùng phụ vương con, hoặc là nói cho thái tử ca ca và nhị ca con, nếu không thì, hoàng gia gia ra mặt giúp con giải quyết.” Lưu Tuyên đối với sự nghe lời của tôn tử thực vừa lòng, nhưng đối với Ly Nghiêu lại là lo lắng.

“Hoàng gia gia, con biết, Tứ nhi sẽ không để cho người ta vớ bở từ mình đâu. Hoàng gia gia yên tâm, nếu có cái gì không phải, Tứ nhi sẽ đi tìm phụ hoàng cùng phụ vương.” Lưu Tích Tứ mang theo nụ cười trấn an làm cho Lưu Tuyên thoáng yên tâm, bất quá hần vẫn là quyết định đem việc này nói cho nhị tử.

Một lát sau, hai người đều đang ngủ, Lưu Tích Tứ lại đột nhiên mở to mắt khe khẽ cười rộ lên, hần thật xấu a, lần này phụ hoàng cùng phụ vương nhất định sẽ biết đi... Ly Nghiêu... Người sẽ làm như thế nào đây?

Liên tục vài ngày, Lưu Tích Tứ đều qua đêm trong cung của Lưu Tuyên, cung điện của Lưu Tuyên cách Vĩnh Hoài cung không xa, cảnh giới cực kỳ nghiêm ngặt, vì thế mấy ngày nay Lưu Tích Tứ ngủ được vô cùng say, không ai quấy rầy một giấc đến bình minh. Mà Lưu Tuyên không những không có bởi thói xấu đập người của tôn tử yêu mà nghỉ ngơi không tốt, ngược lại tinh thần tốt hơn rất nhiều, khiến cho Bạch Tang Vận vốn lo lắng không thôi được thở phào nhẹ nhõm.

Lưu Tích Tứ ở trong cung lại buồn đánh tiếng với mấy vị lão nhân gia, mang theo thị vệ xuất cung hóng mát. Không hồi phủ, cũng không đi thư cục và tửu lâu ngày thường thích đi, mà là đến thẳng phủ đệ của hoàng thúc Lưu Hoài Uyên. Lưu Hoài Uyên vì Ngũ Mặc đã nhiều ngày ở trong cung, vẫn chưa hồi phủ, bất quá Lưu Tích Tứ không để ý, hần vốn cũng không tới để tìm hoàng thúc.

“Ta nói, Tích Tứ, không có gì thì nhẹ nhàng thôi, ta vừa mới ngủ được có hai canh giờ, sáng sớm như vậy mà đã đến, người có phải chê ta chưa đủ mệt a.” Lưu Mặc Huyền đánh cái ngáp, vẻ mặt hốc hác uống trà đặc.

“Bị Trúc nhị kia của người hút khô rồi à? Không hữu dụng đến thế sao?” Lưu Tích Tứ không mấy may ấy náy chỉ thị hạ nhân bưng trà lấy điểm tâm.

“Trúc nhị cái gì... Bất quá là một tiểu quan, ta còn chưa đến mức không chế không được như thế.” Sắc mặt Lưu Mặc Huyền cực kỳ không tốt mà nói, nghe thấy người kia, hần liền sinh khí, sinh khí vô pháp ức chế.

“Nghe khẩu khí này của người... Ta tại sao không cảm thấy được người chỉ coi hần là một tiểu quan?” Lưu Tích Tứ cười nhạo nói, “Đồ sĩ diện, thích chính là thích, cứ tự biến mình giống như nữ nhân bị hừ (3), thực không thú vị.”

“Ai nói ta thích hần!” Lưu Mặc Huyền vừa nghe thét lên, “Ta đường đường là một vương gia, sao lại thích cái loại người ấy!” Đường như sợ Lưu Tích Tứ không tin, hần lặp lại.

“Ta nói đấy! Thế nào, người là vương gia, nhưng người chính là thích cái loại người ấy, ta nói sai sao?” Lưu Tích Tứ căn bản không sợ bản mặt phẫn nộ này của Lưu Mặc Huyền, “Nếu người không thích hần, tại sao muốn đoạt đêm đầu tiên của hần với ta? Phải biết rằng, đêm đó chính là ta coi trúng hần trước. Được, người đã không thích hần, cũng đừng mất hần, vậy đem hần cho ta.”

“Nghênh Hoan lâu không phải đã đưa tới ba người cho người, còn chưa đủ sao? Tích Tứ, người vừa mới

mười lăm đi, chớ làm cơ thể mệt quá sớm, người cũng không giống như thái tử cùng nhị ca, thân mình cường tráng.” Lưu Mặc Huyền cũng không được tự nhiên mà cự tuyệt.

“Người quản ta,” Lưu Tích Tứ trừng mắt nhìn Lưu Mặc Huyền một cái, “Mệt hay không là chuyện của ta, vả lại, ta có thể giữ lại rồi chậm rãi muốn a, dù sao người cũng không thích, Trúc nhị kia ta muốn.” Không đợi Lưu Mặc Huyền mở miệng, Lưu Tích Tứ trực tiếp nói với thủ hạ, “Đi Nghênh Hoan lâu chuộc Trúc nhị kia ra cho bốn vương, bốn vương xem trúng hần, sau này hần chính là tiểu công tử của bốn vương, đi ra trước tiên đưa đến quý phủ, bốn vương đêm nay hồi phủ. Nói cho tú bà, bao nhiêu bạc đi Vận phường tìm Vành thân vương đòi, bốn vương đêm nay muốn trông thấy người.”

“Dạ, vương gia.” Một gã thị vệ vào lúc Lưu Mặc Huyền chưa kịp ngăn cản liền biến mất không thấy nữa.

Sắc mặt Lưu Mặc Huyền trắng bệch, không thể tin được hỏi: “Tích Tứ, người là làm thật?”

“VẬY còn có thể là giả sao?” Lưu Tích Tứ cười lạnh một tiếng, “Mặc Huyền, người này ta chuộc, sau này đã là người của ta, hai ta là huynh đệ, ta cũng không để ý người đã chạm qua hần, bất quá hần về sau đã là người của Lưu Tích Tứ ta, người cũng không thể lại động vào hần, nếu không, ta và người trở mặt a.” Vừa lòng chứng kiến nỗi khiếp sợ và thần sắc hối hận của Lưu Mặc Huyền, Lưu Tích Tứ đứng lên chuẩn bị đi, phút cuối cùng bỏ lại một câu: “Mặc Huyền, bốn vương mặc dù mới qua mười lăm, nhưng người so với bốn vương còn kém hơn nửa tuổi đấy, bốn vương cho dù không khỏe, cũng mạnh hơn người.” Lời nói nước đôi mập mờ, nghe vào trong tai Lưu Mặc Huyền là không thể nào xoay chuyển kết cục.

Ra cửa, Lưu Tích Tứ lên thẳng xe ngựa, thấy trong xe có người không nên có, nụ cười của Lưu Tích Tứ biến mất, “Ly Nghiêu, người thật đúng là không mời tự vào a.”

“Không dám.”

Chú thích

(1) hí khúc: các loại hí kịch truyền thống của Trung Quốc và các loại kịch hát địa phương, kết hợp múa hát để diễn một cốt truyện ↑

(2) chỗ này là em Tứ chơi chữ, ý chỉ sinh tử được chỉ sinh được con trai mà thôi ↑

(3) hừu: chồng đuổi vợ về nhà cha mẹ ruột thời xưa ↑

14. Chương 14

Đối với người đột nhiên xuất hiện trong xe, trong lòng mặc dù căm tức, bất quá trên mặt Lưu Tích Tứ lại chỉ cười lạnh mấy tiếng, ngồi xuống, lệnh xe ngựa hồi phủ. Ngồi trên xe, Lưu Tích Tứ xốc màn xe lên, rất hào hứng nhìn cảnh trí đường phố hai bên, Ly Nghiêu trong mắt hần đường như không tồn tại.

“Vương gia có thể cho Ly Nghiêu hay có gì bất mãn với Ly Nghiêu sao? Ly Nghiêu suy nghĩ mấy ngày, lại thực sự nghĩ không ra đến tội cùng nhà vương gia mất hứng chỗ nào.” Ly Nghiêu kéo màn xe được Lưu Tích Tứ vén lên xuống, để Lưu Tích Tứ nhìn chính mình.

Lưu Tích Tứ giặt lại màn xe, quay đầu, “Ly Nghiêu, bốn vương có thể nhin người một lần hai lần, không thể cứ nhin người mãi. Người bất kính với bốn vương, lại thường coi nhẹ ý nguyện của bốn vương ngăn cản chuyện của bốn vương, này đó còn chưa đủ để bốn vương sinh khí sao?”

“Ly Nghiêu tưởng là một đao kia đã làm vương gia nguôi giận.” Khóe miệng treo một mặt cười, giọng Ly Nghiêu cực khê, trong mắt lại mang theo tà nịnh hỏi, “Hay là vương gia đối với việc Ly Nghiêu quấy nhiễu chuyện tốt của vương gia vẫn canh cánh trong lòng?”

“Bốn vương hà tất?” Đã tới phủ đệ, Lưu Tích Tứ chưa đợi thị vệ dừng ỏ liền nhảy xuống xe. Thấy Ly Nghiêu theo từ trên xe xuống, mặt những người khác căng thẳng không còn chút máu.

“Trúc nhị đã chuộc về cho bốn vương chưa?” Vừa xuống xe, Lưu Tích Tứ liền hỏi, Ly Nghiêu vừa nghe, nụ cười khóe miệng càng sâu, thị vệ của Lưu Tích Tứ vây hần bên trong, cẩn thận nhìn Ly Nghiêu.

“Bẩm vương gia, đã chuộc về đây, tiểu nhân... để hần... hầu trong phòng ngủ của vương gia.” Trong lòng Vương Thuận nhĩ sợ đến kinh hồn bạt vía, Ly Nghiêu này, thật là đáng sợ. Mà khi Lưu Tích Tứ vừa mới bước được một bước, hần đã bị người khóa phía trước, chân ly khai mặt đất.

“Vương gia!”

“Ly Nghiêu!”

Lưu Tích Tứ bị Ly Nghiêu túm lấy phi thân vào vương phủ, thị vệ cùng ám vệ ngay lập tức rút kiếm hướng Ly Nghiêu mà đi, vương gia bị uy hiếp trong phủ, đây là đại sự cỡ nào! Lưu Tích Tứ lại trời sinh can đảm, chẳng những không sợ, dùng hết thủ đoạn toàn thân muốn thoát khỏi người Ly Nghiêu, thế nhưng lại như châu chấu đá xe, tay Ly Nghiêu giữ lấy hần vẫn không chút sút mẻ.

Ly Nghiêu cũng không đưa Lưu Tích Tứ đến chỗ nào khác, mà là vào thẳng Trúc Hiên cư của y, trước khi thị vệ đi lên khóa cửa lại, mang theo tức giận quăng Lưu Tích Tứ lên giường, Lưu Tích Tứ còn chưa có ngồi ổn trên tay bỗng có một thứ, vừa nhìn, lại là một đoản kiếm có hình thù kỳ lạ.

“Xoẹt!” một tiếng, Ly Nghiêu xé vạt áo mình, lộ ra chỗ hần bị thương, vết thương đã sớm kết vảy nhưng vẫn chưa khép miệng, mấy quyền Lưu Tích Tứ vừa cho hần kia làm cho miệng vết thương lại chảy máu lần nữa. “Vương gia nếu bất mãn, vậy dùng hết sức đâm Ly Nghiêu mấy kiếm để nguôi giận đi, Ly Nghiêu chỉ bất quá là muốn kết bằng hữu với vương gia, không nghĩ vương gia lại có nhiều bất mãn với Ly Nghiêu như vậy. Ly Nghiêu không tốt, chọc giận vương gia, nếu vương gia không thích, Ly Nghiêu sẽ đi, nhưng Ly Nghiêu không muốn tâm còn tiếc nuối mà đi, nếu vương gia sinh khí như thế, vậy chờ vương gia hết giận, tự Ly Nghiêu sẽ không xuất hiện trước mặt vương gia nữa.”

Lưu Tích Tứ không biết là tức giận hay thế nào, thở hổn hển, “Không được phép vào trong!” Rống một tiếng hướng ngoài cửa, Lưu Tích Tứ rút kiếm ra quay về phía Ly Nghiêu liền chém tới, Ly Nghiêu cũng không nhúc nhích, thực sự định mặc hần chém. Tiếng y phục rách trong gian phòng yên tĩnh nghe lên có phần chói tai, đoản kiếm trong tay Lưu Tích Tứ không để lại vết thương mới trên người Ly Nghiêu, lại cắt nát vụn y phục của Ly Nghiêu.

Thanh kiếm ném lên mặt đất, Lưu Tích Tứ nhắc chân chính là một cước đá vào đùi Ly Nghiêu, “Được, người đi đi, cứ như thế đi ra ngoài!” Thấy Ly Nghiêu bất động, Lưu Tích Tứ phần nộ cười nói, “Được, người không đi, ta đi!” Rốt cuộc ngay cả từ “bốn vương” cũng không nói, xoay người bước đi, mới vừa đi được một hai bước đã bị người từ phía sau ôm chặt vào ngực, chớp mũi lại là mùi máu tanh làm hần chán ghét.

“Người rốt cuộc bảo ta làm thế nào! Lưu Tích Tứ, sống hay chết thì người mới vui vẻ. Treo ngược người khác giữa không trung, tựa như con chó để người đùa, tâm tình tốt thì vuốt ve, mất hứng liền đá qua một bên, nếu người thực ghét ta, vậy bảo ta cút.” Ly Nghiêu cũng không cười, giọng điệu đối với Lưu Tích Tứ càng thêm bất kính.

“Đùa chó?!” Lưu Tích Tứ khó khăn xoay người mặt hướng tới Ly Nghiêu, nghiêng rằng nghiêng lợi mắng, “Người còn không bằng chó của ta! Chó của ta có thái độ gì với ta, ta vẫn nhất thanh nhị sở (1), nhưng người thì sao? Ở trước mặt ta hằng ngày đeo nụ cười giả tạo của người, làm cho ta nhìn nghĩ muốn ói, đối với lai lịch, thân phận chính người, người có từng nói với ta một câu? Chỗ của ta, người muốn đến thì đến còn muốn đi thì đi, có từng nói với ta người muốn đi đâu? Người cho ta là cái gì? Người cho phủ vương gia của ta là chỗ nào, người không nghiêm túc với ta trước, ta hà tất phải để người trong lòng! Tiểu quan trong Nghênh Hoan lâu kia, cho dù trong lòng không thích ta, nhưng trước mặt ta cũng phải nghĩ cách đùa ta cao hứng? Còn người? Người có biết trong kinh thành có bao nhiêu người nhìn ta! Bao nhiêu người chờ tính kế ta, từ chỗ ta kiếm lợi. Trong Nghênh Hoan lâu, người làm như thế trước mặt nhiều người như vậy, nếu bị người có tâm địa nhìn thấy mà truyền tới tai cha ta, phụ hoàng ta, phụ vương ta, không phải hại bọn họ phải lao tâm vì ta sao? Đã cho ta ở ngoài cung, mà ngay cả một người giang hồ cũng có thể xung đột. Công phu người cao, dụng độc lợi hại, ta là không bằng người, nhưng ta tuyệt đối không muốn người ta nói Lưu Tích Tứ ta lại bị Ly Nghiêu người quản, làm chuyện gì cũng phải nhìn sắc mặt người, còn phải được người đồng ý, ta sẽ không để cho người khác xem Lưu Tích Tứ ta là trò cười!”

“Xin lỗi.” Ly Nghiêu buông Lưu Tích Tứ ra lui về phía sau hai bước, “Ta không biết mình thực tổn thương người.” Trên mặt không còn nụ cười giả tạo mà Lưu Tích Tứ chán ghét, Ly Nghiêu trầm mặc một hồi rồi nói, “Người muốn biết cái gì, ta đều sẽ nói cho người.”

“Ta bây giờ không muốn nghe.” Lưu Tích Tứ chưa hết giận lại hai cước đối Ly Nghiêu, kết quả thân mình lại bị ôm, “Ly Nghiêu! Người đây là có ý tứ gì.”

“Ta có ý tứ thích người.” Ly Nghiêu lại cười ra tiếng, thần sắc so với ban nãy như hai người khác nhau. Những lời này làm cho Lưu Tích Tứ trợn tròn mắt, hắn không nghĩ Ly Nghiêu lại nói thẳng như vậy, ngờ ngác mặc cho Ly Nghiêu ôm quên phản kháng.

“Ngày đó người đi phía dưới tử lâu, khiến cho ta tò mò, vốn định tìm chút chuyện thú vị cho mình, nhưng càng ở chung với người, càng muốn độc chiếm người... vương gia bá đạo nổi danh khắp kinh thành... Nếu có thể là của ta... làm ta nghĩ thôi cũng thấy hưng phấn.” Đầu lưỡi liếm lên vành tai Lưu Tích Tứ, tay Ly Nghiêu xấu xa đốt lửa trên người Lưu Tích Tứ, “Lưu Tích Tứ... Muốn trách, thì trách người đêm đó không sợ ta... trách người trước mặt ta ăn điểm tâm đậu đỏ...”

Miệng vết thương trên bả vai truyền đến đau nhức, Ly Nghiêu biết người trong lòng không thể lại đùa, buông tay ra. Lưu Tích Tứ ra sức lau ướm át bên tai, nhưng đỏ hồng trên mặt, hơi thở gấp gấp lại bán đứng hắn.

“Hừ! Thích bốn vương? Bốn vương ghét nhất là người!” Lưu Tích Tứ xoay người liền hướng chạy ra phía ngoài, khi lách qua tấm bình phong, hắn lau lau vết máu trên mặt, tức giận nói, “Còn nữa, bốn vương ghét máu!” Sau đó giống như trời chết chạy khỏi Trúc Hiên cư, đúng lúc hắn ra ngoài, hắn nghe được trong phòng truyền ra tiếng cười nhẹ, Lưu Tích Tứ oán hận mắng mấy câu, không đếm xỉa tới thần sắc lo lắng của thủ hạ, chạy tới Thanh Liễu cư của hắn.

Vừa vào phòng, nhìn thấy người trong phòng, Lưu Tích Tứ trong lòng lần thứ hai mắng, chết tiệt, Ly Nghiêu chết tiệt, Lưu Mặc Huyền chết tiệt, chết tiệt... Thần sắc phẫn nộ của Lưu Tích Tứ khiến cho Trúc nhị đang quỳ trên mặt đất mặt trắng bệch, nhưng hắn vẫn chưa đứng lên, chỉ là càng không ngừng dập đầu: “Vương gia, Trúc nhị đời này làm trâu làm ngựa hầu hạ vương gia, nhưng trong lòng Trúc nhị đã có người, không thể... không thể hầu hạ vương gia...” Trên tay, trên mặt hắn đều có vết thương, thân thể khẽ run tỏ rõ hắn đã mạnh mẽ chống lại.

“Người tới!” Lưu Tích Tứ tiến đến kéo Trúc nhị lên trên ghế, hỏi Vương Thuận nhi vừa vội vàng chạy tới, “Đây là có chuyện gì?! Bốn vương bảo các người đi chuộc người, không bảo các người đi đánh người!”

“Vương gia, đây không phải tiểu nhân đánh, lúc Dịch đại ca chuộc hắn về trên người hắn đã có vết thương, tiểu nhân vốn muốn nói cho vương gia, nhưng vương gia người... người bị Ly Nghiêu mang đi... Tiểu nhân...”

“Ai đánh!” Lưu Tích Tứ chỉ cảm thấy lửa trong lòng càng tụ càng rực.

“Hắn không chịu tiếp khách, bị tú bà trong lâu đánh.” Ly Nghiêu đã thay y phục tiến vào trả lời thay Vương Thuận nhi, nhìn thấy y, trên mặt Lưu Tích Tứ hiện lên vài phần mất tự nhiên, bất quá bây giờ hắn không rảnh lại đi để ý Ly Nghiêu vốn tới chiếm tiện nghi mình.

“Giỏi a, rất giỏi... quá giỏi...” Giỏi cái Lưu Mặc Huyền người, nếu ta trả Trúc nhị lại cho người, ta sẽ không mang họ Lưu!

“Người tới, đi đóng cửa cái Nghênh Hoan lâu kia cho bốn vương, bốn vương đã là tiểu bá vương, lý do cũng không cần phải tìm, nói là bốn vương nhìn không vừa mắt.” Những người khác thấy hắn là thực sinh khí, lập tức lĩnh mệnh dẫn theo người đi đóng cửa lâu. Hành động của Lưu Tích Tứ làm cho Ly Nghiêu lại lạnh mặt xuống, nhìn thấy Trúc nhị yếu đuối, tay Ly Nghiêu giật giật, y... rất muốn giết người.

“Đi, trước dẫn hắn đi dưỡng thương.” Đánh Ly Nghiêu một cái, Lưu Tích Tứ uy hiếp nhìn Ly Nghiêu, Ly Nghiêu thu tay ngồi vào bên cạnh. Trúc nhị được dẫn đi, Lưu Tích Tứ lúc này mới cười lạnh vài tiếng nói với Vương Thuận nhi, “Bắt đầu từ ngày hôm nay, phủ đệ của bốn vương không được cho Lưu Mặc Huyền vào, nếu hắn dám đến, liền đuổi ra ngoài cho bốn vương!”

“Vương gia... Vậy...” Vương Thuận nhi nồn nóng, vương gia từ khi nào cãi nhau với Huyền vương gia, vậy phải làm thế nào mới tốt.

“Chiếu theo lời nói của bốn vương mà làm!”

“Dạ... Dạ vương gia...”

Vương Thuận nhi lĩnh mệnh ra ngoài, nghĩ thầm việc này có nên nói cho thái tử hay Vành thân vương hay không.

Trong phòng nhất thời chỉ còn lại có Lưu Tích Tứ và Ly Nghiêu, rót chén trà cho chính mình, thuận thuận khí, Lưu Tích Tứ mới nói: “Rõ ràng trong lòng để ý gắt gao, lại sĩ diện không chịu thừa nhận, vậy được, sau này hấn cũng đừng nghĩ nhìn thấy Trúc nhị.” Mặc dù chưa nói hấn là ai, nhưng Ly Nghiêu nghe lại minh bạch, ánh mắt mềm đi chờ Lưu Tích Tứ giải thích, dựa vào y xem ra, người này cũng không phải loại người hay xen vào chuyện của người khác.

“Người cho là bốn vương nguyên ý.” Lưu Tích Tứ trừng mắt nhìn Ly Nghiêu một cái, “Còn không phải nhị thúc tìm ta, nói Mặc Huyền trước đây tâm thần không yên, muốn ta hỏi một chút xem xảy ra chuyện gì. Lần đó đi Nghênh Hoan lâu, nhìn hấn như vậy ta liền đoán ra được bảy tám phần, sau lại tìm người tra, mới biết Trúc nhị này lúc trước quen với hấn, nhưng hấn không rõ ràng lắm thân phận Trúc nhị, Trúc nhị cũng giấu giếm hấn, hai người hình như đã có cử chỉ thân mật, về sau Trúc nhị sợ hấn ghét bỏ mình liền không tìm gặp hấn nữa. Nào ngờ, hai người nhưng lại gặp trong Nghênh Hoan lâu, bất quá ta lại không nghĩ Lưu Mặc Huyền là đồ ngốc, nếu ta là Trúc nhị ta cũng sẽ gạt hấn, thân phận tiểu quan là có thể nói ra miệng sao?”

“Nếu hấn không muốn Trúc nhị, người cần gì phải đi quản?” Ly Nghiêu cũng không xưng hô Lưu Tích Tứ là vương gia, đã nói ra, hấn sẽ làm cho người này chấp nhận hấn.

Lưu Tích Tứ lại bất mãn trừng mắt nhìn Ly Nghiêu một cái, bất quá lúc này tâm tình đã có chút bất đồng, mặc kệ cách xưng hô của Ly Nghiêu, hấn nói: “Lưu Mặc Huyền ta còn không rõ sao? Sau này sẽ có lúc hấn hối hận. Ta chuộc Trúc nhị ra tuy nói có phần là vì hấn, bất quá chủ yếu nhất vẫn là vì nhị thúc, tương lai nếu nhị thúc biết chuyện này, ta lại không quản Trúc nhị, hấn chắc chắn sẽ sinh khí. Bất quá Trúc nhị vậy cũng coi như không làm cho ta nhìn nhầm, vì Mặc Huyền không tiếp khách, quên đi, đưa Phật đưa đến tây phương(2), để hấn ở chỗ ta đi, dù sao trong mấy tháng ta cũng sẽ không ở trong quý phủ.”

“Còn ta thì sao?” Đối với việc Lưu Tích Tứ suốt ngày trong hoàng cung, Ly Nghiêu rất khổ não.

“Người?” Lưu Tích Tứ lộ ra nụ cười gian trá, “Hoàng gia gia nói cho ta phải cách người xa chút, nói người không có ý tốt với ta, người cũng biết, hoàng gia gia thương yêu ta như vậy, ta làm sao có thể không nghe lời người chứ.” Miệng tiến đến trước mặt Ly Nghiêu, lúc Ly Nghiêu tới gần Lưu Tích Tứ vọt sang bên cạnh, cười xấu xa hô: “Hồi cung!”

Ly Nghiêu cũng cười, lúc Lưu Tích Tứ sắp đi, nói khẽ: “Vương gia buổi tối đừng đi ngủ quá sớm.”

“Bốn vương vì sao phải nghe lời người?” Tiếng cười hớn hở vang lên, tâm tình Lưu Tích Tứ vô cùng tốt xuất môn, muốn hấn, vậy phải xem bản lĩnh của người có đủ hay không.

Chú thích

(1) nhất thanh nhị sở: rõ ràng rành mạch ↑

(2) đưa Phật đưa đến tây phương: đã thương thì thương cho trót ↑

15. Chương 15

Nghênh Hoan lâu lớn nhất kinh thành bị tiểu vương gia Lưu Tích Tứ đóng cửa, trong nhất thời đầu đường xó chợ đều sôi nổi thảo luận việc này. Lưu Tích Tứ một câu “nhìn không vừa mắt”, khiến cho các đại lão gia có tiền trong kinh thành mất đi chỗ chơi đùa. Mà hơn trăm công tử cô nương trong lâu, mất nhìn thấy không thể tiếp khách, cuộc sống sau này không có chỗ dựa. Lam Vận Vành chưa bao giờ quản loại sự tình này, Lưu Tích Tứ muốn làm cái gì, thông thường có đạo lý của hấn, cho nên Lam Vận Vành hoàn toàn không coi việc này xem như đại sự gì, chẳng qua là cái kỹ viện, đóng cửa thì đóng cửa. Nhưng Lưu Tích Tứ vào cung, người muốn nói giúp cho Nghênh Hoan lâu không tìm thấy hấn, chỉ có thể đến phiên Lam Vận Vành, mà Lưu Mặc Huyền bị Lưu Tích Tứ tránh không gặp mặt cũng tìm tới y, xin y Lưu Tích Tứ giúp hấn đòi một người từ trong tay, Lam Vận Vành nổi lên tò mò đối với hành động hiếm thấy của Lưu Tích Tứ.

“Tích Tứ, Mặc Huyền nói người nhốt người của hần trong quý phủ người, đây là có chuyện gì?” Lam Vận Vành vừa mới thỉnh an hoàng gia gia trở về thấy Lưu Tích Tứ đang ở trong ngự hoa viên cho cá ăn.

“Thái tử ca ca đâu? Sao mấy ngày rồi không gặp?” Lưu Tích Tứ làm bộ không có nghe thấy, chuyên tâm đùa với con cá.

“Hần đi Hối Xuyên.” Lúc trả lời, ánh mắt Lam Vận lấp lánh.

“Hối Xuyên? Hần Triệt ở Hối Xuyên sao?” Lưu Tích Tứ thông minh nghĩ tới.

“Ừ.” Lam Vận Vành cũng không che giấu.

“Nhị ca, ta hỏi người, nếu như Hần Triệt xuất thân thanh lâu, nhưng ngại thân phận giấu giếm người, sau người biết được, sẽ làm như thế nào?” Nếu nhị ca trả lời cũng như Lưu Mặc Huyền, hần liền trả người lại, sau này không quản, nếu không phải, hần sẽ nghĩ nghĩ làm thế nào để cho Lưu Mặc Huyền lại ném chút khổ sở.

“Làm như thế nào?” Lam Vận Vành rõ ràng không thoải mái tưởng tượng, một lát sau hần đáp trả, “Chuộc hần ra, trói trên giường làm cho hần không xuống giường được.”

“Khụ... Khụ...” Lưu Tích Tứ bị nước miếng làm cho sặc, vội lấy trà qua thuận khí, “Nhị ca, ta còn chưa khai huân đâu, người đứng ở trước mặt ta nói lộ liễu như vậy.” Không hổ là huynh trưởng của mình, cũng chỉ có một ý niệm trong đầu đối với Hần Triệt.

“Người không phải hỏi ta làm như thế nào? Ta đáp.” Lam Vận Vành đúng là một chút cũng không đỏ mặt.

“Vậy... Nếu trước khi người chuộc Hần Triệt, hần vì người không tiếp khách, bị người đánh, người lại sẽ làm như thế nào?” Lưu Tích Tứ tiếp tục hỏi.

Lam Vận Vành lúc này nghĩ cũng không nghĩ liền trả lời: “Ai động hần, dùng chỗ nào của cơ thể động, ta liền cắt bỏ chỗ đấy của y, lâu kia... tất nhiên là sẽ không để nó giữ lại.” Khi nói lời này, trong mắt Lam Vận Vành mang theo tàn nhẫn, có thể tưởng tượng, nếu Bạch Hần Triệt thực bị người khi dễ, kết cục người nọ sẽ có bao nhiêu thảm. Đáp xong, Lam Vận Vành nghe ra một chút nói nói, “Người trong quý phủ người kia có phải bị người ta đánh hay không?”

“Đúng vậy...” Lưu Tích Tứ tiếp tục cho cá ăn, ngữ điệu kéo rất chậm rãi, tựa như nói một chuyện vớ vẩn nhằm chán gì đó, “Có điều là một tiểu công tử hơi ngu ngốc, thích Mặc Huyền, giấu giếm thân phận của bản thân, không những thế, sau khi bị Mặc Huyền biết liền bị nhốt lại, muốn cơ thể người ta đã không nói, còn mặc hần bị tú bà đánh, Trúc nhị kia cũng vì thay Mặc Huyền thủ thân mới bị đánh. Ta thấy hần đáng thương, Mặc Huyền lại mặc kệ sống chết của hần, liền chuộc ra, sợ sau này nhị thúc biết được giận ta. Nhị ca, tuy nói là một tiểu quan, nhưng từ nhỏ phụ thân đã khuyên bảo chúng ta, chớ lấy thân phận áp người, chớ coi khinh người khác, ta chính là nghe lời nói của phụ thân nhất, người này ta tuyệt đối sẽ không giao cho Mặc Huyền, không để bên này chúng ta giao ra, bên kia liền phải nhặt xác cho hần, đến lúc đó, sẽ không chỉ có nhị thúc giận ta, phụ thân cũng không thể không đánh chết ta.” Lưu Tích Tứ đứng là vẻ mặt bất đắc dĩ cùng tiếc nuối, nhưng ngữ khí kia nghe như thế nào cũng cảm giác được mang theo một chút trêu cợt cùng bất mãn.

“Tùy người, Mặc Huyền nếu tới tìm ta, ta liền đấy.” Lam Vận Vành vừa nghe nguyên nhân hậu quả, ném khăn cầu của Lưu Mặc Huyền sang một bên, vươn vai nói, “Ta hồi phủ, làm ăn của Nghênh Hoan lâu gần đây không tệ, Vận phường còn chưa có làm ăn ở phương diện này, trở về ta cùng thái tử bàn bạc một chút, tiếp nhận Nghênh Hoan lâu, để cho những người đó khỏi đến phiền ta. Tú bà cùng quy công ban đầu người nếu không thích, tìm một cái tội giam lại hoặc sung quân.”

“Đuổi khỏi kinh thành là được, đừng để cho người ta nói chúng ta lấy quyền áp người.” Rõ ràng chính là lấy quyền áp người, Lưu Tích Tứ nói xong mặt không đỏ thỏ không gáp, “Tìm quản sự nói một tiếng, nói bọn chúng ép người lành làm diêm, ác độc đánh người của ta.”

“Ừ.” Làm như một mối, Lam Vận Vành lên kiệu mềm, để người nâng xuất cung, nhưng mọi người trong cung đều rõ, vị chủ tử ư ngã này của bọn họ, cũng là nhân vật lợi hại ngang với thái tử.

.....

Đêm đến, Lưu Tích Tứ nằm trên giường nhắm mắt, sắp ngủ, cửa sổ mở ra, lại đóng vào, hân nhưng xoay người coi như không phát hiện trong phòng có thêm một người. Giường động, Lưu Tích Tứ duỗi chân ra ngoài chăn, một cước liền đá về phía sau, ngay sau đó đã bị người bắt được, hảo hảo mà thả lại vào trong chăn, Lưu Tích Tứ vẫn là mặt hướng vào trong, không lên tiếng.

Người tới ngồi cạnh gối hân, một viên đá màu đỏ tươi đựng đa đựng đưa trước mắt Lưu Tích Tứ, Lưu Tích Tứ đưa tay cầm, người cầm buông dây hồng trong tay ra, trong cổ họng tiếng cười khê trầm thấp.

“Còn giận?” Về mặt Ly Nghiêu lúc này nếu để cho mấy tên thủ hạ của y nhìn thấy, thế nào cũng phải đi nhảy hồ Tiêu Tương, không vì cái gì khác, chỉ vì chủ tử bọn họ điên rồi, bọn họ đương nhiên phải lấy cái chết tạ tội.

“Giận a, người chọc bốn vương nhiều như vậy, bốn vương sao có thể dễ dàng tha cho người?” Quay hướng ánh nhìn nhìn huyết thạch trong tay, trên mặt Lưu Tích Tứ là nụ cười thích thú, “Viên đá này là cái gì?”

“Đây là mạng của ta.” Lời này Ly Nghiêu nói ngả ngớn, nhưng Lưu Tích Tứ lại hiểu được, mặc cho Ly Nghiêu cầm viên đá qua, buộc dây hồng vào cổ hân, “Ta đem mạng của ta cho vương gia, vương gia còn giận?”

“Vậy phải xem người sau này còn chọc ta sinh khí hay không, nếu còn không hối cải, khí này, sợ phải mười hai mươi năm mới có thể sinh hết.” Ngồi xuống, Lưu Tích Tứ cười lạnh lên, kéo vạt áo Ly Nghiêu, chỉ vào vết thương vẫn chưa khỏi hỉ, “Vết thương này là xảy ra chuyện gì? Dù là đầu heo, cũng nên khỏi rồi. Huống chi là Ly giáo chủ người, trong tay nhiều thuốc như thế, vết thương của chính mình lại trị không khỏi?”

“Vương gia đây là đang quan tâm Ly Nghiêu sao?” Hai tay Ly Nghiêu vòng lấy thắt lưng Lưu Tích Tứ, thần thái lại từ ngả ngớn chuyển sang chuyên chú.

“Nếu bốn vương nói không phải thì sao?” Lưu Tích Tứ đẩy tay Ly Nghiêu ra, trên mặt lại không còn nụ cười.

“Vương gia cũng thật ngang ngạnh...” Trong mắt Ly Nghiêu mang theo vẻ điên cuồng, đột nhiên nghiêng người, bắt được môi Lưu Tích Tứ. Quyền cước như dự đoán không có xuất hiện, Lưu Tích Tứ cũng há miệng mặc cho lưỡi Ly Nghiêu tiến vào, dùng nhiệt tình so với Ly Nghiêu còn hơn gấp trăm lần cùng môi hân quấn lấy nhau một chỗ. Tựa hồ muốn cắn chết đối phương, thở gấp cùng với hôn, cắn của hai người càng ngày càng mãnh liệt, tỏa ra nhiệt khí nồng đậm. Ngay lúc Ly Nghiêu không kiêng nể gì chà đạp môi Lưu Tích Tứ, lưỡi y bị người hung hăng cắn, không chảy máu, nhưng lại làm cho y không thể không ngừng lại. Trong mắt Lưu Tích Tứ lộ ra dục tình bùng Ly Nghiêu ra, thối lui về phía sau, trong mắt Ly Nghiêu cũng là lửa nóng có thể thiêu cháy Lưu Tích Tứ.

“Của người... chính là lần đầu tiên?” Lưu Tích Tứ giống như đùa giỡn với tiểu quan thanh lâu, ngón tay cọ môi Ly Nghiêu hỉ, “Bốn vương là lần đầu tiên, nếu người không phải... bốn vương coi như bị chó cắn miệng, sau này sẽ không để cho chó đại tới gần nữa.”

“Tích Tứ... Ta đã từng có không ít nữ nhân...” Ly Nghiêu cũng sờ lên môi Lưu Tích Tứ, trước khi Lưu Tích Tứ biến sắc nói, “Nhưng nơi này, trừ người ra, không ai có cái can đảm để tới chạm vào, mà ta... cũng sẽ không cho bọn chúng cái can đảm ấy.”

“Ồ? Vậy vẫn là vinh hạnh của bốn vương?” Lưu Tích Tứ rút cuộc lại cười, càng ngả ngớn nâng cằm Ly Nghiêu lên.

“Không...” Ly Nghiêu lần nữa đè môi xuống, “Là vinh hạnh của Ly mỗ.”

“Lời này ta thích nghe.” Lưu Tích Tứ ngửa đầu, mở miệng.

Trước khi hai người không khống chế được, Lưu Tích Tứ đẩy Ly Nghiêu ra, nằm lên trên giường, cười dị thường quyến rũ mà nói: “Bốn vương mặc dù hôn người, cũng không có nghĩa là bốn vương đã đón nhận người, người nhưng chó tự mình đa tình a.” Đối với Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ tuyệt đối sẽ không để hân chiếm thượng phong mình.

“Ly Nghiêu không dám.” Cũng giống Lưu Tích Tứ nói không đúng tâm, Ly Nghiêu xốc chắn Lưu Tích Tứ lên chuẩn bị đi vào trong, lại bị Lưu Tích Tứ túm chặn lại.

“Vết thương của ngươi còn chưa giải thích rõ ràng đâu.” Lưu Tích Tứ nằm về phía trong, cho Ly Nghiêu hiểu, rõ ràng, là có thể tiến vào.

“Thế chất như vậy,” Ly Nghiêu lấy ra thuốc bôi, dùng vải trắng tìm thấy trong phòng Lưu Tích Tứ băng bó lần nữa, “Tích Tứ, ta nếu bị thương sẽ không dễ khỏi, sau này ta nếu có chỗ nào chọc giận ngươi sinh khí, ngươi muốn hết giận, cứ làm ta bị thương.” Chui vào trong chăn, Ly Nghiêu nói bên tai Lưu Tích Tứ, “Chuyện này ngoại trừ mấy tên thủ hạ của ta ra, chỉ có vương gia biết, vương gia nếu nghĩ muốn trả thù, chỉ cần hạ nặng tay trên người Ly Nghiêu, Ly Nghiêu nhất định sẽ vì mất máu quá nhiều mà chết.”

“Vậy ngươi thật đúng là phải cẩn thận...” Lưu Tích Tứ giận, xoay người đưa lưng về phía Ly Nghiêu, tay Ly Nghiêu lại dùng một chút lực trên lưng hắn, kéo hắn tới trong lòng mình, Lưu Tích Tứ muốn tránh thoát, lại sợ làm cho Ly Nghiêu bị thương, tóm lấy tay Ly Nghiêu cắn một ngụm, Ly Nghiêu lại cười ra tiếng.

“Đồ điên!” Hơi nóng bên tai, làm cho Lưu Tích Tứ cúi đầu vào trong chăn, “Không có cách nào khác trị khỏi sao?” Đây là cái bệnh gì, bị thương, cũng không dễ dàng khỏi, ngay cả dùng thuốc cũng không được. Lưu Tích Tứ không thấy được mặt Ly Nghiêu trở nên có bao nhiêu đáng sợ, liền như vô thường nơi địa phủ, hắn lấy giọng điệu bình thản Lưu Tích Tứ nghe không ra đáp lại: “Không có cách nào... bị tử trong bụng mẹ...”

“Đã như thế, vậy ngươi cần phải cẩn thận chút, đừng để không chết ở trong tay người khác, lại chết ở ngay trên người mình.” Lưu Tích Tứ nói lời dường như không quan tâm lại dường như có khiến cho sắc mặt Ly Nghiêu tốt hơn chút, hắn cắn cổ Lưu Tích Tứ, trước khi Lưu Tích Tứ trở mình liền tách khỏi, nói, “Ly Nghiêu sẽ không chết ở trên tay người khác, muốn chết, cũng chỉ có thể chết ở trong tay vương gia.”

“Hừ!” Không cho Ly Nghiêu lại chơi đùa cổ mình, Lưu Tích Tứ xoay người, mỗi hai người chỉ cách nhau có một ngón tay, hắn mỉm cười, lúc Ly Nghiêu có chút thất thần, một quyền đánh vào bụng Ly Nghiêu, “Ly Nghiêu, cái miệng này của ngươi cũng thật là ngọt, không vào trong lâu làm tiểu gia thực đáng tiếc.” Lấy công phu của hắn, tuyệt đối không có thể đánh được Ly Nghiêu, nếu Ly Nghiêu để mặc hắn đánh, chính là thập phần thắng, cho nên một quyền này, Lưu Tích Tứ là trút giận, hắn để cho Ly Nghiêu hôn mình, không có nghĩa là Ly Nghiêu có thể càn quấy hắn.

“Nếu vương gia không chê, Ly Nghiêu không ngại làm tiểu gia của vương gia.” Lời này nói xong, bên ngoài dường như có người từ nóc nhà rơi xuống, Lưu Tích Tứ “ha hả” cười, đánh cái ngáp, hai mắt nhắm lệ mộng lung nói, “Ngươi quá già rồi, bốn vương thấy không hợp. Bốn vương sáng mai muốn đi thỉnh an hoàng gia, ngươi nhớ phải rời đi trước khi trời sáng, đừng quấy nhiễu lão nhân gia trong cung, rước phiền toái cho bốn vương.” Cũng không quản Ly Nghiêu có nghe lọt hay không, Lưu Tích Tứ lại trở mình, đúng là thật sự tính đi ngủ.

Cơ thể bị người ôm lấy, ôm chặt, Lưu Tích Tứ không nhúc nhích, tựa vào lồng ngực có chút nóng hơ hấp dần dần vững vàng, chỉ là trước khi hắn ngủ, tay hắn và tay người còn lại giao nhau cùng một chỗ.

Mắt Ly Nghiêu thủy chung chưa nhắm lại, không phải bởi vì tật xấu ưa đập người của Lưu Tích Tứ, trái lại Lưu Tích Tứ ngủ thực an ổn, cả người chôn ở trong ngực y, tư thế vốn quay lưng của hắn không lâu sau khi ngủ liền quay vào trong ngực y. Ly Nghiêu ngửi hương thơm trên người Lưu Tích Tứ, là cái loại hương thơm quanh năm ở trong cung pha với mùi sạch sẽ trên cơ thể. Khối huyết ngọc hắn đeo cho Lưu Tích Tứ, sau khi ánh nến tắt hết, phát ra ánh hồng nhàn nhạt, bên trong mơ hồ có thể thấy được có cái gì đang chuyển động. Ly Nghiêu bỏ khối huyết ngọc kia vào trong vạt áo Lưu Tích Tứ... Đúng như hắn đã nói, hắn đem mạng của mình tự tay giao đến trên tay Lưu Tích Tứ.

16. Chương 16

Trời chưa sáng, Ly Nghiêu rời khỏi tấm cung của Lưu Tích Tứ, đi trên nóc nhà chưa được hai bước đã bị một vòng ám vệ vây lại, một người nói với hắn: “Ly Nghiêu, chủ tử chúng ta cho mời.” Nói là mời, Ly Nghiêu nhưng không thể không đi. Trong đầu Ly Nghiêu rõ ràng ai muốn gặp mình, cũng không chống cự, mặc cho đầu bị miếng vải đen bịt kín, bị mang đi.

Ánh mắt lấy lại được ánh sáng, Ly Nghiêu nhìn một cái, hần hẩn là đang ở trong địa lao, nhóm ám vệ đang coi chừng hần, người muốn gặp hần vẫn chưa ở. Ly Nghiêu cũng không gấp, ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong lao chậm rãi chờ, chờ một mạch, đến canh ba.

Sau khi lâm triều, Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương xử lý chút chính sự mới đi địa lao, nhìn thấy hai người bọn họ, Ly Nghiêu đang nhắm mắt luyện công thu công lại, đứng lên, hành lễ, “Ly Nghiêu bái kiến hoàng thượng, bái kiến Khuyết vương.”

Ngồi trên ghế mềm bọn nô tài bưng tới, Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương đánh giá Ly Nghiêu tinh tế từ đầu đến chân một lần, Ly Nghiêu đứng ở chỗ kia, trên mặt không có nụ cười tàn thường ngày, vẻ mặt bình tĩnh, hần một mực chờ hai người này triệu kiến mình.

“Ly Nghiêu, người thật là to gan, hoàng cung của trăm người qua lại hằng ngày tự nhiên, xem ra, trăm cũng phải đổi đám thị vệ kia, tiếp tục như thế, không dám đảm bảo một ngày kia sẽ có người gác đao trên cổ trăm.” Miệng Lưu Hoài Diệp mang theo tức giận, ánh mắt nhìn Ly Nghiêu cũng là cực kỳ bất mãn.

Ly Nghiêu lại cười nói: “Ly Nghiêu có thể qua lại tự nhiên trong cung, sao thoát khỏi mắt hoàng thượng cùng Khuyết vương? Ly Nghiêu cũng có chút hiếu kỳ, vì sao hoàng thượng và Khuyết vương chưa từng ngăn cản Ly Nghiêu?”

“Nha? Nói như vậy, là trăm dung túng kiêu căng của người? Để người nghĩ là trăm cho người vào cung lừa gạt?” Thanh âm Lưu Hoài Diệp thấp vài độ, Lam Khuyết Dương vẫn là không biến sắc quan sát Ly Nghiêu.

“Cũng không phải, hoàng thượng cùng Khuyết vương chẳng qua là biết được Ly Nghiêu cũng không có hại, Ly Nghiêu mỗi ngày tiến cung bất quá là để gặp Tích Tứ.” Ly Nghiêu nói mập mờ, xưng hô đối với Lưu Tích Tứ càng lộ vẻ thân mật quan tâm của hai người.

“Lớn mật! Tục danh của Hiến thân vương người cũng dám gọi thẳng?” Lưu Hoài Diệp gầm lên, mà nụ cười nơi khóe miệng lại lộ ra, hần thần nhiên hỏi, “Chẳng lẽ hoàng thượng và Khuyết vương cũng không cho phép quốc công gọi tục danh hai người ngài?”

Chưởng phong đập vào mặt, Ly Nghiêu nghiêng mình tránh khỏi, Lam Khuyết Dương ngồi bên kia cũng đã tới trước mặt hần, Ly Nghiêu khom người né con dao của Lam Khuyết Dương, cũng không đánh trả, chỉ là không ngừng tránh né, thế công của Lam Khuyết Dương lại càng ngày càng mãnh liệt, tựa hồ muốn đưa Ly Nghiêu vào chỗ chết.

Công phu Ly Nghiêu rất cao, công phu Lam Khuyết Dương đã sớm tới trình độ lô hỏa thuần thanh (1), nhưng lại không gây thương tổn hần được nữa phần, ngay khi Ly Nghiêu tưởng rằng Lưu Hoài Diệp cũng sẽ ra tay, Lam Khuyết Dương lại lui trở về, nói với Lưu Hoài Diệp: “Công phu hần cũng được.”

“Hừ, công phu có được thì ích lợi gì? Tính nết vậy không tốt, sau này Tứ nhi theo hần còn không bị khi dễ?” Sắc mặt, cũng như giọng nói của Lưu Hoài Diệp thay đổi, nhìn Ly Nghiêu tựa như đang xem chuẩn mực con rể, lắc đầu liên tục.

“Vậy, nếu Tứ nhi sau này muốn cùng một chỗ với hần, tính nết này còn phải rèn luyện rèn luyện.” Lam Khuyết Dương gật đầu tán thành, Lưu Hoài Diệp lại phản bác, “Tứ nhi sao coi trọng hần được, quái gở. Trăm thấy Tứ nhi cũng nhiều lần xem hần như bằng hữu chơi thân, trăm vẫn là vừa ý khuê nữ nhà Lưu thừa tướng, thông minh lanh lợi, hợp với tính tình Tứ nhi, tuổi cũng xấp xỉ, lại chơi thân với Tứ nhi.”

“Ừm, người nói cũng rất có lý, bất quá Tứ nhi còn nhỏ, hôn nhân đại sự này, hay là chờ hai năm nữa đi, nói không chừng qua một hồi nó lại coi trọng người khác.” Lam Khuyết Dương cùng Lưu Hoài Diệp hai người bên xương bên họa, căn bản không xem khuôn mặt lạnh băng của Ly Nghiêu vào mắt.

“Hoàng thượng, Khuyết vương, không biết Ly Nghiêu làm như thế nào, các người mới nguyện giao Tích Tứ cho ta.” Cắt ngang màn đối thoại của hai người, Ly Nghiêu nói, “Đối với Tích Tứ, Ly Nghiêu sẽ không buông tay, bất luận hoàng thượng và Khuyết vương đồng ý hay không.” Nửa câu sau này, lại mang theo vài phần nguy hiểm. Người này, các người cho cũng phải cho, không cho, cũng phải cho.

“Nha? Người cho là nếu trăm và phụ vương nó không đồng ý, Tích Tứ sẽ cùng một chỗ với người sao?” Lưu Hoài Diệp nói xong, Ly Nghiêu quỳ xuống, đứng mực nói, “Thỉnh hoàng thượng và Khuyết vương giao Tích Tứ cho Ly Nghiêu.”

Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương suy nghĩ sâu xa nhìn Ly Nghiêu, trong mắt hai người đều là thoáng qua tán thưởng. Lam Khuyết Dương nói, “Ly Nghiêu, lúc cha Tứ nhi sinh nó, thái y nói, nó có lẽ giữ không được, về sau mặc dù giữ được, mười mấy năm nay cũng là dựa vào thuốc thang bồi bổ. Vận Tranh cùng Vận Vành, bốn vương chưa từng hỏi chuyện của bọn chúng, nhưng Tứ nhi, là hài tử ông trời ban cho chúng ta, người có hiểu được giao nó cho người, đối với chúng ta có ý nghĩa gì?”

“Ly Nghiêu biết hoàng thượng và Khuyết vương thương yêu luyện tiếu Tích Tứ, Ly Nghiêu sẽ không ly khai kinh thành, sẽ không mang hấn rời khỏi bên người hoàng thượng cùng vương gia, mà mệnh Ly Nghiêu sớm đã giao cho hấn, đây là hứa hẹn của Ly Nghiêu với Tích Tứ.”

Lưu Hoài Diệp hài lòng cười, vẫy tay để Ly Nghiêu đứng lên, “Ly Nghiêu, trầm hiện tại sẽ không đáp ứng người cái gì, nếu Tứ nhi thực coi trọng người, trầm sẽ không phản đối, nhưng nó nếu không thích người, người sẽ không thể lại quán lầy nó. Muốn được tâm Tứ nhi, vậy phải xem bản lĩnh của chính người.”

Thấy hoàng thượng đồng ý, Ly Nghiêu không hiểu hỏi: “Hoàng thượng vì sao không hỏi lai lịch Ly Nghiêu?”

Lam Khuyết Dương giải đáp nghi hoặc cho hấn: “Lúc Tứ nhi lần đầu tiên nhắc tới người, bốn vương liền phái người đi thăm dò, người cho là bốn vương cùng hoàng thượng sẽ để một người không minh bạch ở bên cạnh Tứ nhi?”

Ly Nghiêu gật đầu, hấn quả nhiên xem nhẹ mức độ coi trọng của những người này đối với Tích Tứ, còn với việc lấy được tâm Tích Tứ, Ly Nghiêu cũng không lo lắng.

“Người là từ phương bắc tới, đương nhiên phải nghe qua ‘sinh tử dược’ chứ.” Lam Khuyết Dương bắt đầu hỏi chuyện thứ hai.

“Thuốc này là ‘Quan Tử tộc’ ở phương bắc sở hữu, vì phụ nữ trong tộc không thể sinh con, để bảo đảm huyết thống, cố ý bào chế loại thuốc này.” Con người nửa buông xuống của Ly Nghiêu che hung dữ chột lóe lên trong mắt.

Lúc Lam Khuyết Dương cùng Lưu Hoài Diệp nghe thấy Ly Nghiêu nói “Quan Tử tộc”, trong thanh âm lộ ra đóng băng, nhưng biết được thân thể Ly Nghiêu bọn họ cũng không vạch trần, chính là tiếp tục hỏi: “Cha Tứ nhi hấn lúc trước chính là ăn thuốc kia, mới có nó cùng hai vị huynh trưởng của nó, nhưng hai tháng trước, hấn lại có, trầm muốn hỏi một chút, vậy là xảy ra chuyện gì?”

“Thuốc có thai một lần chỉ có thể dùng một viên, nếu một lần dùng hai viên trở lên, sẽ có thai trở lại sau một vài năm, quốc công lúc trước xác nhận dùng hai viên trở lên, sau khi sinh sản lần này nếu không ngừa thai, thì sẽ vẫn mang thai.”

“Có cách nào để giải?” Hai người vừa nghe, vội hỏi, nếu dùng thuốc ngừa thai, thân mình Tang Vận kia chịu không nổi.

“Có,” Ly Nghiêu giương mắt, “Sau khi quốc công sinh con, dùng bí dược của ‘Quan Tử tộc’, lại pha máu Ly Nghiêu, liền chặt đứt được dược tính.”

“Máu của người?” Lam Khuyết Dương thận trọng hỏi, “Cần bao nhiêu? Có ảnh hưởng gì với người?”

“Không nhiều, nửa bát là đủ, không có gì ảnh hưởng. Đợi sau khi quốc công sinh xong, Ly Nghiêu liền giải dược tính cho hấn.” Hai tròng mắt Ly Nghiêu sâu thẳm như giếng, ở trong cái giếng đó, Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương thấy được sống gợn.

Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương biết nhất định còn có nội tình, nhưng bọn họ lựa chọn lặng im, giữa người yêu và Ly Nghiêu, bọn họ chỉ có thể lựa chọn ích kỷ.

.....

“Vương gia hồi phủ

”

Nghe tiếng hô như thế, Ly Nghiêu xoay người nhìn lại, trong mắt mang theo ý hỏi.

“Ly Nghiêu, kể từ hôm nay người ban đêm không cần tiến cung.” Buông điểm tâm mình thích ăn, Lưu Tích Tứ nói.

“Nói gì cơ?” Ánh mắt Ly Nghiêu lấp lánh.

“Bởi vì bốn vương quyết định quay về ở.” Lưu Tích Tứ lấy đi sách trong tay Ly Nghiêu, cười sấp lại, “Ly Nghiêu... Bốn vương nghe nói người sáng nay lúc đi, bị người triệu kiến?”

“Đúng là có chuyện như vậy.” Cầm lấy một khối điểm tâm đậu đỏ, Ly Nghiêu cắn một miếng, sau đấy điểm tâm đã bị cướp đi, “Ly Nghiêu, không được ăn vị đậu đỏ, những cái khác người mặc sức lấy.” Đường như sợ Ly Nghiêu lại đoạt mất, Lưu Tích Tứ đem điểm tâm Ly Nghiêu ném qua bỏ vào trong miệng, ăn hết.

“Sao đột nhiên quyết định quay về ở? Người không ở trong cung bồi quốc công?” Tâm tình Ly Nghiêu vô cùng tốt nhẹ liếm mảnh vụn dính trên môi Lưu Tích Tứ, đổi lấy lườm giận của đối phương.

“Bốn vương hối hận, bốn vương bây giờ sẽ hồi cung.” Lưu Tích Tứ xoay người bước đi, bị Ly Nghiêu kéo vào trong lòng, há miệng cắn lấy, Lưu Tích Tứ lại ở cái cắn này trong nháy mắt triệt bỏ lực đạo, chỉ lưu lại mấy vết dề trên mu bàn tay Ly Nghiêu.

“Tích Tứ, là không thích bị hôn, hay là không thích bị ta hôn?” Một ngụm kia không khiến cho Ly Nghiêu buông tay, ngược lại làm cho hắn càng ôm sát Lưu Tích Tứ, không mấy may quan tâm người xem xung quanh có bao nhiêu khiếp sợ.

“Không thích bị người hôn!” Đẩy tay Ly Nghiêu ra, Lưu Tích Tứ cầm lên điểm tâm bước đi, đi vài bước, quay đầu hướng người biểu tình lạnh lùng lộ ra nụ cười ngọt ngào, “... Ngay trước mặt nhiều người như vậy...” Thi triển khinh công, Lưu Tích Tứ hướng Thanh Liễu cư của mình chạy như điên, còn chưa vào đến trong sân, đã bị người ôm lấy mang vào trong phòng.

“Điểm tâm của ta...” Khi Lưu Tích Tứ bị hôn lên, hắn chỉ kịp nhắc nhở. Ly Nghiêu một tay bỏ đi điểm tâm Lưu Tích Tứ thích ăn nhất, một tay ôm thắt lưng Lưu Tích Tứ, thỏa thích hôn lên đôi môi đỏ mọng luôn luôn bướng bỉnh, luôn luôn ưa trêu chọc của hắn.

.....

“Sao quyết định quay về ở?” Lúc cơm trưa, Ly Nghiêu lại hỏi.

Lưu Tích Tứ đôi môi sưng đỏ để cho Ly Nghiêu hầu hạ mình ăn cơm, để phạt y đánh rơi điểm tâm của hắn trên mặt đất, hắn lại là đùa với chú chó. “Cũng không thể để người mỗi ngày đều chạy vào trong cung nữa, nhưng để người ban ngày tiến cung cũng không được, ta không muốn hoàng gia gia và cha ta biết, hai người bọn họ, một người thân mình không tốt, một người thân mình bất tiện, lại còn ít làm điểm tâm ngon cho ta. Hơn nữa, hoàng gia gia mỗi ngày ép ta uống một ấm thuốc bổ, ta cũng muốn đi ra trốn trốn. Ta đã nói với phụ thân, ta mỗi sáng vào trong cung bồi hoàng gia gia, dùng cơm trưa trở về phủ. Bây giờ phụ thân có thai, hoàng gia gia cũng không lo không có việc gì làm, đám lão thần trong triều phụ hoàng cũng chuẩn cho bọn họ tiến cung bồi hoàng gia gia trò chuyện.”

Chỉ chỉ đậu tằm trên bàn với Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ há mồm. Ly Nghiêu xúc một thìa, nhưng là đút vào trong miệng mình, cũng không nhai, liền như vậy nhìn Lưu Tích Tứ, Lưu Tích Tứ cười đem miệng đến gần, lúc đang chuẩn bị nhận lấy, lại xúc một thìa tự mình ăn. Tiếng cười vui vẻ từ trong miệng Lưu Tích Tứ phát ra, “Ly Nghiêu, cũng nói người quá già rồi, không làm được tiểu gia.”

Ly Nghiêu nhếch nhếch mi, khóe miệng là thật tâm cười, lại xúc một thìa bỏ vào miệng mình, chờ Lưu Tích Tứ. Phất tay để người xung quanh đi xuống, Lưu Tích Tứ tiến lên, “Ly Nghiêu, người còn nợ ta một bao điểm tâm đấy.” Sau đấy, hôn lên Ly Nghiêu, ngậm lấy hạt đậu trong miệng y.

Chú thích

(1) lô hỏa thuần thanh: tương truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lê màu xanh, coi là đã thành công, ví với sự thành thực của học vấn, kĩ thuật ↑

17. Chương 17

Buổi tối sau khi tắm rửa, Lưu Tích Tứ vừa mới vào phòng, liền cầm khăn vải trong tay ném ra ngoài, bực mình nói: “Ly Nghiêu, người không ở Trúc Hiên của người, chạy đến chỗ này của ta làm cái gì!”

Đối với Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ đúng là thích, bằng không cũng sẽ không để cho y hôn, nhưng Lưu Tích Tứ lại không thể chịu được chính mình luôn là bị Ly Nghiêu áp chế. Hắn công phu không bằng Ly Nghiêu, dụng độc không bằng Ly Nghiêu, nếu ở chuyện khác còn để Ly Nghiêu chiếm thượng phong khắp chốn, sớm muộn sẽ có một ngày hắn bị Ly Nghiêu ăn gấu gao, bây giờ hắn đã có một chút cảm giác, hắn không muốn giống phụ thân và Hân Triệt, không có tự do.

“Tích Tứ, người là thực không muốn ta cùng người?” Ly Nghiêu nửa nằm trên giường Lưu Tích Tứ, tóc buông dài khiến cho trong vẻ tà ác của hắn lộ ra vài phần biếng nhác, nhìn Lưu Tích Tứ đang trong cơn giận dữ.

“Không muốn! Ta thích ngủ một mình!” Tiến lên, vén chăn, Lưu Tích Tứ nghĩ muốn kéo người dậy, ngược lại bị Ly Nghiêu kéo vào trong lòng, bên tai là tiếng nói hấp dẫn, “Tích Tứ, trong lòng người rõ ràng có ta, vì sao muốn giống Lưu Mặc Huyền, không chịu thừa nhận? Hơn nữa, đã quyết định quay về ở, cũng nên nghĩ đến ta sẽ không ngoan ngoãn ở trong Trúc Hiên.” Ly Nghiêu khẽ cắn vành tai Lưu Tích Tứ, chọc được Lưu Tích Tứ bắt đầu khẽ thở gấp.

“Ly Nghiêu... Ta thích người thì làm sao? Ta hôm nay có thể thích người, đến mai tỉnh lại ta có thể thích người khác. Người nếu thực cho là ta để người hôn, người có thể muốn làm gì thì làm với ta, vậy ta ngày mai liền tiến cung, người đừng nghĩ muốn gặp lại được ta!” Ra sức đẩy Ly Nghiêu ra, Lưu Tích Tứ hoàn toàn mặc kệ đôi mắt biến tím của Ly Nghiêu, xoay người muốn đi.

Nhưng Ly Nghiêu làm sao có thể thả hắn đi, càng kéo hắn lên giường, lần này Ly Nghiêu không dùng mạnh mẽ, mà trước khi Lưu Tích Tứ thực sự sinh khí, mềm lại thanh âm nói: “Tích Tứ, ta muốn bồi người... cũng không được?” Ở trước mặt Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu lại một lần nữa buông tư thế, buông kiêu ngạo hơn hai mươi năm trước đây cũng không cúi đầu với người khác, bởi vì y biết, nếu muốn thực sự có được Lưu Tích Tứ, y nhất định phải buông xuống chút kiên trì.

“Ly Nghiêu, Hân Triệt đi rồi...” Lưu Tích Tứ đột nhiên nói một câu, Ly Nghiêu nâng thân mình lên, nhìn Lưu Tích Tứ nghiêm túc hiếm thấy.

“Thái tử ca ca cùng nhị ca thích Hân Triệt, lại bức Hân Triệt đi, bởi vì bọn họ chung quy chỉ nghĩ tới bản thân mình, tổn thương Hân Triệt. Ly Nghiêu, nếu người cũng như thái tử ca ca bọn họ, chỉ nghĩ cho mình người, không biết tôn trọng ý nguyện của ta, ta cũng sẽ giống như Hân Triệt, cách người rất xa, dù cho ta có thích người, ta cũng sẽ không vì người vứt bỏ chính mình.”

“Ta hiểu...” Kéo ra huyệt ngọc từ nơi cổ Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu nắm chặt, hỏi, “Muốn biết, vì sao ngọc này là mệnh của ta sao?”

“Không muốn.” Lưu Tích Tứ kéo ngọc về nhét vào trong y sam, “Ly Nghiêu, người đừng giả bộ hồ đồ với ta, ta người bây giờ đang nói chính là chuyện người tự ý vào phòng ta!”

Hai tròng mắt Ly Nghiêu lại chuyển sang màu đen, trong nụ cười là tà mị, lưng ngón tay lạnh buốt sờ lên môi Lưu Tích Tứ, “Tích Tứ, ta cho là người hồi phủ liền ngầm đồng ý cho ta vào ở Thanh Liễu cư của người, mà ta là tiểu gia của người, vương gia hồi phủ, há lại có đạo lý không đến hầu hạ?” Ngoài phòng, lại có tiếng đồ vật rơi xuống.

“Tiểu gia?” Lưu Tích Tứ lộ ra ánh mắt ngả ngón, xoi mói, “Tính tình chưa đủ dịu ngoan, bộ dáng cũng không được bằng Trúc nhị, thân hình này sao... so với bốn vương còn tráng hơn, bốn vương không có hồ đồ, làm sao chọn người như thế làm tiểu gia?”

Lời này nhưng lại chọc cười Ly Nghiêu, đầu y ở trước ngực Lưu Tích Tứ trầm cười, sau lưng, một đôi tay vòng lên ôm hắn.

“Ly Nghiêu, ta không muốn như Hân Triệt. Được thích, phải là chuyện hạnh phúc, mà hắn, lại thống khổ như thế. Ta hâm mộ phụ thân, hâm mộ phụ thân được phụ hoàng cùng phụ vương sủng, yêu như vậy...”

Ly Nghiêu, người có thể cho ta sao? Người nếu không thể, thì đừng tới trêu chọc ta, ta không phải Hãn Triệt, cũng không phải phụ thân, nếu sau này, yêu mến của người khiến cho ta thống khổ, cho dù sẽ làm tổn thương chính mình, ta cũng sẽ quăng người rất xa, thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành — Lưu Tích Tứ ta chính là như vậy.”

Lần đầu tiên nói ra lời thật lòng của bản thân với Ly Nghiêu, hai tròng mắt Lưu Tích Tứ nhìn Ly Nghiêu, nói cho hắn biết, mình là nghiêm túc.

“Tích Tứ, coi trọng người, ta sẽ không buông tay, nếu người muốn vui vẻ như cha người vậy, ta liền để người vui vẻ như thế, nếu sau này, người lại thích có thứ gì khác, ta liền cho người vui với thứ đó. Tích Tứ, chỉ cần là cái người muốn, ta đều sẽ cho người, ngoại trừ trong lòng người chỉ có thể có ta, chỉ có thể luôn có ta — Ly Nghiêu ta, là như vậy.”

Về mặt Ly Nghiêu, là nghiêm túc cùng kiên định Lưu Tích Tứ chưa từng thấy, cái loại kiên định tuyệt đối không buông tay.

Ngón tay quần lên tóc Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ ngọt ngào cười, “Vậy người bây giờ nên làm như thế nào?”

“Không biết vương gia đêm nay có cần người bồi?” Ly Nghiêu thấp hỏi.

“Tư thế ngủ của người có tốt không?”

“Vương gia sao không thử xem?”

“... Vậy thử xem, không tốt, bốn vương sẽ đạp người xuống giường...”

“Tùy ý vương gia.”

Đôi môi cách càng ngày càng gần, dán tại một chỗ, chướng phong vung, ánh nến tắt, màn buông, chỉ lưu lại tiếng thở dốc cùng nhau trong màn.

.....

Hồi phủ chưa tới hai ngày, người trong phủ đều biết vương gia của bọn họ đem Ly Nghiêu “thu vào phòng”, đối diện về mặt kinh hãi của thủ hạ, Ly Nghiêu cũng không hề gì dọn vào Thanh Liễu cư của Lưu Tích Tứ, bắt đầu ngủ cùng một giường, ăn cùng một bàn với Lưu Tích Tứ. Lưu Tích Tứ lại như thật sự coi Ly Nghiêu trở thành tiểu gia, chẳng những thường xuyên ăn cơm để đối phương hầu hạ, thậm chí ngay cả chuyện tắm rửa thay y phục, đều muốn Ly Nghiêu hầu hạ, điều này làm cho thủ hạ của Ly Nghiêu mỗi khi ở trước mặt Lưu Tích Tứ lộ ra ánh mắt không đáng vì chủ tử bọn họ, Lưu Tích Tứ là cười đến thỏa mãn, mà Ly Nghiêu thì lựa chọn trầm mặc.

“Tích Tứ, Nghênh Hoan lâu lần trước cấp người ba tiểu quan, người tính toán xử trí thế nào, ta mặc dù không ngại làm tiểu gia của người, nhưng để bụng làm một trong số đó.” Đút Lưu Tích Tứ ăn nhỏ, Ly Nghiêu hỏi. Ở người bên ngoài nhìn vào thì là Ly Nghiêu ngày ngày hầu hạ Lưu Tích Tứ, mà nguyên nhân chân chính cũng là Ly Nghiêu không chấp nhận được kẻ khác chạm vào Lưu Tích Tứ, sau khi hắn đã nhìn thấy cơ thể Lưu Tích Tứ.

Lưu Tích Tứ nhở vồ vào trong lòng bàn tay Ly Nghiêu, “Người nếu không nói, ta còn thực đã quên.” Đứng dậy kêu Vương Thuận nhi đang đứng xa xa đến, Lưu Tích Tứ hỏi: “Ba tiểu quan Nghênh Hoan lâu đưa tới kia, hiện ở đâu?”

“Bẩm vương gia, Nghênh Hoan lâu bị đóng cửa, tiểu nhân cũng không biết nên đưa đi nơi nào, tiểu nhân an bài ba người bọn họ trong Bê Nguyệt lâu.”

“Bê Nguyệt lâu?” Lưu Tích Tứ mắt liếc lên cây, khóe miệng là một mặt cười sâu, “Vậy trước đừng đưa xuất phủ, mấy ngày nữa trong cung thái tử ca ca có yến, để cho bọn họ chuẩn bị một chút, đi qua giúp vui, nếu có người vừa ý, liền đưa tặng, nếu không ai vừa ý, để lại chỗ thái tử ca ca, chờ Nghênh Hoan lâu khai trương sẽ đưa trở về.”

“Dạ, vương gia.”

“Lại nghĩ đến biện pháp gì trêu chọc người?” Ly Nghiêu ở bên tai Lưu Tích Tứ trầm hỏi, Lưu Tích Tứ mỉm cười không đáp, chỉ nói, “Có trò hay để xem.”

Lúc này, có người thông báo, nhị thúc Ngũ Mặc của Lưu Tích Tứ tới đây, Lưu Tích Tứ vội vàng từ trên người Ly Nghiêu xuống, sửa sang lại y phục bên dưới, “Nhị thúc ta đến đây nhất định là vì chuyện Mặc Huyền, người ở cũng được nhưng chớ có thất lễ.”

“Nhị thúc người, cũng là nhị thúc ta, ta sao lại thất lễ?” Ly Nghiêu thừa cơ chiếm tiện nghi Lưu Tích Tứ, đổi lấy một cước của Lưu Tích Tứ, “Nghĩ muốn qua cửa của ta, người còn sớm đấy.”

Nhìn thấy nhị thúc, Lưu Tích Tứ tiến lên ôm người bắt đầu làm nũng: “Nhị thúc, người làm sao lại tới đây? Nếu nhớ Tứ nhi, tìm người mang cái thư đến không được sao, Tứ nhi sẽ đi ngay.”

“Con ngày ngày chạy trong cung ngoài cung, đủ mệt rồi, nhị thúc lại chưa già, vậy đâu cần con tự mình qua.” Ngũ Mặc nhìn phía sau Lưu Tích Tứ, hỏi, “Vị này chính là...”

“Nhị thúc, đây là bằng hữu Tứ nhi vừa mới quen biết, thuốc của phụ thân chính là hẩn cho, gọi là Ly Nghiêu.”

“Ly Nghiêu bá kiến Ngũ đại nhân.” Ly Nghiêu rất lễ độ chấp tay thi lễ.

“Không cần đa lễ, thuốc của người lần trước giúp được rất nhiều, ta còn muốn thay đại ca cảm ơn người đây.” Ngũ Mặc ôn hoà nhìn Ly Nghiêu, nghĩ đến việc hôm nay đến đây, hẩn lộ ra vài phần khó xử, Lưu Tích Tứ đã nhìn ra, nói với Ngũ Mặc, “Nhị thúc, có lời gì người cứ nói thẳng, Ly Nghiêu không phải ngoại nhân, hẩn xem như tri kỷ của Tứ nhi.” Lời của Lưu Tích Tứ khiến cho Ly Nghiêu thật cao hứng, Ngũ Mặc thấy quan hệ của hai người quả thực không đồng nhất, thở dài nói ra mục đích đến.

“Tứ nhi, con cùng Mặc Huyền rốt cuộc là làm sao vậy? Mấy huynh đệ các con từ nhỏ cùng nhau lớn lên, còn chưa bao giờ giận dữ, sao đột nhiên lại không qua lại? Có phải Mặc Huyền làm chuyện gì chọc con mất hứng hay không? Con nói cho nhị thúc, nhị thúc trở về nói nó, con đừng so đo với nó.” Ngũ Mặc lo lắng hỏi, Tích Tứ đột nhiên không cho Mặc Huyền vào phủ, vậy rất không bình thường.

Lưu Tích Tứ cũng là thở dài, bĩu môi nói: “Nhị thúc, con cùng Mặc Huyền lớn như vậy, có khi nào sinh khí với hẩn. Lần này không cho hẩn vào phủ, không gặp hẩn, là Tứ nhi có chuyện không biết nên làm như thế nào, chỉ có thể trước tiên tránh hẩn, chờ Tứ nhi biết rồi lại gặp hẩn.”

“Chuyện gì làm cho Tứ nhi khó xử như thế?” Ngũ Mặc buông nửa tâm.

Ly Nghiêu là lần đầu tiên thấy bộ dáng Lưu Tích Tứ khi ở cùng người thân, lúc này Lưu Tích Tứ không có “ngang tàng” thường ngày, có chính là quyến rũ cùng đáng yêu trước mặt người thân.

“Nhị thúc, người lần trước không phải bảo con giúp tra Mặc Huyền xảy ra chuyện gì? Tứ nhi tra được, nhưng lại khó khăn ở Tứ nhi, Tứ nhi cũng không dám cùng người nói, sợ người quay lại sinh khí Mặc Huyền.” Cả người Lưu Tích Tứ dựa vào trên người Ngũ Mặc, ngoài miệng là ngọt ngào nói, trong lòng lại nghĩ làm thế nào để Mặc Huyền về nhà ít chịu ăn mắng chút.

“Tứ nhi, đừng gạt nhị thúc, Mặc Huyền rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Lo lắng trong lòng Ngũ Mặc được lời nói êm ái nụ cười ngọt ngào của Lưu Tích Tứ làm cho mất đi, chỉ muốn biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

“Nhị thúc, Tứ nhi sẽ nói cho người, bắt quá người đáp ứng Tứ nhi, đừng trách Mặc Huyền, hẩn cũng là sợ người sinh khí, mới không nói cùng người.” Thấy Ngũ Mặc gật đầu, Lưu Tích Tứ mới nói, “Nhị thúc, lúc trước Mặc Huyền thích một người, còn cùng người ta có thân thiết da thịt, nhưng người nọ lại đột nhiên không thấy, về sau Mặc Huyền mới biết người nọ là tiểu quan hồng bài trong Nghênh Hoan lâu, gọi là Trúc nhị. Trúc nhị kia là thật tâm thích Mặc Huyền, nhưng vì ngại thân phận giấu giếm Mặc Huyền, cùng Mặc Huyền làm chuyện đó, cũng là muốn nhân lúc mình còn sạch sẽ, đem thân mình cho Mặc Huyền, coi như là lưu một niệm tưởng. Mặc Huyền sau khi biết, tất nhiên là phi thường sinh khí, nhị thúc, người cũng biết, thân là người trong hoàng thất, sao có thể để người lừa gạt, huống chi đối phương còn là tiểu quan bán mình? Mặc Huyền mua Trúc nhị mấy ngày, nhưng vẫn tức Trúc nhị không nói thật với mình, không chuộc người ra, về sau Mặc Huyền bận việc, lạnh nhạt Trúc nhị, tú bà trong lâu tưởng rằng Mặc Huyền đã chán, liền buộc Trúc nhị tiếp khách. Trúc nhị vì thủ thân cho Mặc Huyền, bị tú bà suýt chút nữa đánh chết, nếu không phải con phải người đi chuộc, Trúc nhị kia sợ chỉ còn là một cái xác. Con thấy bộ dáng sốt ruột của Mặc Huyền, cũng không dám cho hẩn biết Trúc nhị bị đánh, hiện giờ Trúc nhị mặc dù khỏe rồi, nhưng hẩn

dù sao xuất thân không tốt, nếu Mặc Huyền mang hấn về phủ, vạn nhất nhạ nhị thúc cùng hoàng thúc sinh khí, vậy không phải là lỗi của Tứ nhi sao? Tứ nhi đã nghĩ chờ Mặc Huyền qua mười lăm, sau khi có phủ đệ của chính mình, sẽ đưa người qua cho hấn, như vậy chỗ nhị thúc cùng hoàng thúc cũng dễ nói, Mặc Huyền cũng không đến mức mất mặt.”

Lưu Tích Tứ trợn mắt nói dối, nhưng Ngũ Mặc nhìn không ra, bắt quá lời của Lưu Tích Tứ cũng không phải tất cả đều là nói dối, thân phận Trúc nhị là lo lắng tất yếu của Lưu Mặc Huyền, hấn bắt quá là nhân cơ hội thu xếp cho Lưu Mặc Huyền.

“Tứ nhi, phiền con lo lắng vì Mặc Huyền.” Ngũ Mặc nghe xong bộ mặt nghiêm túc, trong mắt mơ hồ có chút thương cảm, hấn bảo Lưu Tích Tứ hảo hảo chiếu cố Trúc nhị, liền rời đi.

Lưu Tích Tứ che miệng cười lên, nói với người bên cạnh, “Ai... Mặc Huyền a, ta chính là đã hết sức, sống hay chết, phải xem vận số của người.”

18. Chương 18

Chạng vạng, Lưu Mặc Huyền tới, lúc này Lưu Tích Tứ không từ chối người ngoài cửa, mà là để người ta mời tiến vào, Lưu Tích Tứ trong hoa viên vương phủ cũng đã bảo người sớm chuẩn bị rượu và đồ ăn, tựa hồ đã sớm biết Lưu Mặc Huyền sẽ đến.

Câu nói đầu tiên khi Lưu Tích Tứ trông thấy Lưu Mặc Huyền chính là: “Mặc Huyền, đã hiểu?”

Lưu Mặc Huyền ngồi xuống, thẳng tắp mà nhìn chằm chằm Lưu Tích Tứ, khuôn mặt lộ ra một mối cùng với thần thái sung sướng của Lưu Tích Tứ tạo thành tương phản. Lưu Tích Tứ cũng không sợ Lưu Mặc Huyền trách cứ hấn, mặc kệ uống rượu dùng bữa.

“Trúc nhị hấn... có khỏe?” Một lát sau, Lưu Mặc Huyền trầm hỏi.

“Còn khá đi, không chết là được.” Lưu Tích Tứ hơi hột đáp lại.

“Tích Tứ, ta không hiểu, ta cho là ngươi vừa ý Trúc nhị, ta cho là ngươi không định nhận ta hoàng đệ này.”

Lưu Mặc Huyền vẫn cho rằng đường huynh này của hấn ngoại trừ ăn uống chơi bời, sẽ không quan tâm đến chuyện khác, nhưng chuyện lần này lại làm cho hấn nghĩ lại, bản thân chưa từng hiểu đường huynh này của mình.

Lưu Tích Tứ không cười nữa, sắc mặt còn nghiêm túc hơn so với Lưu Mặc Huyền, mang theo vài phần lãnh ý, nói với Lưu Mặc Huyền: “Mặc Huyền, ngươi cũng biết ta ghét nhất loại người như vậy chứ?”

Lưu Mặc Huyền dùng ánh mắt hỏi.

“Chính là người tâm khẩu bất nhất.” Lưu Tích Tứ lấy chiếc đũa chỉ chỉ vào chỗ tim Lưu Mặc Huyền, “Đối với đám quan viên triều đình, tiểu dân phố chợ, hay là nô tài trong cung, hạ nhân quý phủ của người kia, người muốn thế nào, tùy người thích, dù sao ta ngươi là vương gia, việc chi phối nội tâm này cũng là đạo làm vương, không thể không học. Nhưng trong lòng ngươi rõ ràng thích Trúc nhị, lại ưa mạnh miệng, nếu đã như vậy, ta cần gì phải để ý tới ngươi? Lưu Mặc Huyền, ngươi cũng chớ mất hứng, là ngươi chính miệng nói với ta ngươi không thích Trúc nhị, hấn bắt quá là một tiểu quan, lời này là ngươi nói đi, ngươi nếu nuốt lời, ta gọi những người khác đến làm chứng.”

Lưu Mặc Huyền lúng túng dời mắt, tay gắt gao nắm lại.

“Hừ! Trông ngươi như vậy, đã có bản lĩnh nói lời này, thì đừng xông tới chỗ ta đòi người, khế bán thân của Trúc nhị chính là ở trong tay ta, ta ngày nào chưa giao, Trúc nhị ngày đó chính là người của ta. Lưu Mặc Huyền, đừng tưởng ngươi là vương gia thì mọi chuyện trên đời này ngươi có thể định đoạt. Ngươi ở Vạn phường làm một năm, cái khác không học được, sĩ diện này lại học được đủ mười phần. Không chừng ngày nào đó có người rót cho ngươi chút lời đường mật, ngươi liền mất phương hướng, đem Vạn phường bán đi.”

Lời này của Lưu Tích Tứ lại như đòn cảnh tỉnh, Lưu Mặc Huyền chấn động nhìn về phía Lưu Tích Tứ, hấn cho là hoàng huynh này của hấn bắt quá là tìm một biện pháp chỉnh mình, nếu không, cũng sẽ không nói cho phụ thân chuyện này, nhưng hôm nay xem ra, cũng là có ẩn tình khác.

“Mặc Huyền, hoàng huynh nói cho người tỉnh, trong kinh thành này, ngoại trừ thái tử, nhị ca, ta còn có mấy vị lão nhân gia kia, những người khác xem người như điểm tâm, đừng tưởng rằng mọi người đều cam chịu coi người là vương gia cung phụng người, người nếu không thể cho bọn hắn ưu đãi, ai sẽ đến cung phụng người? Người cho là đám quan viên kia vì sao đi ninh bợ người, người cho là mấy vương thúc sa sút của ta kia vì sao không có việc gì cũng mời người tới quý phủ bọn họ, không phải tặng người cái này tặng người cái nọ sao. Bởi vì bọn họ biết, thái tử và nhị ca căn bản sẽ không để ý đến bọn họ, mà ta lại mặc kệ mọi chuyện, còn lại chỉ có người, chỉ có người có thể mang đến cho bọn họ ưu đãi, mang đến cho bọn họ vinh hoa phú quý! Nhưng Mặc Huyền, người phải rõ ràng, càng phải hiểu được, người chỉ có thể trung tâm với hoàng thượng, trung tâm với thái tử, đi nhầm một bước, không chỉ có phụ vương người không bảo vệ được người, mà ngay cả cha ta cũng không bảo vệ được người. Người cũng biết, đã có người nói người ở chỗ thái tử ca ca, người lại vẫn ngây ngốc để cho người ta nắm mũi dắt đi, nói người ngốc, người còn không nguyện ý nghe.”

Tức giận trong lòng Lưu Mặc Huyền lúc trước sớm đã biến thành sóng to gió lớn, hất ra đời chưa lâu nghe lời nói kia của Lưu Tích Tứ, kinh sợ một thân mồ hôi lạnh. Hèn chi hắn đi đâu cũng có người tặng thứ tốt cho hắn, hèn chi những người đó lại thỉnh thoảng nhờ hắn giúp mấy “việc nhỏ”. Bây giờ nghĩ lại, mấy việc nhỏ ấy, lại một chút cũng không nhỏ.

“Tích Tứ... Ta...” Lưu Mặc Huyền căng thẳng.

“Vì thế ta mới nói người ngốc, đã hiểu chưa?” Lưu Tích Tứ dường như uống quá nhiều, nửa tựa vào người Ly Nghiêu, một chút cũng không cảm thấy cử chỉ của hắn có bao nhiêu không ổn.

“Hiểu rồi...”

“Được rồi được rồi, đừng một bộ trời sập xuống nữa, về sau lòng người phức tạp, người đừng nghĩ liếc mắt nhìn người nào đó một cái là có thể nhận ra. Người a, đi theo bên cạnh nhị ca, còn không học thêm? Khi nào người có phân nửa công lực của hắn, thì sẽ không giống như bây giờ bị người đùa bỡn như thế.” Hải lòng với thái độ của Lưu Mặc Huyền, Lưu Tích Tứ lại thoải mái lên, nhưng Lưu Mặc Huyền là vừa phần nộ vừa ảo não, hắn thậm chí ngay cả Tích Tứ “chơi bời lêu lổng” cũng không bằng.

“Thế nào, không phục à, ta chính là hoàng huynh của người, thông minh hơn người cũng là đương nhiên.” Lưu Tích Tứ bỏ đá xuống giếng.

“Người đâu chỗ nào giống hoàng huynh.” Lưu Mặc Huyền nhờ lời của Lưu Tích Tứ mà thoải mái hơn chút.

“Chỗ nào không giống hoàng huynh?” Lưu Tích Tứ bắt mắt đứng lên, liếc xéo nhìn lại.

“Chỗ nào giống?” Lưu Mặc Huyền đứng lên, chế giễu nhìn Lưu Tích Tứ so với hắn thấp hơn nửa cái đầu, “Đầu không cao hơn ta, công phu không tốt hơn ta, bạc cũng không kiếm bằng ta, nhìn thế nào, cũng không giống là huynh trưởng.”

“Lưu Mặc Huyền, người khá lắm.” Lưu Tích Tứ “hòa ái” vỗ vỗ vai Lưu Mặc Huyền, lập tức chỉ thấy Lưu Mặc Huyền co quắp trên mặt đất, “Đêm nay, người liền coi đất là giường, trời làm chăn, ngủ ở chỗ này một đêm đi.” Vỗ vỗ tay, Lưu Tích Tứ không chút do dự kéo Ly Nghiêu bước đi, dám ở ngoài miệng Lưu Tích Tứ hắn nhỏ rầu! (1)

Lưu Mặc Huyền nằm trên mặt đất bị ai nhìn hoàng huynh đã đi xa, trong lòng ai thán, hắn vậy mà lại quên hoàng huynh sở trường sử dụng độc... Trên mặt mặc dù thâm thương, nhưng trong lòng Lưu Mặc Huyền cũng là tràn đầy cảm kích đối với hoàng huynh.

Đêm đến, từng trận hàn ý xâm nhập, Lưu Mặc Huyền vận công xua đi cái lạnh, nhưng có người tới bên cạnh hắn, khiêng hắn lên. Sau khi thả hắn ngã trên giường, người khiêng hắn chuẩn bị đi, Lưu Mặc Huyền nói câu: “Ta lạnh...”

Thân hình Trúc nhị dừng một cái, hắn đem chăn đắp kín Lưu Mặc Huyền, lại vẫn nghe Lưu Mặc Huyền nói lạnh, Trúc nhị lo lắng muốn đi sờ xem trán Lưu Mặc Huyền, tay còn chưa sờ tới, liền dừng lại.

“Vương gia, nô gia... đi thỉnh thầy thuốc.” Thu tay về, Trúc nhị lại bị Lưu Mặc Huyền kéo lên trên giường.

“Vương gia!” Trúc nhị muốn đứng dậy, chần mèn trên người Lưu Mặc Huyền lại đem hai người bọc lại cùng một chỗ, toàn thân Trúc nhị cứng còng.

“Trúc nhị... Ta lạnh, người sưởi ấm cho ta.” Lưu Mặc Huyền vừa vào trong phòng liền khôi phục như cũ ôm lấy Trúc nhị, nắn nỉ.

“Vương gia...” Ôn nhu trong lời nói của Lưu Mặc Huyền, khiến cho trong mắt Trúc nhị lập tức tích đầy lệ.

“Trúc nhị, để người chịu ủy khuất.” Nói xong những lời này, Trúc nhị ôm lấy Lưu Mặc Huyền khóc ra tiếng, Lưu Mặc Huyền ôm chặt hần nói, “Trúc nhị, đừng giận ta, được không? Ta bị Tích Tứ giáo huấn một phen, lại thêm bị phụ thân quở trách một trận. Ta sớm muốn đến đón người, nhưng Tích Tứ không cho ta thấy người, giữ ta ở ngoài cửa, niệm ở ta đáng thương như thế, người đừng giận ta, được không?”

Trúc nhị kìm nén mà khóc khiến cho Lưu Mặc Huyền biết mình làm sai, nhớ lại lần đầu tiên trông thấy Trúc nhị trên hồ Tiêu Tương, nhớ lại cùng Trúc nhị đàm thi luận họa, cầm tiêu hợp tấu, nhớ lại hai người sâu triển miên dưới ánh trăng... Hết thấy trước kia đúng là đẹp biết bao.

“Vương gia... Trúc nhị... không xứng... không xứng được vương gia đối xử như thế...”

“Xứng hay không xứng, do ta định đoạt... Ta vẫn là thích tên lúc đầu của người, ‘Văn Khanh’, so với Trúc nhị này dễ nghe hơn. Nghĩ lại, lúc trước ta cũng giấu giếm người, cũng không cho người biết, thân phận thật sự của ta, bây giờ, ta người coi như huê nhau, được không?”

“Vương gia?” Trúc nhị không thể tin được ngẩng đầu, quăng ngày kia, bất quá là hần trộm tới từ chỗ lão thiên gia.

“Vương gia? Ta đây cũng không thích nghe, ta vẫn là thích nghe người gọi ta ‘Huyền’, Văn Khanh, gọi ta ‘Huyền.’” Lưu Mặc Huyền kéo kéo Trúc nhị, bảo hần gọi.

Môi Trúc nhị run run... Qua hồi lâu, mới mới khe khẽ gọi tiếng “Huyền”. Đai lưng bị rút ra, hần nghe thấy lời nói của Lưu Mặc Huyền mang theo dự tính: “Văn Khanh... Ta lạnh... Giúp cơ thể ta sưởi ấm...”

“... Ừ...”

.....

“Ha ha... Ha ha ha... Ái chà, không ngờ làm bà mối cũng rất thú vị na.” Rình coi xong xuôi Lưu Tích Tứ để Ly Nghiêu mang mình đi, hần là lười vận công.

“Tích Tứ, trong phòng của người bây giờ còn một người đang quỳ đây, người tính toán làm như thế nào?” Ly Nghiêu sủng nịch hỏi, Tích Tứ luôn luôn mang đến cho hần kinh hỉ.

“Ai... Đi đâu tìm được chủ tử tốt như ta vậy a, ngay cả hôn nhân đại sự của thủ hạ cũng phải quan tâm,” Lưu Tích Tứ “bất đắc dĩ” thổi phồng bản thân, đề tài câu chuyện thay đổi, “Để hần quỳ đi, đối với loại người khẩu thị tâm phi này, bốn vương luôn thích để cho bọn họ ăn nhiều khổ chút.” Ôm cổ Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ chỉ chỉ Trúc Hiên, “Tối nay đi chỗ người.”

“Tuân mệnh.”

Ly Nghiêu ôm người phi thân tới Trúc Hiên, chân vừa chạm đất, một con đại điều liền hướng về phía Lưu Tích Tứ bay xuống, Lưu Tích Tứ đẩy Ly Nghiêu ra, đại điều đậu lên trên vai Lưu Tích Tứ.

“Hong Hong, người thực nặng, lên trên bàn đi.” Lưu Tích Tứ vỗ vỗ đại điều, đại điều thực ngoan bay lên trên bàn đá.

“Nó là người nuôi?” Ly Nghiêu đối với con chim lớn đột nhiên xuất hiện vô cùng kinh ngạc, chim này cùng với Lưu Tích Tứ loại người ưa nháo người khác kia có phần không hợp nhau.

“Ừ,” Lưu Tích Tứ tháo xuống một ống trúc từ trên chân đại điều, nói, “Ta tự mình nuôi giúp ta truyền tin.” Ly Nghiêu vừa nghe, lui về phía sau hai bước, cũng không tính xem trong thư Lưu Tích Tứ lấy ra viết cái gì.

Lưu Tích Tứ vào Trúc Hiên, Ly Nghiêu không theo vào, qua hơn nửa ngày Lưu Tích Tứ mới đi ra, một lần nữa buộc ống trúc lên trên chân đại điều, cũng cho nó ăn thịt khô.

“Hong Hong, vất vả người, ăn no truyền lại thư đi.” Khuôn mặt Lưu Tích Tứ dưới ánh nến chiều xuống lúc sáng lúc tối, giống như tâm tình của hắn.

Đại điều ăn no, cọ cọ mặt Lưu Tích Tứ, kêu một tiếng, lại bay lên không trung.

Lưu Tích Tứ xoay người lại đi hướng Ly Nghiêu, không giải thích gì về cử chỉ vừa rồi của mình, cũng không nói gì về chuyện thư, chỉ là ôm lấy Ly Nghiêu.

“Ly Nghiêu, ta mệt, người ôm ta vào phòng.”

“Đã xảy ra chuyện?” Ly Nghiêu cuối cùng nhin không được, hỏi.

“Con ngựa đầu đàn ta nuôi ở nơi khác chết già...” Trong lời của Lưu Tích Tứ lộ ra thương tâm, Ly Nghiêu ôm lấy hắn, vào phòng.

Ly Nghiêu không nghĩ Lưu Tích Tứ là người nhớ bạn cũ như thế, hắn không thể nghĩ ra lời gì để an ủi, chỉ có thể lẳng lặng mà ôm Lưu Tích Tứ, Lưu Tích Tứ chôn ở trước người Ly Nghiêu, khóc thật sự thương tâm.

Chú thích

(1) xuất phát từ câu “ngoài miệng lão hồ nhỏ râu” ↑

19. Chương 19

Sáng sớm tỉnh lại, bên cạnh Lưu Tích Tứ không có Ly Nghiêu, hai tròng mắt đã khóc đêm qua rất sưng, Lưu Tích Tứ không để ý, rửa mặt chải đầu xong tùy tiện ăn mấy thứ liền xuất phủ. Bảo quản gia nói cho Ly Nghiêu hắn đi chỗ thái tử ca ca.

Đến Đông cung, Lưu Tích Tứ sai người đi thông báo thái tử, hắn lại có chút vô thần nhìn huyết ngọc Ly Nghiêu đưa cho hắn. Một lát sau, Lưu Tích Tứ không đợi được thái tử, lại đợi được nhị ca.

“Xảy ra chuyện gì?” Hai tròng mắt Lam Vận Vành buồn ngủ sau khi nhìn thấy hai mắt Lưu Tích Tứ khóc sưng lên, trở nên sắc bén.

“Nhị ca...” Lưu Tích Tứ méo máo, từ trong tay áo lấy ra lá thư đêm qua hắn nhận được đưa tới, khẩu khí có phần ghen ngào nói, “Người xem xem, đêm qua người của ta gửi tới cho ta.”

Lam Vận Vành mở thư ra, sau khi xem xong, trên mặt lại không có vẻ kinh ngạc, Lưu Tích Tứ thấy thế bất mãn kêu lên: “Người đã sớm biết, có phải hay không? Không chỉ người, thái tử ca ca, phụ hoàng cùng phụ vương, đều biết, có phải hay không?!”

“Phải” Lam Vận Vành bỏ thư vào trong chậu than thiêu hủy, bình tĩnh trả lời.

“Vì sao không nói cho ta biết? Vì sao phải gạt ta?! Nếu không phải... Nếu không phải ta phái người, các người còn muốn giấu giếm ta đến khi nào?” Lưu Tích Tứ cảm xúc kích động đi đến trước mặt nhị ca, đánh vào Lam Vận Vành.

Lam Vận Vành mặc hắn phát tiết, Lưu Tích Tứ đánh một gối xồm trên mặt đất, khóc lên: “Vì sao phải gạt ta?”

Một bàn tay kéo Lưu Tích Tứ đến, ôm hắn đi tới trước ghế mềm, đúng là thái tử Lưu Vận Tranh, thấy y đã trở lại, Lam Vận Vành ngáp một cái nằm lên trường kỷ.

“Tích Tứ, nói cho người thì như thế nào? Ly Nghiêu kia bắt quá là người người nhất thời ham mới mẻ, hay là người thật sự thích hắn?” Trong mắt thái tử Lưu Vận Tranh lộ ra sắc bén, khẩu khí lạnh lùng cứng rắn, mặc cho Lưu Tích Tứ một cước đá qua.

“Ai nói ta là ham mới mẻ? Ta thích hắn!”

Lưu Vận Tranh nở nụ cười khó có được, lau lệ trên mặt Lưu Tích Tứ nói: “Tích Tứ, cái này phải trách người, người chưa bao giờ nói cho ta, người thích hắn, ta đương nhiên sẽ không để bụng chuyện của hắn.”

“Thái tử ca ca, người từ lúc nào trở nên gian trá giống như ta?” Lưu Tích Tứ bắt mân lau nước mắt của mình lên người đại ca, còn cố ý cũng bôi mồ hôi trên tay ra, để trả thù đại ca khi dễ mình.

“Hừ! Còn không biết là ai sau khi Hãn Triệt bị phụ thân đưa đi, không giúp ta nói chuyện.” Lưu Vận Tranh ở trước mặt thân huynh đệ có thêm vài phần nhân khí.

“Ai bảo người và nhị ca mỗi ngày đều khi dễ Hãn Triệt, ta đương nhiên phải giúp Hãn Triệt.” Lưu Tích Tứ hít sâu mấy cái, “Chuyện này, các người biết từ khi nào?”

“Chỉ sớm hơn người một tháng.” Lưu Vận Tranh đổi thái tử phục đã bị dơ, thần thái cũng khôi phục nghiêm khắc thường ngày, “Tích Tứ, phụ thân có thai, thân mình hoàng gia gia cũng là ngày càng tệ, chuyện Ly Nghiêu đã là như vậy, cho dù người khóc người nháo, cũng vô dụng. Hiện giờ, người vẫn là nên thành thành thật thật mà ở trong kinh, đừng làm cho lão nhân gia trong cung bận tâm vì người.”

“Không có cách nào sao? Chẳng lẽ, thực để hắc bị khối ngọc nắm lấy?” Lưu Tích Tứ thương tâm hỏi.

Lam Vận Vành lắc đầu, mặt mũi nói: “Phương bắc cách Huệ Diệu quá xa, lại là nơi hoang dã, lần này nếu không phải vì người, phụ hoàng cũng sẽ không bảo ta đi tra thân thể hắc. Hắc ở phương bắc cũng coi là một nhân vật, mẫu thân là vu nữ của ‘Quan Tử tộc’, phụ thân Ly Thiên, là giáo chủ Ly giáo, nghe nói là bị Ly Nghiêu giết. Nhân quả bên trong này, người của ta cũng tra không ra, chỉ biết khối huyết ngọc hắc đưa cho người kia đúng là tín vật của giáo chủ Ly giáo, không chỉ có lợi rất lớn đối với thân thể, lại là bảo vật luyện công người khó có được. Sau khi sinh Ly Nghiêu, Ly Thiên liền đem ngọc này cho hắc, mọi người Ly giáo đều rõ, ngọc vỡ, Ly Nghiêu cũng không sống được, về phần rốt cuộc là vì sao, cái này có lẽ phải hỏi bản thân Ly Nghiêu. Đây là bí mật trước đây lúc Ly Nghiêu giết Ly Thiên, Ly Thiên nói ra. trước khi lâm chung Bất quá sau khi Ly Nghiêu giết chết Ly Thiên không lâu cũng rời khỏi Ly giáo.”

“Vì sao không tự mình đi hỏi Ly Nghiêu?” Lưu Vận Tranh hỏi.

Lưu Tích Tứ cẩn thận vuốt huyết ngọc trong tay, thấp giọng nói: “Ta không hỏi, hắc lúc mỗi lần nghĩ muốn nói cho ta biết, ta đều cảm thấy tim hắc đang chảy máu, cho nên ta không hỏi, ta sẽ tự làm rõ.”

“Tích Tứ, vậy tùy ý người, ta cùng Vận Vành sẽ giúp đỡ người tra, nhưng người phải nhớ kỹ, không thể làm ẩu, không thể để cho chính mình rơi vào nơi nguy hiểm.” Lưu Vận Tranh nghiêm túc căn dặn.

Lưu Tích Tứ trừng hắc một cái, chu miệng lên: “Ta chính là ngoan nhất, làm sao làm ẩu, đến là thái tử ca ca cùng nhị ca, mới là làm ẩu chứ.” Nói xong cười khẽ, nước mắt Lưu Tích Tứ lại rơi xuống.

“Nghe nói công phu Ly Nghiêu kia không tầm thường, người cũng tà khí, bộ dạng người thể này, hắc cũng không sinh nghi?” Lưu Vận Tranh tiếp tục giúp Lưu Tích Tứ lau nước mắt, thấy nước mắt Lưu Tích Tứ, ánh mắt Lưu Vận Tranh có chút mơ hồ, hắc nghĩ tới nước mắt người kia, nước mắt ấy, khiến cho hắc đau.

“Ta nói cho hắc con ngựa ta nuôi chết già.”

Tay Lưu Vận Tranh uống trà dừng lại, hỏi, “Hắc tin?”

“Vì sao không tin?” Lưu Tích Tứ thu lại huyết ngọc, “Lời của ta, hắc cho tới bây giờ đều tin.” Lúc nói câu này, trong lời nói Lưu Tích Tứ mang theo ngọt ngào hắc cũng không nhận ra.

“Theo ta thấy Ly Nghiêu kia cũng không phải cái người thông minh gì.” Lam Vận Vành ngáp nói một câu, lập tức nhận được cái gạt đầu phụ họa của Lưu Vận Tranh.

“Chắc, hai người các người thì thông minh? Hãn Triệt nói với các người cái gì, các người cũng không tin?” Lưu Tích Tứ một bước cũng bác lại, hài lòng chứng kiến vẻ mặt hai người thay đổi.

Không đầu võ mồm nữa, Lưu Tích Tứ nghiêm túc nói: “Thái tử ca ca, thủ hạ ta sắp tới có hỉ sự, ta muốn chọn cho hắc mấy thứ, chỗ ta không có thứ thích hợp, kho phòng của người cho ta chọn chọn.”

“Tùy người, thích cái gì thì cứ đem đi đi.” Thấy Lưu Tích Tứ không sao, Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành cũng không quản hắc, ra khỏi Đông cung. Lưu Tích Tứ ước chừng chọn hai canh giờ, mới chọn được thứ mình hài lòng.

.....

Hồi phủ, biết được Ly Nghiêu đã trở lại rồi, Lưu Tích Tứ giao đồ đã chọn xong cho Vương Thuận nhi, cũng dặn dò mấy câu, quay về Thanh Liễu cư. Ly Nghiêu đã chờ hẩn ở cửa, trông thấy dáng vẻ của hẩn, Ly Nghiêu lộ ra vẻ rất không cao hứng.

“Vừa khóc?” Tự nhiên ôm lấy người, Ly Nghiêu vuốt hai tròng mắt vẫn sưng của Lưu Tích Tứ.

“Người đi đâu vậy? Sao sáng sớm đã không thấy người?” Gặp lại Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ đã có rất nhiều tình cảm khác.

Ly Nghiêu ôm Lưu Tích Tứ đi tới chuồng ngựa, “Sáng nay đi chợ phiên chọn cho người con ngựa, người nhìn xem, có thích?”

Lưu Tích Tứ nghe vậy kinh ngạc nhìn về phía Ly Nghiêu, hai tròng mắt lại ướt, “Nếu không đẹp mắt, ta cũng không cần.”

“Được.”

Khi Lưu Tích Tứ nhìn thấy con ngựa toàn thân ngăm đen, trên trán có một nhúm lông trắng trong chuồng kia, kéo cổ Ly Nghiêu xuống ngay trước mặt mọi người cho Ly Nghiêu một nụ hôn sâu, Ly Nghiêu không khách khí nhận lấy chủ động Lưu Tích Tứ khó có được.

“Ly Nghiêu, người có từng dùng chiêu này lấy niềm vui cho người khác?” Biết rõ đối phương chưa từng, Lưu Tích Tứ vẫn hỏi.

“Ngoại trừ Hiến thân vương, ta còn đi lấy niềm vui cho ai?” Lời của Ly Nghiêu khiến cho Lưu Tích Tứ cực kỳ dễ chịu, cũng khiến cho Lưu Tích Tứ hạ xuống quyết định gì đó.

.....

Nhìn người quỳ gối trước mặt mình, Lưu Tích Tứ cũng không quan tâm chút nào mà ăn hạt dưa, thỉnh thoảng nói chuyện mấy câu với Ly Nghiêu, thấy thời gian không tệ lắm, Lưu Tích Tứ mới mở miệng: “Lão Nhất, người đây là có ý gì? Bốn vương ghét nhất bị người khác không có việc gì cũng quỳ gối trước mặt bốn vương, còn là quỳ quỳ một đêm, bốn vương còn chưa có chết đâu, vái sớm như vậy a.”

“Thuộc hạ không dám, thỉnh vương gia thành toàn.” Lão Nhất dập đầu, nhưng vẫn là không đứng dậy.

“Thành toàn cái gì? Chính là coi trọng nha đầu nhà ai, không dám mở miệng, để bốn vương đi cầu hôn cho người?” Lưu Tích Tứ hơi có vẻ khó khăn nói, “Lão Nhất, người chính là ám vệ của bốn vương, chuyện thành gia này người chớ có nghĩ, trừ phi người sau này không làm ám vệ của bốn vương nữa, hoặc có người thay vị trí của người. Nhưng việc này bốn vương không thể làm chủ, người phải đi tìm Vành vương gia, dù sao người là người hẩn đưa đến chỗ bốn vương.”

Lão Nhất cúi đầu, không trông thấy Lưu Tích Tứ cười đã sắp nhịn không nổi, Ly Nghiêu thì tâm tình thả lỏng cùng Lưu Tích Tứ xem trò vui.

“Vương gia... Thuộc hạ... muốn chuộc thân cho Liên Y.”

“Người nói cái gì? Bốn vương không có nghe rõ.” Lưu Tích Tứ thực “kinh ngạc”.

“Thuộc hạ... muốn chuộc thân cho Liên Y.” Lão Nhất lại dập đầu lần nữa.

“Nha, bốn vương cứ tưởng đại sự gì đấy chứ, cái này dễ thôi, khế bán thân của Liên Y vừa lúc ở trong tay bốn vương.” Ngay trước mặt lão Nhất, Lưu Tích Tứ cuối cùng lấy ra khế bán thân của Liên Y, hai tròng mắt lão Nhất lộ ở ngoài miêng vải đen hí lên, cảm giác chính mình bị người bóc vỏ.

“Người đây là ánh mắt gì,” Lưu Tích Tứ trừng mắt một cái, “Đổi ý cứ việc nói thẳng, dù sao Liên Y nếu được người bên ngoài coi trọng, bạc này chính là bốn vương kiếm, bốn vương còn nghĩ người của mình thôi, giá này liền thấp chút xuống cho thoả đáng, nhưng nhìn người như vậy, bốn vương lại không muốn bán.” Nói xong, Lưu Tích Tứ liền muốn lấy về, kết quả lão Nhất nhảy lên, đoạt lấy khế ước bán thân, lại quỳ xuống đất, tất cả động tác làm liền một mạch, đến mức làm Lưu Tích Tứ hoảng sợ.

“Vương gia nếu đã đáp ứng, tuyệt đối không thể nuốt lời.” Lão Nhất không mấy may sợ Lưu Tích Tứ giáng tội, mà hẩn cũng dám chắc mình bị vương gia đùa bỡn.

“Hừ, bốn vương thật sự là tính tình quá tốt, cho một đám các người đều trèo lên trên đầu bốn vương.” Lưu Tích Tứ nổi giận nói, còn liếc mắt Ly Nghiêu, chìa tay nói với lão Nhất, “Một ngàn lượng bạc.” Đây rõ là công phu sư tử ngọam.

Lão Nhất sửng sốt, lạnh lùng quan sát từ trong ngực lấy ra mấy tấm ngân phiếu giao cho Lưu Tích Tứ, đợi sau khi Lưu Tích Tứ nhận lấy, lão Nhất lấy ra khế bán thân vận công trên tay, tờ giấy trói buộc Liên Y biến thành từng mảnh vụn.

“Ha ha, lão Nhất ơi, lão Nhất, một ngàn lượng này cũng xem như là tất cả gia sản của người đi.” Lưu Tích Tứ cười đến hơn hở, ánh mắt lão Nhất lại có vẻ bình tĩnh, nói, “Một ngàn lượng, mua tự do của hần, đáng giá.”

“Ai, đáng tiếc a... Liên Y kia dù cho hôm nay được người chuộc, sau này sợ rằng còn bị kẻ khác bán đi. Ngoại trừ bản lĩnh hầu hạ nam nhân, hần còn có thể làm gì? Người chuộc hần, đã nghĩ tới hần sau này nên sống như thế nào?” Cầm ngân phiếu xem như quạt giấy, Lưu Tích Tứ vừa tiếc hận vừa cười trên nỗi đau của người khác.

“Không nhọc vương gia lo lắng.” Yên lặng một hồi, lão Nhất trả lời, sau đó, người chợt lóe lên rời khỏi viện của Lưu Tích Tứ.

Lưu Tích Tứ cười ngả vào trong lòng Ly Nghiêu, hỏi, “Người nói một ngàn lượng bạc này... Liên Y có ngốc ghêch mà trả lại cho lão Nhất?”

“Bọn họ đã cùng một chỗ, vật ngoài thân này còn phân chia cái gì?” Ly Nghiêu cũng không quan tâm, hần cảm giác thái độ Lưu Tích Tứ đối với hần thay đổi, hần không nghĩ ra là vì sao, nhưng điều này với hần mà nói là một chuyện tốt.

“Ly Nghiêu... Ngày mai ta phải ở trong cung cả ngày, lúc cơm chiều trở về, người đến thẳng thuyền phường đi, buổi tối chúng ta qua đêm ở đằng kia, ta muốn ăn cá tươi.”

“Được.”

20. Chương 20

Đúng hẹn đi tới bên hồ, Ly Nghiêu liếc mắt liền thấy được thuyền phường của Lưu Tích Tứ, bắt quá thuyền phường ngoại trừ mấy chiếc đèn lồng ra, bên trong thuyền lại không một tia ánh sáng, Ly Nghiêu liếc nhìn bốn phía, nắm chặt kiếm bên hông mang theo thủ hạ đập trên mặt nước lên thuyền. Vừa lên thuyền, liền có người Ly Nghiêu chưa từng thấy đi đến trước mặt hần nói: “Ly công tử, vương gia dặn dò, ngoại trừ công tử ra, những người khác không được đi vào.”

Người này Ly Nghiêu nhận ra, là một trong ba nam quan Nghênh Hoan lâu đưa tới. Nhìn nhìn trên thuyền, xung quanh đứng mấy tên thị vệ, có người bên cạnh Lưu Tích Tứ, cũng có mấy người không rõ mặt, bắt quá Ly Nghiêu lại yên tâm, lưu lại thủ hạ, hần cởi hài vào thuyền.

“Ly công tử, thỉnh tắm rửa trước.” Vừa vào thuyền, lại có hai người tiến lên muốn giúp hần thoát y, Ly Nghiêu thay y phục mỏng theo người đi vào dục gian. Người dẫn hần vào sau khi dọn xong bố khăn cho hần liền lui ra ngoài, Ly Nghiêu khuấy khuấy nước nóng trong thùng gỗ, nghĩ tới Lưu Tích Tứ lại đang nghĩ điều gì hảo ngoạn, đi trên chọc mình.

Thoát y, vào thùng, Ly Nghiêu chậm rãi tẩy trừ chính mình, hần cùng Lưu Tích Tứ tuy rằng đã ngủ cùng một giường, nhưng ngoại trừ hôn môi ra, bọn họ vẫn chưa làm đến bước sâu hơn. Lưu Tích Tứ không có cái tâm kia, hần cũng không gấp, hần hy vọng kết hợp của hai có thể phát sinh dưới tình huống một cách tự nhiên. Ly Nghiêu rõ ràng, theo tính tình của Lưu Tích Tứ, tuyệt đối sẽ không chịu ở dưới thân hần, nhưng nếu chính mình làm bên nhận kia, dựa vào tình trạng của hần, sợ sẽ có chút phiền toái. Bất quá Ly Nghiêu không ngại được Lưu Tích Tứ ôm, dù sao, hần thích chính là tiểu bá vương gọi là Lưu Tích Tứ.

Ly Nghiêu tắm sạch sẽ mặc áo đơn màu trắng ra khỏi dục gian, nhưng vẫn chưa thấy Lưu Tích Tứ, mà là được người dẫn đến một cách gian khác, bên trong bày một cái bàn, phía trên đặt đầy thức ăn.

“Thỉnh Ly công tử dùng cơm.” Hai người hầu hạ hần nói xong, liền lui ra ngoài. Ly Nghiêu cười một tiếng, ngồi xuống yên lặng ăn, sau khi ăn no tám phần, hai người kia lại đưa lên nước súc miệng, nước rửa tay cho hần. Sau khi tất cả làm xong, Ly Nghiêu uống trà trong một khắc, mới nghe được hai người kia nói: “Ly công tử, vương gia muốn gặp ngài, thỉnh đi bên này.”

Ly Nghiêu đi xuống đáy khoang thuyền, vòng qua sau một tấm bình phong thật lớn, hai người dẫn hần tới không đi theo, chỉ là ra dấu tay để hần đi vào. Trước mắt là tầng tầng rèm vải, thậm chí trên mặt đất là hai lớp dày, còn đặt mấy chiếc gối mềm. Thực mờ ám, Ly Nghiêu chỉ có thể nhìn thấy phía trong cùng có ánh sáng, khoang thuyền rất lớn, Ly Nghiêu xốc lên từng tầng rèm vải đi vào, thậm chí thật dày, nghe không được một chút tiếng vang, khi Ly Nghiêu cách ánh sáng càng ngày càng gần, kinh diễm cùng ngọn lửa trong mắt hần cũng càng ngày càng rực.

Ba viên dạ minh châu rất lớn khảm nạm trên vách thuyền được che kín bằng tấm, sau khi Ly Nghiêu vén tầng rèm vải cuối cùng, hần đứng ở nơi đó mắt nhìn xuống Lưu Tích Tứ nửa dựa trên gối mềm, ánh mắt quét qua Lưu Tích Tứ chỉ mặc sa y, bên trong không mặc gì, mà bộ vị bí ẩn nhất của Lưu Tích Tứ, lại được một cái chắn mỏng tùy tiện đắp lên, chỉ cần Lưu Tích Tứ động chân một cái, nơi bí ẩn u ám kia sẽ phơi bày ra trước mặt Ly Nghiêu.

“Người thật là chậm, ta chờ đã sắp muốn ngủ rồi.” Tóc đen dài xoa trên giường, khiến cho Lưu Tích Tứ nhìn qua vừa lười biếng lại mỉa mai. Mà theo tay áo nâng lên hạ xuống, lộ ra cánh tay trắng nõn như ngó sen của Lưu Tích Tứ. Ly Nghiêu lộ ra mặt tà cười, kéo đai lưng của chính mình ra, cởi ra áo khoác, trần truỵ nằm bên cạnh Lưu Tích Tứ, sau đó giật tấm chắn mỏng trên người Lưu Tích Tứ ra.

Lưu Tích Tứ chẳng hề e lệ, mặc cho Ly Nghiêu không kiêng nể nhìn thân thể hần, thậm chí lấy tay vuốt ve, hần điểm lên hõm vai Ly Nghiêu, bất mãn nói: “Vết thương này của người... khỏi thật là chậm...”

“Vương gia rất bất mãn?” Kéo đai lưng Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu khiến cho hần cũng trần truỵ như mình.

“Đương nhiên.” Lưu Tích Tứ thở nhẹ, vì bàn tay Ly Nghiêu dao động trên người hần.

“Vậy vương gia dự định phạt Ly Nghiêu như thế nào?” Nửa kéo Lưu Tích Tứ lên, Ly Nghiêu lộ ra có phần nôn nóng thoát sa y của Lưu Tích Tứ ra, ném qua một bên.

“Vậy bốn vương phải hảo hảo suy suy nghĩ nghĩ...” Lưu Tích Tứ ngửa đầu, để cho Ly Nghiêu có thể dễ dàng hôn cổ hần hơn, “Không bằng... phạt người hầu hạ bốn vương đi, nếu người làm cho bốn vương không thoải mái, bốn vương liền ném người xuống sông làm mồi cho cá... Ừ...”

Hồng nhĩ trước ngực bị bắt lấy, Lưu Tích Tứ phát ra tiếng rên rỉ kiêu mị, Ly Nghiêu lại buông hần ra, ghé vào lỗ tai hần hỏi: “Tích Tứ... bây giờ đổi ý... còn kịp...” Ngay sau đó, Ly Nghiêu liền kêu lên một tiếng đau đớn, thì ra là Lưu Tích Tứ lại dùng đùi cạ cái đỉnh cứng ngắc của hần.

“Ly Nghiêu... Người nếu kém, sợ bốn vương cười nhạo thì nói sớm... Bên ngoài, bốn vương còn có những người khác đây...” Lưu Tích Tứ cố ý chọc tức Ly Nghiêu, môi hần bị chặn lại, động tác của Ly Nghiêu trở nên hung mãnh, tay vuốt ve hần càng mang theo tàn nhẫn trừng phạt.

“Ly Nghiêu... Ta sợ đau... Người nhẹ chút...” Lưu Tích Tứ đùa đã mà yếu ớt nói, tay đi tới giữa bắp đùi hần, cẩn thận vân vê nơi mềm mại của hần, mật động ẩm ướt thơm ngát, mang dấu vết đã tẩy trừ qua. Cơ thể Ly Nghiêu căng cứng rất nhanh, hai tròng mắt sắc tím cuộn cuộn, nâng lên nửa người dưới của Lưu Tích Tứ, y ôn nhu mà kích động liếm lên huyết khẩu của Lưu Tích Tứ.

“Ừm... Ly Nghiêu... Đừng... Đừng như vậy... A...” Sóng tình không hiểu làm Lưu Tích Tứ phi thường luống cuống, cho dù hần có lớn mật hơn, lần đầu tiên dù sao vẫn có chút sợ hãi cùng căng thẳng.

Đầu lưỡi tiến vào, Lưu Tích Tứ cả người như mặt nước, xụi lơ trên tấm thảm, đôi môi đỏ hồng rên rỉ lời xin tha thứ, tiến vào của Ly Nghiêu càng thêm hung mãnh.

“Ly Nghiêu... Đừng liếm... A... Đừng...”

“Ly Nghiêu... Ly Nghiêu...”

Lưu Tích Tứ bắt đầu đá Ly Nghiêu, thế nhưng hần toàn thân đã sớm vô lực, lực đạo đá lên trên người Ly Nghiêu giống như mèo cào, thấy Lưu Tích Tứ đã sắp không được, Ly Nghiêu cuối cùng nhả ra. Đầu ngón

tay thay thế lưỡi, tuy có bôi trơn lúc trước, Ly Nghiêu vẫn là khó khăn xâm nhập một ngón tay, cơ thể Lưu Tích Tứ sợ hãi chống cự lại sự xâm nhập của dị vật, nhưng hắn lại thở gấp thả lỏng chính mình.

“Ly Nghiêu... Nếu... Nếu người đối người khác... cũng làm như vậy... ta sẽ giết người...” Đã hai ngón tay, Lưu Tích Tứ chung quy là có chút ngưỡng ngừng, mở rộng hai chân, hắn nghiêng mặt đi, không nhìn Ly Nghiêu.

Ly Nghiêu hôn lên bên cổ Lưu Tích Tứ, động tác trong tay nhẹ nhàng mà cứng nhắc, “Tích Tứ... Thực thích ta sao...” Trong thanh âm Ly Nghiêu mang theo kìm nén, không biết là bởi vì dục vọng nóng lòng phát tiết, hay là cái khác.

“Biết rõ còn hỏi...” Tức giận cắn vai Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ nhin xuống mở miệng la lên, “Ly Nghiêu... Không được làm đau ta...”

“Sẽ không làm người đau... Vương gia của ta...”

.....

“A a... Ly Nghiêu... Ly Nghiêu...”

“Tích Tứ... Tích Tứ...”

Hôn xuống nước mắt của Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu giật giật, đem mỗi một tiếng kêu to, mỗi một thần thái của Lưu Tích Tứ đều ghi tạc trong lòng. Lưu Tích Tứ trong khi động tình, là kiêu mị như vậy, khiến cho y trầm mê như thế. Lưu Tích Tứ kiêu ngạo, lại lấy phương thức như thế dâng tặng lần đầu tiên của hắn cho y. Bao nhiêu năm rồi, từ sau khi y hiểu chuyện thì chưa từng khóc qua, cho dù là khi bị đao lưu lại một miệng máu trên người, y cũng dùng nụ cười để che dấu hận trong lòng, cho dù giết chết chính thân sinh phụ thân của mình, y cũng là cười. Nhưng tối nay, cảm giác đau nhức đã lâu, lại xuất hiện trong lòng y, khiến cho y muốn lần lượt chiếm lấy thân hình mỏng manh mà xinh đẹp dưới thân này, chiếm lấy tất cả ngọt ngào của Lưu Tích Tứ.

Liếm bảy viên hồng chí trước ngực Lưu Tích Tứ vì luật động của chính mình trở nên ướt át kiêu diễm, Ly Nghiêu phát tiết tình yêu của mình trong sát chặt mềm mại của Lưu Tích Tứ.

.....

Lưu Tích Tứ mỗi một nằm trên người Ly Nghiêu, Ly Nghiêu bình tĩnh trở lại sau khi rửa sạch cho hắn, liền ôm hắn trước ngực, nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắn, cảm giác thoải mái làm cho Lưu Tích Tứ buồn ngủ. Nhưng Lưu Tích Tứ vẫn như cũ có chút kích động, hoan ái của hai người vượt quá sự chịu đựng mà hắn đoán trước. Lúc trước hỏi Liên Y mấy người bọn hắn đều nói mấy lần đầu sẽ đau, vì thế mặc dù chuẩn bị kỹ càng, nhưng khi Ly Nghiêu chạm vào hắn, hắn vẫn là sợ. Bất quá, Ly Nghiêu mặc dù khiến hắn cảm thấy hơi đau, nhưng cái đau kia so với sung sướng sau đó, nó cơ hồ không còn quan trọng.

“Ly Nghiêu... Người có thật là lần đầu?” Lưu Tích Tứ không khỏi có chút hoài nghi, bất quá hắn hỏi đương nhiên là cùng nam tử.

“Lần đầu tiên của Tích Tứ, ta sao có thể làm người đau?” Dò mạch của Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu kiểm tra thân thể hắn, sợ hoan ái kịch liệt vừa rồi sẽ có ảnh hưởng đối với Lưu Tích Tứ.

Giương mắt thấy bộ dáng không tin của Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu hôn lên hắn, “Đầu ngón tay ta có thuốc tê, vì thế lúc đầu sẽ không làm cho người cảm thấy quá đau, chờ sau khi thuốc tê tan, người cũng không còn cảm giác đau.” Lưu Tích Tứ lúc này mới vừa lòng, khước miệng giương lên, “Ta đã nói sao một chút cũng không cảm thấy đau, còn tưởng là người gạt ta.”

“Tích Tứ, ta sẽ không gạt người.” Sau khi nhìn đến ứ ngân xanh xanh tím tím trên người Lưu Tích Tứ, trong mắt Ly Nghiêu là tự trách, “Nhưng ta vẫn là không khống chế được bản thân, đã thương người.”

Lưu Tích Tứ lại “khúc khích” một tiếng, bật cười, giơ cánh tay mình nói: “Chẳng trách lúc ta nói thái tử ca ca bắt nạt Hân Triệt, hắn một bộ cười nhạo ta, nói chờ ta trưởng thành sẽ biết. Thì ra, vết thương trên người Hân Triệt lưu lại như vậy.” Càng nghĩ, Lưu Tích Tứ càng cảm thấy thái tử ca ca đáng thương, đã biết bị hiểu lầm, còn không thể giải thích.

Ly Nghiêu vâng vâng ứ thanh trên người Lưu Tích Tứ, trầm hỏi: “Tích Tứ, vì sao hôm nay muốn làm như vậy? Theo tính tình của người, người sao cam tâm chịu dưới thân ta?”

Hành động hôm nay của Lưu Tích Tứ, quả thực cực kỳ vượt ra khỏi dự liệu của Ly Nghiêu. Hiển thân vương Lưu Tích Tứ chủ động hiến thân, nghĩ đến cũng làm cho hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Ly Nghiêu đoán không ra nguyên nhân Lưu Tích Tứ làm như vậy là gì.

“Ta cũng nên khai huân đi, Mặc Huyền cũng không phải là đồng nam. Vả lại, theo tính tình của ta là thế nào? Ta chính là vương gia, đương nhiên phải người khác tới hầu hạ ta, nào có đạo lý ta hầu hạ người khác. Nếu người là nữ tử, ta đương nhiên sẽ không chịu dưới thân người. Nhưng ta người đều là nam tử, chuyện hoan ái này, ta cũng không phải hoàn toàn không hiểu, đương nhiên biết ở phía trên tổn sức không tốt, ta mới không làm loại buôn bán lỗ vốn này. Người nếu làm cho ta đau, ta có thể đem người đập xuống giường, lại đổi người khác, nếu hầu hạ ta được thoải mái, vậy lưu người lại, đây mới là tính tình của Lưu Tích Tứ.”

Lưu Tích Tứ biết lời nói sau cùng của mình chắc chắn sẽ làm cho Ly Nghiêu sinh khí, nhưng hắn chính là thích trêu chọc Ly Nghiêu. Như hắn đoán, lời này mới vừa nói xong, hắn đã bị Ly Nghiêu hôn suýt chút nữa nghẹt thở, bất quá Lưu Tích Tứ cũng không giận, đợi lúc Ly Nghiêu buông hắn ra, hắn thở hồng hộc mà nói: “Ly Nghiêu... Người sau này nếu không thể làm cho ta thỏa mãn... Ta thật sự sẽ thay người...”

Ly Nghiêu tà nhìn Lưu Tích Tứ, ngón tay bao quanh ngọc hành (1) của Lưu Tích Tứ, “Vậy Ly Nghiêu... cũng không thể sơ sót...”

“Đây là tự nhiên...” Mũi chân cọ xát trên đùi Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ hào phóng để cho Ly Nghiêu lần thứ hai tiến công thân thể của mình.

Chú thích

(1) ngọc hành: dương vật =) ↑

21. Chương 21

Đêm khuya, ngoại trừ tiếng nước hồ chảy cùng tiếng côn trùng kêu vang yếu ớt, trong khoang thuyền cực kỳ yên tĩnh. Lưu Tích Tứ mệt chết ngủ thực trầm, nằm trong lòng Ly Nghiêu, ngay cả khí lực xoay người cũng không có. Dạ minh châu bị thu vào trong ngăn bí mật, để tránh quấy rầy mộng đẹp của Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu lại nhờ vào nhãn lực tinh tế mà nhìn khuôn mặt khi ngủ của Lưu Tích Tứ. Xinh đẹp của Tích Tứ tối nay khiến cho y không dời mắt ra được, mà cảm giác hắn mang cho mình, càng làm cho y muốn cứ mãi nhìn hắn như thế.

Ly Nghiêu đang nhìn chăm chú Lưu Tích Tứ bỗng nhiên cẩn thận buông Lưu Tích Tứ từ trên người mình xuống, nhanh chóng đứng dậy mặc y phục rồi nhanh chóng chạy lên phía trên thuyền.

Nhận lấy kiếm từ trong tay thủ hạ, Ly Nghiêu hướng về phía mặt nước chém ra một chưởng, đáy nước lại nhảy ra mười mấy hắc y nhân. Thủ hạ của Ly Nghiêu bảo hộ xung quanh Ly Nghiêu, mà hộ vệ cho Lưu Tích Tứ cũng không thấy hoảng loạn, trong nháy mắt bảo vệ chặt chẽ chiếc thuyền.

“Bảo hộ vương gia!” Hô một tiếng với thủ hạ, Ly Nghiêu từ trên thuyền nhảy ra ngoài, đập lên mặt nước bay hướng về phía bờ, hắn không muốn tiếng đánh nhau đánh thức Lưu Tích Tứ. Thủ hạ của Ly Nghiêu chỉ có một người đi theo, những người khác thì nghe theo mệnh lệnh của hắn, ở lại trên thuyền. Khi Ly Nghiêu rời thuyền, cách đó không xa có mấy thân ảnh đi hướng phía Ly Nghiêu.

Nhanh chóng chạy vào trong bụi lau, Ly Nghiêu chậm lại tốc độ, ngay tức khắc hắn đã bị hắc y nhân vây lại. Rõ ràng hắc y nhân tới vì Ly Nghiêu, sau khi hắn rời thuyền, toàn bộ hắc y nhân ẩn núp dưới đáy nước đuổi theo hắn tới đây.

Hắc y nhân không nói hai lời giơ đao kiếm lên liền hướng Ly Nghiêu đâm tới, trên đao kiếm là mùi tanh của chất độc. Ly Nghiêu cũng không né tránh, kiếm trong tay huy động kiếm khí đánh vào thân hắc y nhân.

Đánh nhau rất kịch liệt, võ công của hắc y nhân lần này so với lần trước càng thêm lợi hại, chiêu thức cũng càng thêm bén nhọn. Bọn họ dường như cũng không muốn giết chết Ly Nghiêu, từng đao hướng về chỗ dễ

xuất huyết nhất trên thân thể Ly Nghiêu chém tới. Thủ hạ đi theo Ly Nghiêu, vừa không để cho mình bị thương, vừa đề phòng có người đánh lên Ly Nghiêu.

Hai tròng mắt Ly Nghiêu đã là màu tím sâu thẳm, móng tay óng ánh lúc một kiếm đâm tới dọc theo thân kiếm xẹt qua, quệt vào cổ thích khách, sau đó toàn thân tránh thoát đầu kiếm đâm về phía hõm vai hấn. Ly Nghiêu biết những người này là do ai phái tới, cũng biết bọn họ vì sao muốn làm cho mình đổ máu, nhưng hấn không thể cũng sẽ không để trên người mình có thương tích.

Một tiếng huyết sáo vang lên, càng nhiều hắc y nhân từ trong bụi lau nhảy ra, khoe miệng Ly Nghiêu lại mang theo nụ cười thật sâu, cả người hấn giống như một lưỡi dao sắc bén, xé nát thích khách.

Ngay lúc máu bắn tung tóe đầy trên người Ly Nghiêu, bốn phía đột nhiên bay ra vô số mũi tên, hắc y nhân ám sát Ly Nghiêu tránh không kịp, trở thành tấm bia tên. Ly Nghiêu nhìn hướng bốn phía, tàn ác trong mắt không có vì biến cố đột nhiên tới mà tiêu tan. Mà khi hấn nghe được tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn lại, huyết sắc trong mắt rút đi.

Lưu Tích Tứ mắt ngái ngủ mông lung quần khăn trải giường đi lên một tầng đá, trên chân nhưng lại đi tha hải (1), nhíu mày nhìn thi thể trên mặt đất, nói: “Đi xem còn có người sống hay không, dám quấy rầy mộng đẹp của bốn vương, giết không tha!”

“Dạ!” Nhìn không thấy là ai đáp lại, chỉ biết là rất nhiều người, nhưng chỉ chốc lát sau, tiếng bước chân rất nhỏ cũng không còn, hình như đã đi xa.

Ly Nghiêu thu kiếm, đi về phía Lưu Tích Tứ, đã thấy Lưu Tích Tứ lui về phía sau hai bước, bùm mũi. “Ly Nghiêu, ngươi thôi muốn chết...” Còn chưa nói xong, hấn đã bị Ly Nghiêu ôm thật chặt. Lưu Tích Tứ quyền đâm cước đá mà mắng: “Buông ta ra, Ly Nghiêu, ngươi thôi muốn chết!”

“Tích Tứ...” Ly Nghiêu ôm lấy Lưu Tích Tứ hướng về phía thuyền phưởng chạy đi, Lưu Tích Tứ ngoài miệng mặc dù mắng, nhưng vẫn là ngoan ngoãn ôm lấy cổ Ly Nghiêu, chỉ nói câu, “Quay về rửa sạch cho ta.”

.....

Lại trở về trong khoang thuyền, Ly Nghiêu không chỉ có đem chính mình, cũng đem Lưu Tích Tứ rửa. Ôm Lưu Tích Tứ một lần nữa nằm xuống, Ly Nghiêu còn chưa nghĩ ra nên mở lời như thế nào, Lưu Tích Tứ lại lên tiếng.

“Ly Nghiêu, ta cũng không phải là cứu người, nếu người ngay cả chính mình cũng không thể bảo hộ, sẽ không xứng làm người của Lưu Tích Tứ ta. Nhưng Lưu Tích Tứ ta ghét nhất có người chạm vào đồ của ta, đã có người không chú ý, ta đương nhiên phải giáo huấn bọn chúng một phen.” Trước sau mâu thuẫn của Lưu Tích Tứ, lại có đạo lý của hấn.

“Người ở bên cạnh ta... phải người?” Cảm giác của Ly Nghiêu thực phức tạp.

“Không phải ta ở bên cạnh người phải người, là bên cạnh ta vẫn luôn có người. Người với ta cùng một chỗ, người có chuyện gì, ta đương nhiên là nhất thanh nhị sở.” Lời của Lưu Tích Tứ lộ ra cười nhạo, tựa như chê cười kiến thức nông cạn của Ly Nghiêu. Dựa vào thân phận của hấn, bên người sao có thể không có người bảo hộ.

“Người không tin ta?” Sự ra tay của Lưu Tích Tứ, ít nhiều khiến cho Ly Nghiêu cảm thấy không vui.

Lưu Tích Tứ liếc mắt về phía hấn, nói: “Ta hỏi người, người có thể một chiêu giết hết tất cả bọn chúng?”

“Không thể.” Cho dù là hai vị cao thủ trong cung kia, cũng không có thể làm được đến như vậy.

“Nếu không thể ta vì sao phải ủy khuất chính mình ở chỗ này chờ người?” Lời của Lưu Tích Tứ làm cho Ly Nghiêu có không hiểu trong nháy mắt, sau đó hấn liền hiểu, tối tăm trên mặt cũng không thấy nữa.

“Khi nào tỉnh?”

“Gối ôm không có, ta há có thể không tỉnh?” Nằm lên trên vai Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ kéo tay Ly Nghiêu qua để hấn vuốt ve phần eo mình, “Đợi người nửa ngày, cũng không thấy người quay lại, ta đương nhiên phải đích thân đi bắt người.”

Lưu Tích Tứ nói bất quá là lấy cớ, bên cạnh Ly Nghiêu hẳn quả thật an bài người, không phải là vì giám thị Ly Nghiêu, mà là sau lần đầu tiên Ly Nghiêu ở trước mặt hắc giết người hẳn cũng biết, những người đó chắc chắn còn có thể đến. Hắc không sợ Ly Nghiêu chết, nhưng hắc nếu đã thích Ly Nghiêu, cũng sẽ không để cho Ly Nghiêu một mình đi đối mặt. Hắc phải biết rõ ràng bí ẩn trên người Ly Nghiêu, cũng sẽ dùng phương thức của chính mình bảo hộ Ly Nghiêu, giống như lúc trước hắc tự nói với mình như vậy, hắc sẽ không để cho người mình thích chịu ủy khuất. Nhưng Lưu Tích Tứ biết, nếu trực tiếp nói cho Ly Nghiêu, Ly Nghiêu nhất định sẽ mất hứng, vì thế, hắc chỉ có thể tìm cái cớ khác. Lưu Tích Tứ rất bất mãn, nghĩ hắc đã lớn như vậy, lúc nào mới vì người khác suy nghĩ nhiều như thế, có lẽ trên đời này ngoại trừ người thân ra, cũng chỉ có Ly Nghiêu mới có thể làm cho hắc phí tâm như vậy.

Gối ôm đã trở lại, Lưu Tích Tứ thỏa mãn hừ mấy tiếng, lại ngủ, dù sao thân mình trải qua một phen gây sức ép, vừa rồi đi mấy bước kia đã làm cho hắc phải cố hết sức. Xoa thắt lưng mệt mỏi của Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu ôm chặt hắc, sau khi Lưu Tích Tứ đã ngủ, Ly Nghiêu khẽ hôn lên môi Lưu Tích Tứ... Người này vào thời điểm như vậy, còn suy nghĩ cho mặt mũi của mình... Lưu Tích Tứ... gặp được người... là phúc phận của Ly Nghiêu ta.

.....

Từ sau đêm xuân Lưu Tích Tứ cùng Ly Nghiêu trên thuyền phường, hai người thỉnh thoảng ở trong thuyền phường qua đêm. Lưu Tích Tứ dường như cũng đã quên chuyện đêm đó, sau đây không hề đề cập qua. Ly Nghiêu một mực chờ Lưu Tích Tứ hỏi mình thân thể của y, nhưng Lưu Tích Tứ một lần cũng không có hỏi, cho dù là lúc tự mình muốn nói hắc cũng không để cho nói, vẫn ngại hắc phiền, Ly Nghiêu cũng không nói nữa.

Từng ngày trôi qua, trong nháy mắt, Ly Nghiêu và Lưu Tích Tứ quen biết đã nửa năm. Lưu Tích Tứ vẫn như cũ tùy hứng thích nháo, sau lão Nhất, mấy ám vệ khác cũng bị hắc chinh đến khổ không thể tả. Vẫn như trước có người tới giết Ly Nghiêu, nhưng mỗi lần sau khi Ly Nghiêu dẫn người rời đi, Lưu Tích Tứ đều sẽ ngẫu nhiên xuất hiện, lấy cớ cấp Ly Nghiêu cũng là vô cùng kì quặc, không phải trách thích khách quấy rầy nháo húng đùa chớ của hắc, thì chính là trách thích khách quấy rầy nghỉ ngơi của hắc và Ly Nghiêu. Ly Nghiêu cũng không vạch trần, chỉ là mỗi lần đều mau chóng giải quyết địch nhân, bởi Lưu Tích Tứ hơi phũ. Mà ngày hôm sau, Lưu Tích Tứ đã quên giết chóc một đêm trước, tiếp tục cùng y nháo, cùng người khác nháo.

Nghênh Hoan lâu lại khai trương, bất quá lão bản lần này lại biến thành thủ hạ của Lam Vận Vành. Lưu Tích Tứ mặc kệ Ly Nghiêu có đồng ý hay không, thường xuyên hưởng Nghênh Hoan lâu chạy, Ly Nghiêu sợ hắc xằng bậy mặc dù không thích cái loại địa phương đó, cũng chỉ có thể cùng Lưu Tích Tứ đi. Mà Lưu Tích Tứ mỗi lần đều sẽ tìm mấy tiểu quan cùng bồi, cũng không quản khuôn mặt Ly Nghiêu có bao nhiêu lạnh lẽo, đùa giỡn, ôm ấp đủ loại. Trước người khác, Ly Nghiêu cấp Lưu Tích Tứ mặt mũi, nhưng sau khi trở về, Lưu Tích Tứ thường thường hai ba ngày không xuống được giường. Nhưng Lưu Tích Tứ không nhớ được lâu, sau khi khỏe lại tiếp tục đến Nghênh Hoan lâu tiêu dao... Vòng đi vòng lại... Lưu Tích Tứ cũng là không biết chán, giống như thích xem Ly Nghiêu biến sắc.

Hai người cứ như vậy đùa giỡn, mà cách kỳ sinh sản của phụ thân Lưu Tích Tứ — Bạch Tang Vận chỉ còn hơn một tháng.

Chú thích

(1) tha hài: giày đàn ông kiểu cũ, chỉ có da bọc ở phía mũi, để hở mu bàn chân và gót chân, kiểu như dép lê ngày nay ↑

22. Chương 22

Đầu mùa đông ở Huệ Diệu mưa dầm kéo dài, thái hoàng Lưu Tuyên nhiễm phong hàn, Bạch Tang Vận vì bụng càng lúc càng lớn, bệnh trạng không khỏe cũng càng ngày càng rõ, giống như lần đầu tiên hắc có thai, càng đến gần kỳ sinh sản càng khó chịu. Lưu Tích Tứ, Lam Vận Vành dọn về cung, thái tử Lưu Vận Tranh cũng từ Đông cung chuyển vào trong Vinh Hoài cung. Trời âm đạm dường như biểu thị không bình tĩnh trong cung, ngay cả Lưu Tích Tứ ưa nháo cũng yên lặng hơn nhiều.

“Phụ thân, người uống chút nữa đi, nhị thúc nói người mấy ngày nay gầy đi.” Lưu Tích Tứ bưng bát, tự mình hầu hạ phụ thân uống canh. Không biết làm sao Bạch Tang Vận nôn nghén đến lợi hại, đầu này uống xong đầu kia liền phun ra. Lúc mấy ngày đầu Lưu Tích Tứ thấy lần nào là khóc lần đấy, khuôn mặt Lưu Vận Tranh và Lam Vận Vành lại càng lạnh đến mức khiến cho người trong cung ngoài cung cũng nhượng bộ lui binh.

“Cha bắt quá là không có khẩu vị, coi một đám các con, tựa như ta bị cái bệnh nan y gì ấy.”

“Cha!”

Bạch Tang Vận thấy ba nhi tử sốt ruột, thở dài, đau đầu mà nói: “Lúc trước khi cha có mang các con, nôn so với bây giờ còn lợi hại hơn, đây bắt quá chỉ là phản ứng bình thường, đừng giống như phụ hoàng, phụ vương các con. Bây giờ nếu có việc, các con cứ đi làm, không có việc thì đi bồi hoàng gia gia.”

“Phụ thân, Tứ nhi mặc kệ chuyện gì, Tứ nhi mới từ chỗ hoàng gia gia về, bây giờ đương nhiên phải bồi phụ thân.” Lưu Tích Tứ rất khó tưởng tượng được, nếu hắn là phụ thân, chắc chắn sẽ chịu không nổi.

“Tứ nhi, phụ thân nghe nói con kết giao với một vị bằng hữu, con ngày ngày ở trong cung, chẳng phải là lạnh nhạt người ta?” Thấy Lưu Tích Tứ một bộ muốn nói lại thôi, Bạch Tang Vận tỏ ý bảo hai nhi tử đi ra ngoài, nhân lúc trước khi hai người kia trở lại, hắn muốn cùng với con trai út tâm sự.

“Tứ nhi, mặc dù nói chuyện của các con phụ thân rất ít khi hỏi đến, các con cũng không thích phụ thân quản quá nhiều, nhưng có một số việc, phụ thân vẫn là sợ các con phạm sai lầm, giống như Vận Tranh và Vận Vành hai người bọn chúng...”

Bạch Tang Vận đã biết từ rất sớm về sự tồn tại của Ly Nghiêu, hắn mặc dù ở sâu trong cung, nhiều chuyện hắn không nói không biểu thị hắn không rõ. Hắn quen để cho nhi tử tự mình xử lý chuyện của bọn chúng, lúc bọn chúng nảy sinh sai lầm, hắn mới ra mặt. Vì thế trước khi dưỡng tử không chịu nổi, hắn phải quyết đoán mà đưa dưỡng tử xuất cung. Mà con út mấy ngày nay người còn ở trong cung, nhưng tâm lại có phần nửa không biết đã đi đến nơi nào.

“Tứ nhi, có tâm sự gì không ngại nói cùng phụ thân nghe xem, ta biết con không muốn phụ thân lo nghĩ, bắt quá phụ thân rất muốn hảo hảo tâm sự với con.”

Lưu Tích Tứ cúi đầu không nói lời nào. Tiến cung bồi hoàng gia gia cùng phụ thân một nửa là không yên lòng, một nửa kia lại là vì muốn tránh khỏi Ly Nghiêu. Lưu Tích Tứ thực phiền, nghĩ đến Ly Nghiêu hắn càng phiền, cho nên hắn đơn giản dọn vào trong cung, rồi đi cái phủ đệ nơi chốn đều có bóng dáng Ly Nghiêu kia, đến cái chỗ cho sạch mắt. Hắn muốn tìm người để nói, nhưng Hãn Triệt không có ở đây, hai huynh trưởng của mình — vẫn là quên đi, phụ hoàng và phụ vương, nói không chừng hắn nói còn chưa nói xong, mạng Ly Nghiêu đã không còn, cũng chỉ có phụ thân thích hợp nhất, nhưng thân mình phụ thân hiện giờ... Lưu Tích Tứ càng thêm oán hận Ly Nghiêu, nếu không phải y, hắn cũng sẽ không buông không ra như bây giờ.

“Tứ nhi, chính là cãi nhau với người ta?” Thấy nhi tử không muốn nói, Bạch Tang Vận chỉ có thể đoán.

Lưu Tích Tứ bĩu môi: “Nếu có thể cãi, thì đã tốt. Người nọ đáng chán có thể so với nhị ca, vả lại, con bây giờ không thêm cãi nhau với hắn.”

“Phụ thân cả ngày ở trong cung cũng buồn, nói nói với phụ thân, coi như cho phụ thân giải buồn đi.” Bạch Tang Vận cho nhi tử một lối thoát.

Lưu Tích Tứ cân nhắc một chút, cũng không băn khoăn nữa, nói chuyện của hắn cùng với Ly Nghiêu ra, đương nhiên che giấu một số chuyện phụ thân không được phép biết đến.

“Phụ thân, vừa bắt đầu gặp hắn, Tứ nhi chỉ cảm thấy tò mò, hắn vì sao chỉ cho Tứ nhi mượn một nửa sách, vì sao không thích cười nhưng lại luôn treo lên nụ cười, hắn muốn lấy được cái gì tốt từ Tứ nhi... Nhưng về sau ở chung lâu, Tứ nhi cũng thích cùng một chỗ với hắn. Phụ thân, Tứ nhi từ nhỏ thấy nhiều đám người a dua nịnh hót, Ly Nghiêu kia ngoài miệng kêu ‘vương gia vương gia’, nhưng trong đầu căn bản không có đem con làm vương gia, cùng một chỗ với hắn, con cảm thấy thoải mái... Mà thứ hắn muốn, cũng nói rõ ràng...”

“Nếu biết hần muốn thứ gì, Tứ nhi vì sao lại bắt mãi?”

Bạch Tang Vận có hứng thú với Ly Nghiêu, muốn nhìn xem người có thể làm cho Tích Tứ nóng ruột nóng gan có bộ dáng ra sao.

Mặt Lưu Tích Tứ lạnh xuống hiem thấy, mơ hồ lộ ra thần thái nổi giận của phụ hoàng hần Lưu Hoài Diệp.

“Cái hần muốn... bắt quá là muốn cái mới mẻ, có thể đoạt được Hiên thân vương Lưu Tích Tứ, đây là chuyện rất có mặt mũi, nói ra có ai mà không thèm muốn!”

“Tích Tứ, mặc dù không biết đầu ngón tay hai người các con xảy ra chuyện gì, nhưng sau khi nghe con nói chuyện cùng hần ở chung, phụ thân cũng cảm thấy hần là thật tâm quý mến con, không phải vì ham cái mới mẻ... Tứ nhi, thân phận của con giống như con nói vậy, kẻ khác nịnh bợ lấy lòng còn không kịp, sao phải đi mạo hiểm phiêu lưu cố ý trêu chọc con. Trong chuyện này nhất định có cái gì hiểu lầm, con phải nghĩ rõ ràng, hỏi rõ, đừng đi con đường giống phụ thân.”

Bạch Tang Vận thấm thía khuyên bảo, khi hần lần đầu tiên nghe được con út cùng một nam tử qua lại thân thiết, hần cũng có chút tư vị nói không ra, ba nhi tử của mình thích vẫn là nam tử... Là thiên ý hay là duyên có của hần.

Nghe phụ thân vừa nói như thế, lửa giận mấy ngày nay của Lưu Tích Tứ đi hết phân nửa, bắt quá hần sẽ không dễ dàng tha cho Ly Nghiêu. “Phụ thân, người nên nghỉ ngơi, nếu cứ như thế lát nữa phụ hoàng bọn họ chạy tới, thấy người còn chưa ngủ, chắc chắn sẽ phạt Tứ nhi.”

Bạch Tang Vận hiểu nhi tử đã nghe lọt, cũng không lo lắng nữa, sau khi nằm xuống hỏi một câu: “Xem ra Tứ nhi là thực thích Ly Nghiêu kia?”

“Thích thì đúng là thích, bằng không Tứ nhi cũng sẽ không đem chính mình cho hần, bắt quá, bây giờ không thích nữa.”

Lưu Tích Tứ nói xong, mới phát giác chính mình nói lỡ, thề thề lưỡi, nói với phụ thân đang ngơ ngẩn: “Phụ thân, Tứ nhi trẻ người non dạ, mắc mưu người xấu, người cũng đừng sinh khí với Tứ nhi.”

Ngoại trừ thở dài, Bạch Tang Vận vẫn là thở dài. “Tứ nhi, các con đã đến bước này, lại càng không thể làm như trò đùa. Phụ thân hiểu con, nếu không phải chấp nhận hần, con cũng sẽ không đem chính mình cho hần.”

“Phụ thân, Tứ nhi đã biết, Tứ nhi sẽ nghe lời phụ thân, người mau ngủ đi, phụ thân nhất định phải sinh cho Tứ nhi một muội muội.”

Nhìn thấy nhi tử nở nụ cười, Bạch Tang Vận cũng không nói thêm nữa, yên tâm ngủ. Lưu Tích Tứ chăm chú nhìn khuôn mặt khi ngủ của phụ thân, tầm mắt chuyển lên trên bụng cao cao hở ra của phụ thân. Phụ thân, người nhất định là cực kỳ yêu phụ hoàng cùng phụ vương, mới có thể cam nguyện chấp nhận thống khổ lớn như vậy sinh hạ hài tử vì bọn họ... Hoàng thúc từng nói cho hần, phụ vương suýt chút nữa cùng đi với phụ thân rồi, phụ thân là tất cả của phụ vương đi... Hần tin đối với phụ hoàng mà nói, phụ thân cũng là tất cả.

Mà Ly Nghiêu... Hần thích Ly Nghiêu, đây là không thể nghi ngờ. Cùng một chỗ với Ly Nghiêu, hần thường quên chính mình là vương gia, muốn làm cái gì muốn nói cái gì, đều không có gì lo ngại. Cũng không biết là từ khi nào bắt đầu, Ly Nghiêu đã chui vào tâm hần, có lẽ là nụ cười giả tạo trên mặt y, hay là độc phần ở đầu ngón tay y, có lẽ là thủ đoạn khi y giết người, cũng có thể là khối huyết ngọc liên quan tới tính mạng y kia... Ly Nghiêu khác với tất cả những người hần biết, mang theo chút tang thương trong sách, lại mang theo chút tà khí, tóm lại... Ly Nghiêu khiến cho hần cảm thấy mới lạ. Nhận được thư của Thúy Thúy, hần đã biết được một chuyện của Ly Nghiêu, hần không vì gì mà lại đặc biệt thương tâm. Trong mắt hần, Ly Nghiêu là cái loại người khoái ý giang hồ, nhưng người như vậy lại bị khối ngọc ràng buộc, hần lần đầu tiên muốn vì một người ngoài mà khóc, cũng vào đêm đó, hần biết, mình thật sự thực thích Ly Nghiêu, vì thế hần đem chính mình cho Ly Nghiêu, không phải bởi vì thương xót y, mà là cảm thấy một đêm kia sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra, mặc dù hần bây giờ rất giận Ly Nghiêu, nhưng hần không hối hận quyết định của chính mình, Lưu Tích Tứ hần cũng sẽ không vì chuyện đã làm mà hối hận.

Nhưng... nếu Ly Nghiêu thực sự lừa hấn, hấn sẽ không chút do dự giết y, đây là cái giá mà y phải trả; nếu là hiểu lầm, hấn cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho Ly Nghiêu. Nếu như sau này, Ly Nghiêu chết sớm hơn hấn... Hấn sẽ khóc, sẽ đem tất cả thương tâm đều khóc ra, sau đó hấn liền quãng Ly Nghiêu thật xa, hấn sẽ tìm thật nhiều người tới hầu hạ mình, còn có thể thú mấy vương phi xinh đẹp... Làm cho Ly Nghiêu ở dưới lòng đất cũng không thể sống yên ổn! Cho nên, Ly Nghiêu, người tốt nhất chớ chọc ta sinh khí.

.....

“Tích Tứ, cũng đã chừng mười ngày không thấy vị tiểu gia kia của người? Người hưu hấn rồi?” Lưu Mặc Huyền tiến cung thăm hoàng gia gia cùng đại bá, tâm tình vô cùng tốt hỏi, cùng với vẻ mặt tức giận của Lưu Tích Tứ tạo thành đối lập rõ ràng.

“Người làm sao lại gầy đến như vậy? Trúc nhị còn ở quý phủ của ta đấy, coi chừng ta nói cho hấn biết người có niềm vui mới.” Lưu Tích Tứ hỏa đại nhìn mặt Lưu Mặc Huyền xuân phong đắc ý (1), có tin hấn giấu Trúc nhị đi hay không.

“Đừng đừng, Tích Tứ, cơm có thể ăn bấy, nói lại không thể nói bấy, chỗ ta làm sao có niềm vui mới gì chứ? Người đừng hại Văn Khanh hiểu lầm ta, còn nữa, Tích Tứ, đã nói với người bao nhiêu lần, đừng gọi hấn Trúc nhị.”

Lưu Mặc Huyền không dám cười, vội vàng xin khoan dung, từ sau lần trước, hấn không còn dám xem thường đường huynh này của hấn nữa.

“Hừ! Người nếu còn dám chọc ta, ta liền mỗi ngày ngay trước mặt người gọi hấn Trúc nhị.” Thấy Lưu Mặc Huyền không dám nói nữa, Lưu Tích Tứ mới bỏ qua, “Ta hỏi người, sao còn không đem Trúc... Văn Khanh kia của người đón đi, phủ đệ của ta cũng sắp biến thành của người rồi.”

Nhân tình Lưu Mặc Huyền sáng lên, thần bí nói: “Tích Tứ, tháng sau là sinh nhật Văn Khanh, ta muốn cho hấn ngạc nhiên, với lại ta cũng sắp trưởng thành, chờ ta có phủ đệ của chính mình, ta liền đón hấn đi.”

“Tùy người, dù sao ta cũng tính toán ở lâu trong cung.”

Nghe Lưu Tích Tứ vừa nói như vậy, Lưu Mặc Huyền đánh hơi được mấy phần bất thường. “Tích Tứ, Ly Nghiêu kia của người đâu? Người hưu hấn rồi?”

Khuôn mặt Lưu Tích Tứ vừa mới dịu đi lại trầm xuống, hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta đang suy nghĩ hưu thư nên viết như thế nào!” Ly Nghiêu, ta cho người một ngày nữa, nếu người hôm nay còn chưa trở về, thì vĩnh viễn cũng đừng có trở lại!

Chú thích

(1) xuân phong đắc ý: hình dung đã được như nguyện, tâm tình vui vẻ, đắc ý, gần nghĩa với vênh váo tự đắc ↑

23. Chương 23

Đầu ngón tay Lưu Tích Tứ gõ gõ trên bàn, thái giám cung nữ hầu hạ bên cạnh không dám thở mạnh đứng ở một bên. Cửa mở to, Lưu Tích Tứ ngồi ngay chính giữa ghế, trên khuôn mặt thích cười một mảnh băng hàn, phần nộ trong lòng hấn theo tiếng gõ truyền ra phía ngoài.

Muốn hỏi Lưu Tích Tứ vì sao sinh khí như vậy phải nói từ mười ngày trước hôm Lưu Tích Tứ tiến cung. Từ sau khi quan hệ của hấn cùng với Ly Nghiêu ngã ngũ, Ly Nghiêu liền chuyển vào Thanh Liễu cư của hấn. Hai người mặc dù không thể nói là như keo như sơn, nhưng cũng là cực kỳ thân mật, đám người trong phủ thấy thường thường mặt đỏ tim đập.

Đêm đó, sau khi hai người ôn tồn, Lưu Tích Tứ còn chưa phục hồi tinh thần lại từ hoan tình, thủ hạ của Ly Nghiêu đã ở ngay bên ngoài đánh một cái huyết sáo cho Ly Nghiêu. Ly Nghiêu bỏ lại câu “Ta đi một chút sẽ về”, người vẫn chưa có quay lại. Lưu Tích Tứ lúc ấy mặc dù buồn bực, nhưng hấn nghĩ Ly Nghiêu sẽ không đi quá lâu, hơn nữa hấn có an bài người bên cạnh Ly Nghiêu, hấn cũng là không quá lo lắng. Nhưng

Ly Nghiêu đi chuyến này, lại thẳng tắp ra khỏi kinh, không chỉ có ra kinh, lại thêm mang theo thủ hạ của y ly khai kinh thành, còn bỏ rơi người Triều Thiên giám, chỉ lưu lại một lời nhắn, bảo Lưu Tích Tứ chờ y.

Khi Lưu Tích Tứ nhận được tin này, có thể thấy rõ ràng khiếp sợ trong lòng. Nhưng hắn không muốn nghi ngờ Ly Nghiêu, một mặt phái người tiếp tục điều tra tin tức của Ly Nghiêu, một mặt liên lạc với Thúc Thúc, để nàng chú ý Ly Nghiêu có trở về phương bắc hay không. Lưu Tích Tứ cứ như vậy ở quý phủ đợi mấy ngày, mà Ly Nghiêu lại chậm chạp không thấy bóng dáng, lại không có tin tức. Lưu Tích Tứ dưới cơn nóng giận dọn về cung. Hôm nay là kỳ hạn cuối cùng Lưu Tích Tứ cho Ly Nghiêu, nếu Ly Nghiêu vẫn chưa trở lại, bên Lưu Tích Tứ này e rằng sẽ xảy ra chuyện.

“Vương gia, thuộc hạ đã tra được tung tích nữ tử đêm đó gặp Ly Nghiêu ở ngoại ô kinh thành.” Một gã ám vệ bẩm báo.

“Người ở đâu?” Đầu ngón tay Lưu Tích Tứ gõ nhanh hơn.

“Bẩm vương gia, Ly Nghiêu an trí nàng trong nhà một người thợ săn, ở chung một chỗ với nữ tử kia còn có một nam đồng ước chừng năm tuổi.”

“Mang người về cho bốn vương!”

“Dạ!”

Theo lời nói lạnh lẽo muốn đông cứng lòng người của Lưu Tích Tứ, mười mấy tên thị vệ cưỡi ngựa chạy thẳng tới ngoại ô kinh thành. Xuyên qua mưa thu lạnh lẽo, trong phủ Hiển thân vương chấp tối càng lộ vẻ rét lạnh.

.....

“Quý xuống!”

Nhìn thấy nữ nhân bị thị vệ quăng trên mặt đất, Lưu Tích Tứ đập vỡ chén trà sứ men xanh trong tay. Đêm đó, người đi theo Ly Nghiêu nhìn thấy Ly Nghiêu ôm một nữ tử, cực kỳ thân mật, Lưu Tích Tứ nghe được thiếu chút nữa hộc máu.

“Ly Nghiêu đâu?”

Đối mặt nữ nhân y sam lộn xộn, run rẩy bầy, Lưu Tích Tứ không có chút thương tiếc nào. Hai nữ được nữ nhân kia ôm vào trong ngực ra dấu hai tay, mang theo phần nộ muốn nói cái gì, nhưng yết hầu phát không ra tiếng chỉ có thể làm cho người ta nghe được hơi thở “phì phì”.

“Ly Nghiêu đâu?” Lưu Tích Tứ hỏi lại lần nữa, giọng hắn mang theo sát ý khiến cho nữ nhân đánh một cái rùng mình, nhưng không trả lời, chỉ là hỏi: “Ngài... Ngài chính là Hiển thân vương?”

“Bốn vương hỏi lại người lần nữa, Ly Nghiêu đâu?” Kiên nhẫn của Lưu Tích Tứ đã sắp tới cực hạn.

“Vương gia?” Nữ nhân tựa hồ hiểu được Lưu Tích Tứ chính là Hiển thân vương kia, bối rối từ trong lòng lấy ra một thanh chủy thủ, trình lên, nhìn thấy thanh chủy thủ này, Lưu Tích Tứ xông lên phía trước đoạt lấy chủy thủ. Đây là thanh chủy thủ dưới gối hắn, về sau hắn đưa cho Ly Nghiêu, bây giờ, lại ở trên người một nữ nhân khác, Lưu Tích Tứ tức đến tay cũng bắt đầu phát run.

“Vương... Vương gia, Ly đại ca nói nếu Hạnh Nhi gặp được Hiển thân vương, thì nói cho hắn, y trong vòng nửa tháng nhất định sẽ trở về, đợi sau khi y trở về, mặc cho Hiển thân vương xử trí.”

Khẩu âm của Hạnh Nhi và Ly Nghiêu giống nhau, nhưng lời của nàng chẳng những không khiến cho Lưu Tích Tứ bình tĩnh chút nào, ngược lại càng làm cho Lưu Tích Tứ nổi trận lôi đình.

“Hắn ở đâu?”

Hạnh Nhi lắc đầu, cắn môi nói: “Vương gia, Ly đại ca nói hắn sẽ chính miệng giải thích với vương gia, Hạnh Nhi không biết... Hạnh Nhi chỉ là tìm đến Ly đại ca...” Ánh mắt Hạnh Nhi né tránh nói cho Lưu Tích Tứ, nàng biết Ly Nghiêu đi đâu, nhưng Ly Nghiêu không cho nàng nói.

“Giỏi... Rất giỏi... Giỏi cái chính miệng giải thích của người... Giỏi cái Ly đại ca của người... Xem ra, quan hệ của người và Ly Nghiêu cũng không bình thường...” Lưu Tích Tứ giận quá hóa cười, đẩy cánh tay Hạnh Nhi

ra kéo nam đồng kia lên. Hạnh Nhi túm lấy chân Lưu Tích Tứ van khóc: “Vương gia, ngài muốn phạt thì phạt Hạnh Nhi, Thương nhi tuổi nhỏ không hiểu chuyện, nó không nói được, cầu vương gia tha cho nó.”

“Thương nhi? Hẳn gọi là Ly Thương?” Nhìn ngũ quan của nam đồng rất giống Ly Nghiêu, trong miệng Lưu Tích Tứ có vị máu. Thấy Hạnh Nhi gật đầu, Lưu Tích Tứ quăng người xuống đất cũng sắc nhọn hô: “Người tới! Áp chế bọn chúng cho bốn vương, trước khi Ly Nghiêu trở về không được phép cho bọn chúng một ngụm nước một ngụm cơm!”

Hạnh Nhi cùng Ly Thương bị dẫn xuống, Lưu Tích Tứ giơ bình hoa trên bàn lên liền ném xuống mặt đất, cuối cùng bất cứ thứ gì trong phòng có thể đập được Lưu Tích Tứ đều đập hết. “Ly Nghiêu ơi, Ly Nghiêu, bốn vương thật sự là nhìn sai người... Ly Thương... Là người giả bộ được rất giống, hay là bốn vương quá ngốc!” Vốn là nghe xong lời của phụ thân, hẳn còn nguyện ý cho Ly Nghiêu một cơ hội giải thích, nhưng hiện tại... Ly Nghiêu, bốn vương sẽ cho người được chọn cách để chết!

Sau khi Lưu Tích Tứ phát tiết đủ, Thanh Liễu cư đã hoàn toàn thay đổi, giường lớn hẳn và Ly Nghiêu cùng ngủ, bị Lưu Tích Tứ lấy dao chém một cái tan tành. Màn, đệm chăn biến thành vải và sợi bông rơi lả tả bốn phía, ngồi xổm trên mặt đất, Lưu Tích Tứ bụm mặt, không để cho nước mắt của mình rơi xuống.

Đêm đó Lưu Tích Tứ dọn về cung, sau đó một canh giờ, thánh chỉ hạ, phủ Hiển thân vương một lần nữa chọn nền xây dựng, địa điểm chọn ở bên trong phố Bình An cách Đông cung không xa, Lưu Tích Tứ muốn hủy đi toàn bộ tất cả của Ly Nghiêu. Đêm đó, một người chạy về cung, cũng không phải người Lưu Tích Tứ đang chờ.

.....

“Phụ thân, hài nhi bất hiếu, hài nhi không nên rời khỏi người.” Bạch Hãn Triệt rời kinh hơn nửa năm trước khi cửa thành đóng lại về tới kinh thành. Chưa nghỉ ngơi, hẳn tiến thẳng vào cung. Nhìn thấy bộ dáng khó chịu của Bạch Tang Vận sắp sinh, Bạch Hãn Triệt quỳ gối bên giường Bạch Tang Vận thế nào cũng không chịu đứng dậy.

“Triệt nhi, con như vậy không phải là để làm cho phụ thân đau lòng sao? Mau đứng lên.” Bảo nhi tử kéo Hãn Triệt đến, Bạch Tang Vận tỉ mỉ nhìn dưỡng tử, nhìn một hồi, cao hứng nói, “Triệt nhi cao hơn không ít, còn mập lên, xem ra ở bên ngoài trải qua không tệ, phụ thân không hối hận đưa con kinh.” Lời này, Bạch Tang Vận bề ngoài là nói cùng dưỡng tử, nhưng thực tế cũng là cảnh cáo hai nhi tử. Trên mặt Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành giấu không được vui sướng, nghe được lời của phụ thân, tất nhiên là ra sức gật đầu.

“Phụ thân, hài nhi không bao giờ đi nữa, hài nhi ở trong cung bồi người.” Trong hơn nửa năm này, Bạch Hãn Triệt nhớ nhất chính là phụ thân phi thường thương yêu hẳn, trở lại trong cung, tâm hẳn mới buông xuống được.

“Hãn Triệt, ta bây giờ cũng dọn về cung ở, người ở với ta đi, nhân tiện nói cho ta nghe một chút người đi những đâu, nhìn thấy cái gì hảo ngoạn không.” Trên mặt Lưu Tích Tứ một chút cũng nhìn không ra tức giận của hẳn lúc trước, nhưng mỗi người ở đây ngoại trừ Bạch Hãn Triệt ra, đều biết chuyện Lưu Tích Tứ buổi tối đập tan vương phủ, cũng biết nguyên do trong đó.

“Tích Tứ, người lại loạn cái gì.” Lưu Vận Tranh gầm nhẹ một tiếng, nhân tiện trừng mắt nhìn Lưu Tích Tứ một cái, không cho phép hẳn cướp người với mình.

“Ta loạn cái gì chứ? Ta muốn cùng Hãn Triệt trò chuyện cũng không được hay sao?” Lưu Tích Tứ một chút cũng không sợ trừng lại, lại nhìn về phía phụ thân, “Phụ thân, đêm nay cho Hãn Triệt ở chỗ con đi, Tứ nhi lâu như vậy không gặp Hãn Triệt, nhớ muốn chết.”

“Tứ nhi, để thái tử ca ca và nhị ca con bồi Hãn Triệt đi xuống rửa mặt chải đầu đàn hoàng, lại ăn ít thứ, phụ thân có chuyện nói với con.” Bạch Tang Vận giải vây cho nhi tử. Vừa nghe phụ thân lên tiếng, Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành kéo Bạch Hãn Triệt bỏ chạy, chỉ sợ Lưu Tích Tứ cướp người với bọn họ. Bạch Hãn Triệt mặt lộ vẻ khó khăn, nhưng sau ánh mắt trấn an của phụ thân, lúc này mới đỏ mặt rồi đi.

“Tứ nhi, muốn khóc thì cứ khóc lên đi, đừng nhen ở trong lòng.” Bạch Tang Vận vuốt đầu đứa con út, hẳn sợ hãi tử không qua được cửa ải này. Mặc dù không tin Ly Nghiêu kia thực sự lừa Tích Tứ, nhưng chuyện

trước mắt Bạch Tang Vận có thể làm chỉ là an ủi hài tử.

“Phụ thân, Tứ nhi mới không khóc, chỉ có chuyện Tứ nhi để cho người khác khóc, nào có đạo lý người khác làm cho Tứ nhi khóc. Chẳng qua là một tên lừa gạt, nào đáng giá Tứ nhi khóc vì hắn. Phụ thân, người đừng lo lắng, Tứ nhi là nhi tử của phụ thân, sẽ không thể không buông được. Tứ nhi coi như bị chó cắn miệng, sau này chú ý chút là được.” Lưu Tích Tứ không có nói sai, sau khi Thanh Liễu cư bị hắn hoàn toàn phá hủy, hắn cũng sẽ không lại vì Ly Nghiêu mà rơi một giọt nước mắt.

“Con có thể vượt qua là tốt nhất. Vạn sự chờ cường cầu, phải là của con cuối cùng cũng sẽ là của con. Phụ thân hi vọng con vẫn là cái tiểu bá vương kia, con bỗng nhiên im lặng, phụ thân thật đúng là không quen.”

“Phụ thân, người cứ yên tâm đi.”

Bạch Tang Vận mặc dù khuyên nhi tử, Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương cũng không mặc kệ, Lưu Hoài Diệp nói: “Tứ nhi, người muốn làm cái gì cứ đi làm, hết thấy có phụ hoàng chịu trách nhiệm cho con.”

Lam Khuyết Dương càng tuyệt, y trực tiếp đem hai gã ảnh tử thủ hạ cho Lưu Tích Tứ, để cho hắn tùy ý sai phái, nói cách khác, nếu Lưu Tích Tứ muốn giết Ly Nghiêu, chỉ cần hắn hạ lệnh, Ly Nghiêu liền tuyệt đối sống không được đến ngày hôm sau.

Lưu Tích Tứ không muốn ảnh tử của phụ vương, thân là vương gia, nợ của hắn hắn tự mình đi tính, Ly Nghiêu lừa hắn, vậy hắn cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.

.....

“Triệt nhi là không có việc gì, nhưng Tứ nhi... Hi vọng nó thực sự có thể vượt qua.” Đám hài tử đều đi rồi, Bạch Tang Vận mới lộ ra thần sắc lo lắng.

“Tang Vận, người bây giờ đừng nghĩ cái gì, chỉ cần nghĩ sinh cho ta một nữ nhi.” Lưu Hoài Diệp giúp Bạch Tang Vận giải sầu, hắn và Lam Khuyết Dương đã phái người mai phục ở trên đường chờ Ly Nghiêu rồi.

“Nếu lại là nhi tử thì sao?” Bạch Tang Vận cũng muốn sinh một nữ nhi, đáng tiếc, chuyện này hắn không làm chủ được.

“Không thể nào, ta đoán thai lần này tám chín phần mười là một nữ nhi.” Lưu Hoài Diệp vuốt bụng Bạch Tang Vận, cầu nguyện trời xanh cho mình một công chúa.

“Ta đoán cũng là một nữ nhi.” Lam Khuyết Dương cũng sờ lên, hi vọng sờ như vậy, hài tử trong bụng Bạch Tang Vận sẽ thực sự là một nữ nhi.

“Mọi việc chờ cường cầu.” Tựa vào trong lòng Lưu Hoài Diệp, Bạch Tang Vận nói. Hắn mơ hồ có loại cảm giác rằng, Ly Nghiêu kia là thật tâm đối đãi với Tứ nhi, trong chuyện này nhất định có gì hiểu lầm... Bụng động một cái, Bạch Tang Vận cũng cảm nhận được thai đập giống như hai nam nhân cùng nhau cười, nắm lấy tay bọn họ, hắn khuyên, “Chuyện của Tứ nhi, các người đừng can thiệp quá nhiều, ta tin tưởng Ly Nghiêu kia không phải kẻ lừa gạt. Ta biết các người nhất định đã phái người, rút về đây đi, Tứ nhi cũng nên trưởng thành, để cho nó học nên làm như thế nào, đối với nó sau này mới có lợi. Quan tâm ắt sẽ loạn, đừng để cho Tứ nhi làm phải chuyện sẽ hối hận cả đời. Nếu nó gặp phiền phức, các người lại ra mặt cũng không muộn.”

“...” Lưu Hoài Diệp thở dài, “Được, ta nhất định nghe lời người.”

24. Chương 24

Ngày thứ hai, Lưu Tích Tứ ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới thức dậy, giống như một người không có việc gì bởi mấy vị lão nhân gia dùng bữa, tiếp đây sau khi cùng với Bạch Hân Triệt chăm sóc phụ thân nghỉ trưa, hai người trở lại tẩm cung của Lưu Tích Tứ uống trà nói chuyện phiếm.

“Hân Triệt, mau nói nói với ta, người đã đi những đâu?” Vừa vào phòng, Lưu Tích Tứ liền không thể chờ đợi được hỏi.

“Xuất kinh, ta liền vẫn đi về hướng nam, sau đó lại về phía tây, đi đến chỗ nào tính chỗ đó. Lần này đi ra ngoài, ta mới biết được Huệ Diệu lớn như thế nào, hơn nửa năm nay, ta ngay cả ba phần cũng chưa đi hết đâu.” Bạch Hân Triệt quay về đã không còn lo âu cùng buồn khổ trước kia, cả người thay da đổi thịt. Hân và Lưu Tích Tứ nói một mạch những gì đã nhìn thấy nghe thấy, khiến cho Lưu Tích Tứ hâm mộ không thôi.

“Chờ sau khi phụ thân sinh, ta cũng muốn đòi phụ hoàng, phụ vương, đi ra ngoài nhìn xem. Nghĩ đến ta đã lớn như vậy, ngoại trừ kinh thành và khu vực săn bắn, đúng là chỗ nào cũng chưa từng đi qua đâu, nghĩ đến trong lòng thật sự là không cam lòng, thái tử ca ca và nhị ca còn đi qua không ít nơi đấy.” Lưu Tích Tứ chu miệng lên, biểu hiện ra trọn vẹn bất mãn của hân.

Đã nghe nói chuyện của Lưu Tích Tứ và Ly Nghiêu, Bạch Hân Triệt thấy hân vẫn giống như bình thường, không yên tâm hỏi: “Tích Tứ, ngươi có ổn không.” Tích Tứ khi còn bé, sinh khí sẽ vừa khóc vừa mắng chửi người, nhưng Tích Tứ lúc này lại bình tĩnh đến dọa người.

“Ta vì sao lại không ổn?” Lưu Tích Tứ cười rộ lên, “Hân Triệt, ngươi từ nhỏ đã bị thái tử ca ca cùng nhị ca khi dễ, ngươi có khi nào thấy ta bị khi dễ chưa? Bất quá là một ngoại nhân, há có thể khiến cho ta sinh khí. Ta rất ổn, đến là người, người lần này trở về, sợ cũng bị hai người kia khi dễ đến chết.” Lưu Tích Tứ có thâm ý nhìn nhìn Bạch Hân Triệt từ trên xuống dưới, làm cho Bạch Hân Triệt mặt đỏ tới mang tai.

“Tích Tứ, ngươi học xấu.” Tính nết Bạch Hân Triệt càng ngày càng giống Bạch Tang Vận không thể chống đỡ được lời nói không thêm giấu giếm ý tứ của Lưu Tích Tứ.

“Ha ha, Hân Triệt, ta nói chính là lời nói thật, ngươi trông ngươi vừa trở về, thái tử ca ca và nhị ca cũng không cho ngươi nghỉ ngơi mấy ngày, liền ra tay với ngươi, ta còn tưởng Hân Triệt ra ngoài một vòng trở về có thể lợi hại chút chút.” Lời này của Lưu Tích Tứ chỉ đương nhiên là khác thường khi đi đứng ngày hôm nay của Bạch Hân Triệt, cùng mặt của hai vị huynh trưởng mình xuân phong đắc ý. Mặt Bạch Hân Triệt cũng nhanh chóng vui vào trong chén trà, vành tai cũng đỏ lên.

“Tích Tứ...”

Nghe Bạch Hân Triệt xin khoan dung, Lưu Tích Tứ cũng không đùa hân, nghiêm mặt nói: “Hân Triệt, ta luôn luôn cầm được thì cũng buông được, ngươi yên tâm đi.”

Bạch Hân Triệt lúc này mới ngẩng đầu, yên tâm mà nói: “Tích Tứ, ngươi có thể nghĩ như vậy chính là không còn gì tốt hơn. Tựa như phụ thân nói, có lẽ trải qua chút sự tình đối với chúng ta mà nói mới là tốt.”

“Đúng vậy, phụ thân không phải là như vậy đi tới sao.” Lưu Tích Tứ thở phào, chuyện của hân gặp phải so sánh với phụ thân quả thực là tiểu vu kiến đại vu (1), hân cần gì phải đi hao tổn tinh thần.

.....

Tiến bước Bạch Hân Triệt, Lưu Tích Tứ ngồi ở cửa nhìn trời chờ ra. Tối hôm qua, hân suy nghĩ một đêm, từ trong miệng Hạnh Nhi kia, hân biết Ly Nghiêu sẽ trở về. Nhưng trở lại thì làm sao? Không nói một tiếng liền không có bóng dáng, lưu lại một câu chờ y trở về, Lưu Tích Tứ hân khi nào trở thành nữ tử đáng thương phải đau khổ chờ phu quân? Hân giận cái không từ mà biệt của Ly Nghiêu, giận Ly Nghiêu không tin hân, giận Ly Nghiêu lại cho phép nữ nhân khác gần người, còn bảo người khác tới giấu giếm hân... Giận tới cực điểm, hân ngược lại không dậy nổi. Vì thế hôm nay ngủ dậy hân bảo thủ hạ hai người kia ra, tìm chỗ ở khác cho bọn chúng cũng để lại bạc. Tội gì vì một Ly Nghiêu mất đi thân phận vương gia của hân đi làm khó dễ người chẳng đáng gì? Đưa người ra khỏi phủ, hân cùng với Ly Nghiêu coi như là cắt đứt sạch sẽ. Gỡ xuống trâm gỗ hạc đào trên đầu, Lưu Tích Tứ ném vào bồn tắm lớn, kể cả tình cảm của mình.

“Người tới! Bồn vương muốn xuất cung!” Vỗ vờ vạt áo, Lưu Tích Tứ quyết định đi ra ngoài tìm việc vui, buồn lâu như vậy, hân cũng nên biến trở về Lưu Tích Tứ ban đầu.

Xuất cung, đi xem tân phủ đệ đang thi công của mình, nói ra một vài yêu cầu, Lưu Tích Tứ liền kêu Lưu Mặc Huyền cùng đi Nghênh Hoan lâu. Lưu Mặc Huyền từ sau khi cùng một chỗ với Trúc nhị, thu không ít tâm, Lưu Tích Tứ vốn cũng không muốn tìm hân, nhưng hai huynh trưởng của chính mình là tuyệt đối không đi cái loại địa phương đó, tìm tới tìm lui, cũng chỉ có Lưu Mặc Huyền có thể bồi hân đi. Lưu Mặc Huyền cũng rõ ràng điểm này, bất quá trước khi đi không quên nói một tiếng với Trúc nhị.

Tới Nghênh Hoan lâu, Lưu Tích điểm hoa khô vừa mới treo bài, Lưu Mặc Huyền chỉ gọi người cùng ngồi, cũng không giống như Lưu Tích Tứ ôm người vừa ôm vừa sờ. Hưng trí của Lưu Tích Tứ rất cao, không chỉ để cho hoa khô Xuân Lôi tự mình hầu hạ hẳn, lại muốn đem đầu của Xuân Lôi, chuẩn bị hảo hảo hưởng thụ một phen. Phóng đảng Lưu Tích Tứ chưa bao giờ biểu hiện, làm cho Lưu Mặc Huyền lau mồ hôi, nghĩ thầm nếu sau khi Ly Nghiêu kia trở lại biết, Lưu Tích Tứ đầu này sợ sẽ không dễ chịu, dù sao Ly Nghiêu không phải một người có thể dễ dàng tha thứ Lưu Tích Tứ làm như thế, nhưng Lưu Tích Tứ bây giờ một bộ tư thế đã hừ Ly Nghiêu, Lưu Mặc Huyền cũng không biết nên khuyên như thế nào. Phái người đi thông tri thanh Lam Vận Vành, bảo y tới khuyên khuyên Lưu Tích Tứ, đừng để cho hắn làm ra cái chuyện hối hận gì, kết quả Lam Vận Vành chỉ một câu: “Xong việc bảo người ta nhìn Xuân Lôi uống xong thuốc nước ngừa thai, đừng làm ra phiền toái.” Điều này làm cho Lưu Mặc Huyền biết, giữa Lưu Tích Tứ và Ly Nghiêu sợ là không quay lại được.

“Tích Tứ, đêm đã khuya, người đã uống không ít, ta đưa người hồi cung.” Lưu Mặc Huyền cuối cùng muốn thuyết phục một lần nữa, mà Lưu Tích Tứ nhưng là kéo người đi thẳng lên lầu.

“Mặc Huyền, đêm nay ta không hồi cung, người trở về đi.” Say khướt được Xuân Lôi dìu, Lưu Tích Tứ vào sương phòng của Xuân Lôi. Mang người lên giường, Lưu Tích Tứ tháo sa y của Xuân Lôi ra, ánh mắt mơ màng hôn lên bộ ngực sữa lộ một nửa của Xuân Lôi. Ngọc thể ôn nhuận dưới tay, hương cơ thể thơm dịu, khiến cho tay Lưu Tích Tứ vuốt ve dần dần dùng sức, chỉ chốc lát sau Xuân Lôi đã toàn thân xịch lỏa rên rỉ liên tục.

“Xuân Lôi, bốn vương đây chính là lần đầu tiên, nếu làm đau người, bốn vương sẽ bồi thường người thật tốt.” Cởi áo bào của mình, Lưu Tích Tứ mở hai chân Xuân Lôi ra, nhìn u cốc ẩm ướt kia, đỉnh cứng rắn dưới thân biểu hiện vận sức chờ phát động của hắn. Hai tay Lưu Tích Tứ sờ lên hạ thân Xuân Lôi, tựa như muốn xem rõ ràng nữ tử nam tử rốt cuộc có gì khác biệt. Hắn biết tất cả mọi người cho rằng hắn vì Ly Nghiêu mà tính tình đại biến, kỳ thật, đây mới là bản tính của Lưu Tích Tứ hẳn, ngoại trừ mấy lão nhân gia cùng mấy vị huynh đệ kia, hắn sẽ không để bụng đối với bất kỳ kẻ nào. Vốn, trong lòng thêm một Ly Nghiêu, nhưng Ly Nghiêu biết rất rõ ràng hắn để ý nhất cái gì, lại không ghi tạc trong lòng, một khi đã như vậy, hắn sẽ không lại vì y khắc chế tính tình của mình.

“Vương gia...” Xuân Lôi thở gấp liên tục khắp người hồng triều khẩn cầu, khẩn cầu Lưu Tích Tứ dừng tra tấn của hắn lại, cho nàng an ủi.

Lưu Tích Tứ tà mị cười rộ lên, gác hai chân Xuân Lôi trên người mình, nâng dục vọng của mình nhắm ngay u cốc hắn khao khát tiến vào kia. Lúc Xuân Lôi vì đau đớn mà kêu ra, Lưu Tích Tứ cũng không mang thương tiếc mà động lên, trong mắt trong sạch nhưng là một mảnh thanh minh, hết thấy đều không trở về được.

.....

Trong sương phòng, Lưu Tích Tứ chỉ có áo chèn, Xuân Lôi vừa mới phá thân thì thẹn thùng được hắn ôm vào trong ngực. Một gã thị vệ dẫn một người đi đến, nhìn thấy người nọ, mặt Lưu Tích Tứ lạnh xuống, mà người nọ lại bị tình cảnh trong phòng kinh sợ.

“Vương gia... Thuộc hạ phụng mệnh chủ thượng, đến đây truyền tin, thỉnh vương gia ngài xem qua.” Người tiến vào chính là một vị thủ hạ của Ly Nghiêu, bộ dạng của Lưu Tích Tứ khiến cho hắn có cảm giác không rõ ràng.

“Chủ thượng?” Lưu Tích Tứ cười lạnh một tiếng, “Chủ thượng nhà người là ai? Chạy đến trước mặt bốn vương như thế, bộ dạng như bốn vương phải biết, người cũng thật lớn mật.”

Người tới mặt lộ vẻ hoảng loạn, vội vàng nói: “Chủ thượng nhà ta là Ly Nghiêu, vương gia...” Còn chưa có nói xong, đã bị Lưu Tích Tứ chặn lại. “Ly Nghiêu? Bốn vương không biết, người tới, ném người này ra ngoài, sau này ai muốn gặp bốn vương, hỏi rõ ràng cho bốn vương, lại tùy ý dẫn người tiến vào quấy rầy bốn vương, đừng trách bốn vương vô tình!”

“Dạ!” Thị vệ tiến lên liền mang người đi, người nọ tránh thoát, quỳ xuống nói, “Vương gia! Chủ thượng hai ngày sau sẽ hồi kinh, trong lòng chủ thượng biết lúc này vương gia nhất định sinh khí, nhưng chủ thượng là không muốn vương gia ngài lo lắng mới giấu giếm vương gia, xin vương gia niệm ở một mảnh thâm tình

chủ thượng đối với vương gia, niệm ở chủ thượng vì sớm ngày hồi kinh bất chấp bị thương nặng trở về, cầu vương gia tha thứ cho chủ thượng!”

“Tổng hấn ra ngoài cho bốn vương!” Lưu Tích Tứ ném mấy thứ ở bên cạnh hướng phía người nọ, vẻ mặt nổi giận khiến cho Xuân Lôi bị hoảng sợ ngã xuống đất.

“Lại hồ ngôn loạn ngữ nữa, bốn vương liền cắt đầu lưỡi của ngươi, còn không tổng hấn ra ngoài?!” Từ khi phát tiết ở trong phủ ngày hôm đó, đây là lần thứ hai Lưu Tích Tứ tức giận. Thị vệ xông lên phía trước kéo thủ hạ của Ly Nghiêu ra ngoài, Lưu Tích Tứ giờ bình sứ trong phòng lên liền đập xuống đất.

“Hồi cung!” Cũng không thèm nhìn tới Xuân Lôi bị dọa khóc, Lưu Tích Tứ khoác vào ngoài sam liền đi.

“Truyền lệnh xuống, từ bây giờ trở đi, bốn vương không gặp bất luận kẻ nào! Ai nếu thả người đi vào, liền tự chấm dứt cho bốn vương!” Lên cổ kiệu, Lưu Tích Tứ tức giận hạ lệnh, thanh âm tức giận khiến cho mọi người xung quanh đánh một cái rùng mình. Sau khi cổ kiệu đi xa, người bị tổng ra cấp tốc hướng ngoài kinh chạy đi.

Lưu Tích Tứ trở lại tự giam mình ở trong phòng, tiếng vang không ngừng truyền ra khiến cho người trong cung vội vã đi thông tri hoàng thượng cùng Khuyết vương. Phần nộ không cách nào kiềm chế khiến cho Lưu Tích Tứ không thể không được lần thứ hai đập phá tan tành tấm cung của hấn. Lưu Hoài Diệp và Lam Khuyết Dương nghe tin mà đến chỉ là đứng ở cửa nghe Lưu Tích Tứ phát tiết bên trong.

“A!” Theo sau tiếng đồ sứ rơi xuống đất, truyền đến tiếng kêu gào mang theo phần nộ cùng thương tâm của Lưu Tích Tứ. Lưu Hoài Diệp và Lam Khuyết Dương lúc này mới đẩy cửa đi vào, kéo người đang ngồi xồm trên mặt đất ôm vào trong lòng.

“Đây là tính cái gì, tính cái gì? Khổ nhục kế?! Muốn nhìn ta thương tâm vì hấn, khổ sở vì hấn? Ta mới không khóc, ta mới không đau lòng, hấn cho dù chết cũng không liên quan tới ta...” Lần đầu tiên, ngay trước mặt phụ hoàng cùng phụ vương, Lưu Tích Tứ khóc, giống như một hài tử tìm không được phương hướng.

“Tứ nhi, nếu không đau lòng, lại vì sao phải khóc?” Bạch Tang Vận chẳng biết tới từ khi nào được Bạch Hấn Triệt dìu đứng ở cửa nói.

Lưu Tích Tứ nhìn phụ thân, vọt qua, “Phụ thân... Người nói cho Tứ nhi, Tứ nhi nên làm cái gì bây giờ? Tứ nhi... Tứ nhi... Con hận hấn, con hận hấn... Đều là hấn, đều là hấn, làm cho con khóc...” Hấn bị thương nặng... Hấn không thể chảy máu... Vì sao lại bị thương, hấn không phải lợi hại nhất sao.

“Tứ nhi, con mệt rồi, trước tiên ngủ một giấc, chờ con tỉnh ngủ, phụ thân liền nói cho con biết nên làm như thế nào.” Vô nhĩ tử, Bạch Tang Vận nhìn về phía hai nam nhân của mình. Lam Khuyết Dương ra tay, Lưu Tích Tứ té xỉu trong lòng phụ vương.

“Ôm Tứ nhi qua đi, mấy ngày tới để nó ở cùng ta.” Liếc nhìn gian phòng cực kỳ tan hoang, Bạch Tang Vận nói với thái tử, “Nếu Ly Nghiêu trở về, dẫn hấn tới gặp ta.”

“Cha...”

“Tang Vận...”

Những người khác cũng không đồng ý.

Bạch Tang Vận nhưng là yêu thương lau nước mắt của Lưu Tích Tứ, nói: “Ta đây làm cha còn chưa từng gặp Ly Nghiêu đâu, cũng nên gặp thử, để cho ta xem xem, là ai làm cho tiểu bá vương này của ta thương tâm như thế?” Bỏ lại ánh mắt trấn an, Bạch Tang Vận bảo Lưu Hoài Diệp đỡ hấn hồi cung, cứ tiếp tục như vậy, hai người đều sẽ thống khổ.

Chú thích

(1) tiểu vu kiến đại vu: phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn, cách ví von một người kém xa người khác

25. Chương 25

Sáng sớm, hai con ngựa nhanh chóng chạy đi hướng kinh thành, vừa tới cửa thành liền bị một đại đội nhân mã ngăn lại, đầu lĩnh chính là thái tử Lưu Vận Tranh. Lưu Vận Tranh cũng không hề khách khí nhìn Ly Nghiêu sắc mặt không được tốt, mà Ly Nghiêu tuy có chút khí nhược, lại có vẻ dè dặt thường nôn nóng.

“Mang đi.” Nói hai chữ, Lưu Vận Tranh quay đầu ngựa, Ly Nghiêu ở phía sau nói, “Ly Nghiêu muốn gặp Tích Tứ.”

“Có người muốn gặp người.” Lưu Vận Tranh quay đầu lại bỏ lại câu liền đi, Ly Nghiêu bị vây lại, không thể không đuổi theo.

Ly Nghiêu tưởng là hoàng thượng và Khuyết vương muốn gặp hần, nhưng sau khi hần được thái tử mang vào Sùng Dương cung — tẩm cung của hoàng đế, Ly Nghiêu bắt đầu thấy khác thường. Hần cũng không có lập tức nhìn được người muốn gặp hần, mà là trước tiên bị người mang vào trong Vĩnh Hoài cung tương liên với Sùng Dương cung rửa mặt chải đầu dùng cơm, sau đó còn có thái y băng bó vết thương một lần nữa cho hần, đổi thân y phục sạch sẽ mới vào Sùng Dương cung.

Sau khi hần ở thiên điện nhìn thấy nam tử nửa nằm trên trường kỷ, Ly Nghiêu hai đầu gối quỳ xuống, hành lễ nói: “Ly Nghiêu khấu kiến hộ quốc công.”

“Mau đứng lên, nghe nói trên người ngươi có thương tích, ngồi xuống đi.” Bạch Tang Vận ôn hòa nói, cung nữ hầu lập tức đưa đến ghế mềm, phía sau lưng còn đặt đệm mềm, giống như là cố ý chuẩn bị cho Ly Nghiêu.

Ly Nghiêu đứng lên, đưa mắt nhìn Bạch Tang Vận một cái, ngồi xuống. Hần nghĩ tới rất nhiều loại chuyện tình mình có thể gặp phải sau khi vào kinh, duy nhất không nghĩ tới chính là người này sẽ gặp hần.

“Triệt nhi, ngươi đi xuống đi, nếu có việc, phụ thân sẽ gọi người kêu ngươi.” Vỗ vỗ tay dưỡng tử, Bạch Tang Vận bảo hần đi xuống trước nghỉ ngơi, cũng nói với người đứng ở bình phong bên cạnh, “Vận Tranh, ngươi cũng đừng trông nữa, đều đi xuống đi.”

“Dạ, phụ thân.” Hai người đáp lại, Bạch Hãn Triệt tò mò nhìn Ly Nghiêu mấy cái, mới đi ra ngoài, kết quả mới ra liền bị Lưu Vận Tranh sinh khí lôi trở lại Vĩnh Hoài cung. Bạch Hãn Triệt trước khi bị hôn đến suýt nữa ngạt thở, cũng không biết chính mình lại làm sao nhạ Lưu Vận Tranh sinh khí.

Trong phòng bay dầu thơm nhàn nhạt, bên trong ấm áp, người kia sắc mặt ôn hòa khiến cho Ly Nghiêu buong lỏng xuống. Uống trà nóng, Ly Nghiêu chờ người đối diện mở miệng.

Quan sát Ly Nghiêu một phen, Bạch Tang Vận nói: “Đã sớm nghe nói về ngươi, nhưng ta cả ngày ở trong cung, hơn nữa thân mình bất tiện vì thế vẫn kéo đến bây giờ, lần này nếu không phải Tích Tứ, sợ còn phải kéo thêm một chút mới có thể gặp ngươi.”

Ly Nghiêu không mở miệng, hần biết cách làm của mình lần này sẽ chọc tức người nọ phá hư, nhưng hần ngàn tính vạn tính cũng không tính được hần và Lưu Tích Tứ lại sẽ đi đến một bước này. Ly Nghiêu kỳ thật cũng không có chủ ý, hần duy nhất muốn chính là nhìn thấy Lưu Tích Tứ, sau khi nhìn thấy nên làm cái gì, hần cũng thực mờ mịt.

“Ly Nghiêu, ngươi năm nay bao nhiêu?”

“Hai mươi có bốn...”

“... Vậy so với Tứ nhi lớn hơn chín tuổi nhỉ...”

Nhìn người trước mặt trong thần thái lộ ra một mối này, Bạch Tang Vận thở dài, một chữ tình, là đã thương tình thần người ta nhất.

“Ly Nghiêu, chuyện Tứ nhi phá hủy vương phủ của nó, đến thanh lâu tìm hoan, ngươi hần là đã biết rồi đi.”

“Phải, ta biết... Lần này, là lỗi của ta...”

Lúc trả lời, cái chén trong tay Ly Nghiêu suýt nữa bị hần bóp nát.

Bạch Tang Vận lắc đầu: “Chuyện này, các người hai người đều có sai, cũng đều không sai, có một số việc không đơn giản là một câu đúng sai là có thể nói được rõ ràng... Ai... Tích Tứ nó từ nhỏ bị quá sủng, tính tình nuông chiều, muốn làm cái gì ai cũng ngăn không được, nhưng nó chẳng bao giờ làm cho ta làm cha đây phải bận tâm, ngoại trừ lần này... Người khác đều nói nó là một tiểu bá vương, nhưng ở trong mắt ta làm cha này, nó là hài tử rất hiểu chuyện.”

“Hồi còn nhỏ, Vận Tranh cùng Vận Vành chọc nó, nó nhiều nhất là chạy đến chỗ này của ta khóc lóc kể lể một phen, để ta cho nó hết giận, sau đó sẽ để hoàng gia gia của nó dỗ nó một hồi, qua ngày lại không có chuyện gì, ta chưa từng thấy nó giận dữ với huynh trưởng vượt quá một ngày. Mặc dù thích quẩn lầy phụ vương nó muốn này muốn nọ, nhưng cũng sẽ không làm khó phụ vương nó. Trong cung không có nữ oa, nhưng Tứ nhi thân thiết so với nữ oa không hề kém, nó ưa nháo, nhưng cũng không mất đi đúng mực... Cho nên ta đối với Tứ nhi rất yên tâm, nhưng lần này ta mới phát giác, nó dù hiểu chuyện như thế nào vẫn là một hài tử choai choai chưa lớn, cũng sẽ có lúc không tìm được chính mình...”

“Ly Nghiêu muốn gặp Tích Tứ một lần.” Tim Ly Nghiêu đau đớn, có lẽ là chuyện nghe được mấy ngày nay quá nhiều, có lẽ là lời nói ám áp của Bạch Tang Vận khiến cho hắn có chút cảm động, hắn phi thường phi thường muốn gặp được người kia.

Nhưng Bạch Tang Vận lại vẫn là lắc đầu, nói: “Ly Nghiêu, Tích Tứ mặc dù đã qua mười lăm, nhưng ở mặt tình cảm nó vẫn còn quá nhỏ... Theo ý của ta, người vẫn là không nên lại gặp nó... Nếu không, sau này người và nó vẫn lại thống khổ. Ta tuy là lần đầu gặp người, nhưng từ chỗ Tích Tứ nghe không ít chuyện của người, hiểu chuyện lần này Tích Tứ làm vô luận người có rộng lượng đến đâu, trong lòng cũng sẽ có vướng mắc, mà bên phía Tích Tứ cũng sợ khó buông, cho dù các người lại yêu nhau, nhưng vướng mắc này cũng sẽ khiến cho tình cảm giữa các người tiêu tan gần như không còn, cho nên... người và Tích Tứ đừng ở đây đi.”

Lời của Bạch Tang Vận khiến cho hai trông mắt Ly Nghiêu lạnh xuống, hắn hỏi: “Quốc công nếu là không bằng lòng Tích Tứ cùng một chỗ với ta, không cần tìm những cớ này.”

Lời này thực vô lễ, nhưng Bạch Tang Vận lại là cười nhẹ, “Chuyện mấy người bọn nó, chỉ cần không quá sai lầm, ta cũng sẽ không hỏi đến, nhưng tính tình của người với tính tình Tích Tứ cũng không thích hợp cùng một chỗ. Ly Nghiêu, người có thể chịu được Tích Tứ chạm qua nữ nhân khác sao?”

“Không thể,” Ly Nghiêu trả lời thực rõ ràng, nhưng hắn nói tiếp, “Ta biết, nếu trước khi ta đi nói với hắn rõ ràng, Tích Tứ sẽ chờ ta, sẽ không xằng bậy, là ta quá tin tưởng bản thân mình... Lúc ta vừa mới biết được, hận không thể giết nữ nhân kia, nhưng đã là nhân của ta, quả này ta phải tự mình chịu... Ta đem Tích Tứ trở thành nữ nhân của ta, vì thế mới có thể không giải thích chỉ bảo hắn chờ ta... Tích Tứ tức giận nhất có lẽ cũng là vì việc này đi... Tích Tứ hắn không chỉ là nam tử, lại là vương gia... Ta đã tức, đã giận... Nhưng nếu ta là Tích Tứ, có thể chờ đợi được hay không... Có lẽ so với hắn làm càng quá hơn... Quốc công... Trước khi có Tích Tứ ta từng có rất nhiều nữ nhân... Lần này, coi như huê nhau đi, sau này ta sẽ không tái phạm lỗi này.”

Trước khi tiến vào nơi này, Ly Nghiêu còn vì chuyện của Lưu Tích Tứ cùng nữ nhân kia mà đau lòng phần nọ, nhưng lúc này, ở một chỗ như vậy, ở trước mặt một người như vậy, Ly Nghiêu lại bình tĩnh hơn nhiều, cũng tỉnh táo hơn nhiều.

Bạch Tang Vận tán thưởng cười cười, lại như trước lắc đầu nói: “Ly Nghiêu, hai người cùng một chỗ, không phải chỉ yêu nhau là đủ... Người sống cả đời, sẽ gặp phải rất nhiều, có thể nói là đủ loại tư vị... Tứ nhi mặc dù hiểu chuyện, nhưng nó dù sao có chút nuông chiều... Mà tính tình của người có phần tương tự với phụ vương hắn... Lại nói tiếp, kỳ thực tính tình Hân Triệt dưỡng tử của ta còn thích hợp với người hơn, nếu là Tứ nhi... phỏng chừng muốn tìm một người có thể cùng hắn nháo.”

“Ly Nghiêu không cho là vậy,” Đối mặt nam nhân có quyền thế nhất thiên hạ hiện nay, Ly Nghiêu lại không chút do dự cắt đứt lời của đối phương, “Đúng, chính như quốc công nói vậy, hai người cùng một chỗ, không phải yêu nhau là đơn giản như vậy... Nhưng ta sẽ không buông tay, dù cho tính tình ta cùng với Tích Tứ không hợp, ta cũng sẽ không buông tay... Thời gian trôi qua, tính tình hai chúng ta nhất định có thể hòa hợp cùng một chỗ.”

“Vậy phải bao lâu? Một năm? Năm năm hay là mười năm... Trong khoảng thời gian này e rằng còn phát

sinh những chuyện như thế, có lẽ so với lần này còn nghiêm trọng hơn, người có thể nhẫn mấy lần? Lại như thế nào cam đoan Tứ nhi sẽ không hối hận?” Trên khuôn mặt bình tĩnh của Bạch Tang Vận cũng là hoàn toàn cự tuyệt, “Tứ nhi quá nhỏ... Nó căn bản không hiểu nên xử lý loại tình cảm này như thế nào, giống như nó lần này, nó sẽ đem sự tình làm đến tình cảnh không còn cách nào sửa chữa, sau đó không biết nên giải quyết như thế nào, sẽ đem nó, đem người, bức vào đường cùng, một con đường không cách nào quay đầu lại... Ta không muốn thấy các người sau này thống khổ... Đây cũng là vì tốt cho người.”

“Tạ ơn ý tốt của quốc công... Nhưng Ly Nghiêu không thể đáp ứng.” Ly Nghiêu quỳ xuống, tựa như ngày đó hắn quỳ gối trước mặt hai người kia, dập đầu nói, “Ly Nghiêu đã giao tính mạng của mình trên tay Tích Tứ, Ly Nghiêu lại càng không thể buông tay.”

“Người này việc gì mà phải?” Bạch Tang Vận nhíu mày, để cho Ly Nghiêu đứng lên, “Thà sau này thống khổ, cũng không nguyện buông tay?”

Ly Nghiêu tự giấu cười, “Mạng Ly Nghiêu vốn cũng không ở trong tay của mình... Tích Tứ mặc dù tùy hứng nuông chiều, nhưng là người thứ nhất thấy ta giết người cũng không sợ, hắn thậm chí dám đá ta đánh ta. Ở trong mắt hắn ta cùng với người bên cạnh hắn không có gì khác biệt. Quốc công... Có lẽ người không thể hiểu... Nhưng đây cũng là cuộc sống ta trước đây nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua... Cùng một chỗ với hắn, ta thường quên những ngày trước đây, cảm thấy được mình là một người bình thường, hắn mỗi ngày la hét muốn giết ta... Nhưng hắn ngay cả dùng sức cắn ta một miếng cũng không dám... Sợ ta chảy máu... Ở người khác xem ra hắn là tiểu bá vương, trong mắt của ta, hắn so với bất luận kẻ nào đều có tâm hơn... Ta có thể khẳng định trong lòng Tích Tứ có ta, dù cho hắn thực sự cùng với nữ nhân khác làm loại chuyện đó, trong lòng hắn cũng sẽ không dễ chịu hơn ta, Tích Tứ hắn... rất dễ hiểu.”

“Nếu đã hiểu nó, lại vì sao phải gạt nó?” Mi Bạch Tang Vận cau lại, ở Ly Nghiêu xem ra, hắn là sinh khí.

“Lần này... Ly Nghiêu không biết có thể sống trở về hay không...” Tiếng khóc khe khẽ truyền đến, Ly Nghiêu nhìn về phía sau, đã thấy Lưu Tích Tứ đứng ở nơi đó sớm khóc rống lên.

“Tích Tứ...” Ly Nghiêu đứng lên, vì người trước mắt này trên mặt không có một tia huyết sắc mà kinh hãi.

“Ly Nghiêu... Người... Người tên hỗn đản này!” Lưu Tích Tứ tiến lên giơ tay muốn đánh Ly Nghiêu, lại lập tức đổi thành chân đá, “Hỗn đản! Hỗn đản! Người không phải rất lợi hại sao! Sao lại bị thương?! Hỗn đản! Hỗn đản!” Lưu Tích Tứ vừa khóc vừa kéo vạt áo Ly Nghiêu ra kiểm tra thương thế của hắn, vải đã bị thấm đỏ, làm cho Lưu Tích Tứ lại nẩy một hơi lạnh khí.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Máu còn chưa ngừng sao? Người tới! Đi tìm Ngũ đại nhân!” Lưu Tích Tứ vội vàng gọi người, Ly Nghiêu vội vàng trấn an hắn, “Tích Tứ, ta không sao... Ta không chết được, người đừng khóc...”

Hai người đang loạn thành một mớ nghe được một tiếng kêu yếu ớt mang theo thống khổ: “Tứ nhi... Mau... Phụ thân... Phụ thân sợ là sắp sinh...”

“Cha!” Lưu Tích Tứ vừa thấy phụ thân sắc mặt trắng bệch mà ôm bụng, lúc này ngốc ra.

“Tích Tứ, mau đi kêu thái y!” Ly Nghiêu tiến đỡ Bạch Tang Vận dậy, truyền vào chân khí cho Bạch Tang Vận, hô to với Lưu Tích Tứ một tiếng. Lưu Tích Tứ lúc này mới lấy lại tinh thần, lao ra kêu lên, “Người mau tới, quốc công sắp sinh! Phụ hoàng, phụ vương... Oa oa... Phụ thân sắp sinh...” Tiếng khóc sợ hãi của Lưu Tích Tứ càng vượt càng xa.

Bạch Tang Vận ôm bụng, cười khổ một tiếng: “Hài tử này tới... còn thật là... đúng lúc...”

26. Chương 26

“Mau! Mau!”

“Nước nóng đã bùng tới chưa!?”

“Đừng ồn ào! Chuẩn bị thêm chút vải trắng!”

Bạch Tang Vận sắp sinh, Ly Nghiêu sau khi ôm hân lên giường của tẩm cung liền bị người đưa ra ngoài. Đứng ở gian ngoài, tim Ly Nghiêu cũng khấn trương lên, người vừa rồi còn đối với mình hòa nhã như vậy, hiện tại lại vẻ mặt thống khổ nằm ở bên trong. Bên thân hai người xẹt vào, Ly Nghiêu không thấy rõ diện mạo bọn họ, nhưng hai thân ảnh một vàng một đen cho hân biết người đi vào là hoàng thượng và Khuyết vương.

“Hoàng thượng, ngài không thể vào!” Một vị thái giám ở bên trong hô, thanh âm Lưu Hoài Diệp giận dữ truyền ra, “Trẫm có thể tiến vào hay không chẳng lẽ còn phải nghe lời người?”

“Nô tỳ không dám...”

“Hoàng thượng, đại ca bây giờ chỉ là đau bụng sinh, hài tử đi ra còn phải một hồi, người và vương gia trước tiên bảo vệ tâm mạch của đại ca, ta sợ đại ca như lần trước chống không được.”

“Trẫm biết, Tang Vận, cắn chặt cái này, đừng cắn bị thương chính mình.”

“Tang Vận, nếu đau người tóm lấy ta, đừng chịu đựng...”

Lưu Hoài Diệp và Lam Khuyết Dương ở phòng trong không ngừng nói chuyện với Bạch Tang Vận, cũng dựa theo chỉ thị của Ngũ Mặc giúp Bạch Tang Vận xoa bụng, bảo vệ tâm mạch cho hân. Lời của hai người cùng tiếng thở dốc và rên rỉ thống khổ của Bạch Tang Vận truyền ra, mấy hài tử ngoài phòng người nào người nấy sắc mặt trắng bệch thò đầu nhìn về phía phòng trong. Bạch Hân Triệt và Lưu Tích Tứ muốn đi vào bị ngăn lại, hai người sợ hãi khóc, nhưng lại không dám cưỡng lại mệnh lệnh của Lưu Hoài Diệp.

“Tích Tứ, đừng sợ, quốc công không có việc gì.” Ly Nghiêu lấy lại tinh thần lau đi thấm ướt trên tay, tiến lên ôm Lưu Tích Tứ. Lưu Vận Tranh và Lam Vận Vành cũng sợ hãi thì một tả một hữu kéo Bạch Hân Triệt.

“Tang Vận chính là sắp sinh!” Lưu Tuyên được Lưu Hoài Uyên đỡ đi tới, Lưu Tích Tứ vừa thấy liền nhào tới, “Hoàng gia gia, hoàng thúc, phụ thân sắp sinh, phụ hoàng không cho con đi vào, con muốn đi vào bồi phụ thân.” Thanh âm đau đớn của phụ thân khiến cho Lưu Tích Tứ nghe mà hoang mang lo sợ.

“Tứ nhi, đừng khóc, cha con không có việc gì, lúc trước cha con thể nhưng đã sinh ba người các con đấy. Cha con có phụ hoàng cùng phụ vương con, con cũng đừng đi vào, bọn họ cũng là e rằng làm sợ con.” Lưu Hoài Uyên ôm Lưu Tích Tứ trấn an hân, Lưu Tuyên đối với người xa lạ xuất hiện ở trong phòng nhú mi, nhưng trước mắt có chuyện càng quan trọng hơn, hân ngồi xuống cùng mấy tôn nhi chờ tin tức.

“Nam oa nữ oa đều được, chỉ cần Tang Vận có thể bình an sinh hạ hài tử, ta đã thỏa mãn rồi. Hài tử này vô luận là nam hay nữ đều gọi là Thiên Tứ, đều là tôn ngoan của ta...” Lưu Tuyên gõ gậy chống, cũng nóng ruột chờ, ngấm lại, mười lăm năm, lại có một tiểu oa nhi mũm mĩm cho hân ôm, hân có thể không sốt ruột sao, hân không thể chờ đợi được muốn ôm đứa tôn tử này.

“A!” Trong phòng đột nhiên truyền ra tiếng Bạch Tang Vận kêu đau, Lưu Tích Tứ cùng Bạch Hân Triệt cơ hồ là đồng thời chạy vào trong.

“Các người tiến vào làm cái gì!” Lam Khuyết Dương nổi giận nói, hân bảo vệ tâm mạch của Bạch Tang Vận, Lưu Hoài Diệp thì không ngừng xoa bụng Bạch Tang Vận.

“Con muốn bồi phụ thân!” Hai người lại đồng thời quỳ xuống, nhìn thấy Bạch Tang Vận mồ hôi lạnh ứa ra, thống khổ không chịu nổi, hai người chân đều mềm nhũn ngồi xuống đất.

“Vận Tranh, Vận Vành, kéo hai người bọn nó ra ngoài!” Lưu Hoài Diệp không còn tay để với ra, hô lên. Lưu Vận Tranh và Lam Vận Vành sau khi tiến vào nhìn thấy bộ dáng của Bạch Tang Vận, cũng kinh sợ tại chỗ. Cái bụng rất to của Bạch Tang Vận đang động, hạ thân bị che khuất máu loãng đỏ chảy ra.

“Tranh Vành, các con mang Tứ nhi cùng Triệt nhi ra ngoài.” Ngũ Mặc cấp bách hô, hân biết mấy hài tử này muốn cùng phụ thân của mình, nhưng tình cảnh sắp tới sợ sẽ dọa đến chúng nó, mà đại ca của mình sợ cũng không hy vọng đám hài tử nhìn thấy đi.

“Còn đứng ngây đó làm gì? Còn không đi ra ngoài?!” Lam Khuyết Dương trực tiếp vung chưởng đánh tỉnh lão Đại, Bạch Tang Vận cắn gờ mềm nhìn bốn hài tử của mình, trong mắt cũng lộ ra ý tứ bảo bọn chúng ra ngoài.

“Ừm...” Cơ thể Bạch Tang Vận ưỡn ra, kêu lên một tiếng đau đớn. Ngũ Mặc sờ lên bụng hần, sắc mặt không tốt nói: “Đại ca lần trước suýt nữa sẩy thai, vì thế thai vị có chút bất chính, hoàng thượng, đại ca lúc này sẽ rất vất vả, đừng để cho đại ca ngất đi.” Ngũ Mặc cũng xoa bụng Bạch Tang Vận, quay đầu lại thấy mấy hài tử còn chưa đi, hần thở gấp nói, “Các con còn ở chỗ này làm gì, mau đi ra, muốn làm phụ thân các con khó xử sao?!”

“Phụ thân, đừng đuổi hài nhi đi, hài nhi biết y thuật, hài nhi có thể giúp một tay.” Sắc mặt Bạch Hãn Triệt đã phát xanh, hần quỳ gối đi lên phía trước cầm tay Bạch Tang Vận, giúp nhị thúc xoa bụng phụ thân. Không đi, hần phải cùng phụ thân, hần sợ phụ thân bỏ hần lại.

Lam Vận Vành tiến lên một bước kéo Bạch Hãn Triệt vào trong ngực mình, không để ý giấy dựa của Bạch Hãn Triệt mang người đi ra ngoài, cũng thuận tay kéo Lưu Tích Tứ đã bị dọa ngốc ra, ném cho Ly Nghiêu.

“Hãn Triệt, yên tâm, người cái bộ dạng này không phải làm cho phụ thân càng lo lắng cho người sao, lúc này chúng ta ai cũng không thể lại để cho phụ thân bận tâm.” Cũng không quản bên cạnh đứng rất nhiều người, Lam Vận Vành hôn môi Bạch Hãn Triệt, trấn an hần, y biết người này vẫn sợ mình bị phụ thân bỏ lại, vẫn sợ bọn họ không cần hần.

“Ly Nghiêu, nhị thúc nói phụ thân lần này sẽ rất vất vả... Ly Nghiêu, ta sợ...” Lưu Tích Tứ yếu ớt ôm Ly Nghiêu, bộ dáng vừa rồi của phụ thân thật là thống khổ, hài tử, hài tử sẽ sinh ra như thế nào?

“Không sợ, quốc công sẽ bình an sinh hạ hài tử... Tích Tứ... Đừng rời khỏi ta nữa.” Không may phát hiện ánh mắt không vui của Lưu Tuyên, Ly Nghiêu cũng hôn môi Lưu Tích Tứ để cho hần tỉnh táo lại, nếu không phải nơi này khắp nơi có thể thấy được màu vàng sáng, hần căn bản không tin nơi này là hoàng cung, là tấm cung của hoàng đế, là địa phương băng lãnh nhất thiên hạ.

Nếu ấn theo hoài thai mười tháng, Bạch Tang Vận mới chỉ hơn tám tháng xem như là sinh non, thai vị bất chính, hơn nữa sản đạo vẫn chưa mở ra, đau bụng sinh của Bạch Tang Vận ước chừng đã kéo dài hai canh giờ. Hần thân thể vốn còn ẩn nguy hiểm, thể lực tổn thất nghiêm trọng, dù sao Bạch Tang Vận đã hơn bốn mươi tuổi, cái thai này so với lần đầu tiên càng khiến hần thống khổ hơn.

Lúc sản đạo rốt cuộc cũng mở ra, Ngũ Mặc một đao vạch xuống, Bạch Tang Vận đau đến hôn mê bất tỉnh. Một chậu máu loãng bị bưng ra, Bạch Hãn Triệt rốt cuộc nhìn không được phun ra, té xỉu trong lòng Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành.

“Thái y! Thái y!”

Sùng Dương cung lúc này, đã sớm rồi thành một mớ.

27. Chương 27

Từng cây ngân châm đâm vào trên tay Bạch Tang Vận, khiến hần từ trong đau đớn tỉnh lại, Lam Khuyết Dương cho hần uống thuốc thúc sinh, Lưu Hoài Diệp từ trên cổ tay Bạch Tang Vận bóp nát một viên hạt châu óng ánh trong suốt cỡ một móng tay để người pha vào nước lại cho Bạch Tang Vận uống xuống, đây là mười đan quả sau khi Bạch Tang Vận mang thai Lưu Hoài Diệp không tiếc số tiền lớn xin tới cho hần, chính là chờ khi Bạch Tang Vận gặp nguy hiểm cứu hần một mạng. Đan quả này trăm năm mới có thể sinh ra một viên, nếu như mang ở trên người như vật phẩm trang sức là có thể bảo hộ tim phổi, dưỡng thân, mà khi khẩn cấp làm vỡ pha vào nước uống một viên thì có thể cứu người một mạng. Sau khi Bạch Tang Vận hư thai, Lưu Hoài Diệp và Lam Khuyết Dương liền sai người đi tìm mười viên đan quả mà có lẽ thiên hạ chỉ vãn vẹn có ngần ấy này.

Trong phòng, Bạch Tang Vận tỉnh táo lại dùng sức muốn sinh hạ đứa nhỏ ra, ngoài phòng, Bạch Hãn Triệt cũng vừa tỉnh lại đối với bộ dáng người chung quanh vừa mừng vừa sợ bị làm cho hồ đồ.

“Phụ thân sinh rồi?” Bạch Hãn Triệt hỏi.

“Hãn Triệt...” Lưu Vận Tranh khó nén kích động hôn lên môi Bạch Hãn Triệt, “Người cũng thật hồ đồ... Ngay cả chính mình có thai cũng không biết? Một người còn học y thuật nhiều năm như thế.” Hãn Triệt

có thai, mang thai hơn một tháng, tính tính ngày đúng là mấy ngày y cùng Vận Vành đi xem hắc kia, Lưu Vận Tranh lúc này rốt cuộc có thể nhận thức tâm tình của phụ hoàng và phụ vương trong phòng.

“Hoàng tằng tôn... Ta sắp có hoàng tằng tôn...” Lưu Tuyên là lệ già ngang dọc, không nghĩ tới hắc vào lúc sắp xuống mồ còn có thể ôm tằng tôn. Lưu Tuyên là vừa ngọt vừa vội, đứa trong phòng còn chưa có sinh hạ, đứa này lại mang thai, ngọt ngào của hạnh phúc a.

“Hãn Triệt... Người... Người...” Lưu Tích Tứ mở to mồm, nói không ra lời, hắc cảm thấy trước mắt của mình đang hoảng.

“Hãn Triệt, chờ phụ thân sinh rồi, ngươi phải giải thích rõ ràng cho ta.” Lam Vận Vành ôm Bạch Hãn Triệt lên đùi, trong mắt là vui mừng khó nén, nhưng trên mặt vẫn là vì phụ thân trong phòng mà lo lắng, loại cảm giác nóng lòng và vui sướng cùng tồn tại này, Lam Vận Vành không muốn lại trải qua một lần nữa.

“Oa...” Theo một tiếng kêu tựa như dùng hết toàn lực của Bạch Tang Vận trong phòng, tiếng khóc của trẻ con cũng vang lên theo.

“Chúc mừng đại ca, là một nam hài, xem ra sinh tử được này chỉ có thể sinh tử rồi.” Ngũ Mặc cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

“Sinh rồi...” Lưu Tích Tứ nói một câu, trước mắt tối sầm, mất đi ý thức, trong Sùng Dương cung lần thứ hai lại rối loạn.

.....

“Ly Nghiêu... Ly Nghiêu... Hồn dẫn...” Lưu Tích Tứ trong hôn mê vừa gọi vừa khóc, hắc đã sốt hai ngày rồi mà không thấy có chuyển biến tốt. Trong phòng không ngừng có người ra vào, Ly Nghiêu làm như không thấy canh giữ bên cạnh Lưu Tích Tứ. Vừa tức vừa vội vừa mừng vừa sợ, Lưu Tích Tứ tâm tình vô cùng phập phồng rất cuộc chịu đựng không được.

Ly Nghiêu lau nước mắt chưa dứt ở khóe mắt Lưu Tích Tứ, trong lòng hối hận. Tay bị Lưu Tích Tứ nắm chặt, còn có tiếng kêu to không ngừng của Lưu Tích Tứ cho y biết mình ở trong lòng người này có bao nhiêu quan trọng, có lẽ chính là bởi vì như thế, không từ mà biệt của y mới có thể khiến cho phản ứng của hắc kịch liệt như thế. Cho Lưu Tích Tứ nuốt thuốc chính mình đặc chế, nhưng vẫn không thấy hắc có chiều hướng tốt, hàn ý trên người Ly Nghiêu khiến cho Lưu Tuyên xem hắc không thuận mắt cũng không dám nhìn sắc mặt hắc.

“Ly Nghiêu... Không được chết... Không được...”

“Tích Tứ, ta sẽ không chết...” Ly Nghiêu hôn môi Lưu Tích Tứ vì sốt cao mà khô nứt, mãi sau khi đôi môi kia có chút ẩm ướt Ly Nghiêu mới tách khỏi, “Tích Tứ... Mạng của ta ở người trên tay đấy... Người không đồng ý, ta há có thể chết...”

Hai người bọn họ, luẩn quẩn trong vòng tròn chung quy là không thể rời bỏ lẫn nhau, sớm biết như thế, lúc trước khi đi hắc sẽ không gạt Lưu Tích Tứ. Ly Nghiêu lại tự trách, đều là hắc làm cho sự tình đến tình trạng này ngày hôm nay.

“Ly Nghiêu...” Lưu Tích Tứ mơ mơ màng màng mở mắt, sau khi nhìn thấy người nằm bên cạnh, nước mắt rơi càng dữ dội.

“Tích Tứ... Đừng khóc, ta sẽ không chết...” Nhiệt khí trên người Lưu Tích Tứ truyền đến, khiến cho Ly Nghiêu lại càng đau lòng.

“Ly Nghiêu... Nếu trên người ngươi lại có vết thương... Ta liền huỷ ngươi, không bao giờ gặp ngươi nữa...” Lưu Tích Tứ sờ lên chỗ Ly Nghiêu bị thương, khóc nói.

“Ừ, nếu ta lại có vết thương, ngươi liền huỷ ta.” Ly Nghiêu nghĩ muốn ôm Lưu Tích Tứ vào trong lòng, Lưu Tích Tứ lại không làm, “Sẽ làm đau ngươi, vạn nhất miệng vết thương lại nứt ra làm sao bây giờ.”

“Sẽ không...” Ly Nghiêu tới gần Lưu Tích Tứ, khiến cho hắc gồng lên chỗ bả vai của mình, “Tích Tứ... Người còn sốt, ta ngủ cùng ngươi một lát, đừng nói chuyện.”

Lưu Tích Tứ nhắm mắt lại, tay kéo Ly Nghiêu, ở chỗ không đụng tới vết thương của Ly Nghiêu để chính mình dán chặt vào Ly Nghiêu.

“Xin lỗi...” Ngay khi Ly Nghiêu tưởng rằng Lưu Tích Tứ đã ngủ rồi, Lưu Tích Tứ ghé vào lỗ tai y cúi đầu nói. Ly Nghiêu không nói gì, chỉ là nắm chặt tay Lưu Tích Tứ, đưa tay hấn tới khoe miệng hôn xuống, Lưu Tích Tứ lúc này mới ngủ, sau khi hấn ngủ, Ly Nghiêu nhẹ giọng nói, “Là ta mới đúng.”

.....

“Phụ thân, người xem thái tử ca ca, ôm Thiên Tứ cũng không buông tay, người bảo hấn cho ta ôm một cái.” Lưu Tích Tứ nằm trên giường ba ngày sốt vừa mới lui liền vội vã chạy tới Sùng Dương cung. Lần đầu tiên nhìn thấy đệ đệ mới ra đời của mình, Lưu Tích Tứ liền giống như những người khác, không nỡ buông tay.

“Người bệnh vừa khỏi, đừng lay lên Thiên Tứ.” Lưu Vận Tranh cẩn thận từng li từng tí ôm Lưu Thiên Tứ, đứa nhỏ vừa sinh ra toàn thân đều yếu ớt, hấn sợ không cẩn thận một cái làm bị thương tiểu nhục cầu trong lòng này.

“Thái tử ca ca, người tức khắc sẽ làm cha, muốn ôm thì ôm nhi tử của người đi, Thiên Tứ người cho ta ôm một cái.” Lưu Tích Tứ giận giậm chân, tiểu cầu cầu mồm mồm không thể ôm, khiến cho hấn chán muốn chết.

“Nhi tử muốn ôm, Thiên Tứ cũng muốn ôm.” Lưu Vận Tranh mới mặc kệ Lưu Tích Tứ, ôm không muốn rời tay.

“Được rồi, ai cũng đừng tranh, đưa Thiên Tứ đặt vào bên cạnh phụ thân, các con ôm nó quá như thế không tốt, trưởng thành rồi nó cũng chỉ thích ở trên thân người.” Bạch Tang Vận nằm nghiêng, vỗ vỗ cạnh giường, Lưu Vận Tranh không chút nào cam nguyện đặt đứa nhỏ qua.

“Hần Triệt, chờ sau khi đứa nhỏ ra đời, con phải coi chừng chút, xem bộ dáng Vận Tranh cùng Vận Vành, sau này sợ sẽ sủng đứa nhỏ đến vô biên, con phải làm một nghiêm phụ.” Bạch Tang Vận nói với Bạch Hân Triệt đang chuẩn bị thuốc cho hấn bên giường, hai trưởng tử thích đứa nhỏ như thế thật ra ngoài dự liệu của hấn. Nhưng khiến cho Bạch Tang Vận ngoài ý muốn nhất chính là Bạch Hân Triệt lại có thai, hơn nữa còn là chính nó tự nguyện, trong lòng Bạch Tang Vận sinh ra rất nhiều thương yêu, đứa nhỏ này, mặc dù không phải chính mình thân sinh, nhưng lại giống hấn nhất.

“Phụ thân, Triệt nhi đã nhớ.” Bạch Hân Triệt cũng rất muốn ôm Thiên Tứ, không biết làm sao hấn căn bản không có cơ hội.

“Phụ thân, người bảo thái tử ca ca trở về Đông cung của hấn đi, còn nữa, bảo nhị ca quay về phủ đệ của hấn đi, đừng ở trong cung giành Thiên Tứ với con.” Lưu Tích Tứ vuốt tay nhỏ bé của Thiên Tứ, giống như một củ khoai sọ nhỏ, mềm mềm mập mập, thật muốn cắn một miếng.

“Người tại sao không trở về phủ?” Lưu Vận Tranh là nửa bước cũng không cho.

“Phủ đệ của ta đang tu sửa, ít nhất phải một tháng sau mới có thể dọn vào.” Ly Nghiêu đã trở lại, Lưu Tích Tứ cũng không cần phủ mới, chỉ bảo người một lần nữa sửa sang lại gian phòng đã bị đập hư của mình.

“Tiểu Tứ nhi đã tỉnh?” Lưu Hoài Diệp vừa vào phòng liền vội vàng nhìn nhi tử, Lam Khuyết Dương lại tiến lên chuẩn bị ôm lấy nhi tử vừa mới tỉnh.

“Tiểu Tứ nhi... Tiểu Tứ nhi của hoàng gia gia...” Lam Khuyết Dương tay vừa mới thả ra liền dừng lại, sau đó lấy tốc độ cực nhanh muốn ôm lấy nhi tử, kết quả bị một đôi tay gầy khô đoạt trước.

“Chao ôi này... Tiểu Tứ nhi của hoàng gia gia à... cuối cùng cũng tỉnh, có phải đói bụng hay không?” Lưu Tuyên ôm tôn tử ngồi xuống, ngón tay đã rửa sạch cạo cái miệng nhỏ nhắn của Thiên Tứ, vừa mới đụng tới liền bị ngậm vào, khiến cho hấn là mở cờ trong bụng, “Tiểu Tứ nhi à... Hoàng gia gia hôm nay chính là nhớ con muốn chết... Tiểu Tứ nhi...” Vô số đạo ánh mắt ghen tị nhìn về phía ngón tay được Lưu Thiên Tứ ngậm kia.

“Ừm ừm...” Lưu Thiên Tứ lăm bằm mấy tiếng, hình như là đói bụng, phun đầu ngón tay ra. Lam Khuyết Dương đã sớm chờ cẩn thận ôm đứa nhỏ qua, “Phụ hoàng, tiểu Tứ nhi nên uống sữa rồi.” Lam Khuyết Dương không ôm đứa nhỏ cho nhũ mẫu, mà là dùng một cái thìa trúc nho nhỏ từ trong chén nhỏ đẩy áp

sữa múc ra cho bé. Miệng Lưu Thiên Tứ quá nhỏ, không ngậm được đầu vú, vì thế chỉ có thể cho ăn như thế, nhưng đây chính là chuyện mấy người lớn mỗi ngày đều phải tranh nhau làm.

“Phụ thân... Con cũng muốn ôm Thiên Tứ, con còn chưa có ôm nó đâu.” Lưu Tích Tứ nóng nảy, vòng tới vòng lui quanh Lưu Thiên Tứ.

“Người không phải vừa mới bế sao?” Lưu Vận Tranh bắt mãi tròng hấn một cái.

“Bé chưa được một nén hương đã bị người đoạt đi rồi, làm sao tính là ôm.” Lưu Tích Tứ cũng bắt mãi tròng qua.

“Đều đừng tranh nữa, hôm nay các con ai cũng đừng nghĩ ôm, trăm còn chưa có ôm đâu.” Một câu của Lưu Hoài Diệp khiến cho những người khác nản lòng, Lưu Tuyên nói tiếp, “Ta đây hoàng gia gia cũng còn chưa có ôm đâu.”

“Đứa nhỏ còn chưa đầy tháng, luôn ôm như thế đối với thân xương nó không tốt, chờ qua đầy tháng khung xương của nó chắc lên rồi, lại ôm đi.” Vì sau này của Thiên Tứ, Ngũ Mặc lên tiếng, Lam Khuyết Dương sau khi cho Thiên Tứ ăn no luyến tiếc đặt bé trên giường nhỏ. Lưu Thiên Tứ nhấp nhấp cái miệng nhỏ nhắn, mắt to hắc bạch phân minh xoay xoay, chu cái miệng nhỏ, đánh cái ngáp, lại nhấp nhấp miệng, lúc này mới ngủ. Không biết, biểu tình liên tiếp này của bé khiến cho mọi người trong phòng tim đều hóa, chỉ có Bạch Tang Vận bắt đắc dĩ thở dài, xem ra, sau này lại thêm một tiểu bá vương rồi.

“Ô ô... Phụ thân làm sao có thể sinh ra Thiên Tứ đứa bé đáng yêu như thế... Con muốn ôm về phủ.” Lưu Tích Tứ cũng nhấp nhấp miệng, nghĩ nghĩ mấy củ khoai sọ nhỏ, mềm mềm, mồm mồm... Ô... Thiên Tứ là con hấn thật tốt.

“Người nếu thích thì tự mình sinh một đứa đi.” Tầm mắt Lam Vận Vành chặt chẽ khóa trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Tứ. Hấn không biết con của người khác vừa sinh ra có phải đáng yêu như vậy hay không, nhưng hoàng đệ này của hấn, lại khiến cho hấn ngay cả ngủ cũng không muốn ngủ.

“Hừ!” Lưu Tích Tứ bĩu môi, nói, “Nhi tử cũng muốn ôm, Thiên Tứ cũng muốn ôm.” Hấn đem lời nói của Lưu Vận Tranh nguyên xi trả về. Lưu Tích Tứ không thấy được chính là, lúc Ly Nghiêu vừa nghe lời của hấn, trong mắt thần sắc phức tạp nan giải.

28. Chương 28

Nhìn chằm chằm vết thương trên người Ly Nghiêu, sắc mặt Lưu Tích Tứ là càng ngày càng khó coi, nhưng tay bôi thuốc lại một chút cũng không dám dừng sức.” Người không phải rất lợi hại sao? Làm sao còn có thể để cho người ta đả thương người?” Lưu Tích Tứ không rõ, Ly Nghiêu lợi hại như thế có thể để cho khắp nơi trước ngực hấn tới một đao, thẳng từ bả vai quệt đến thắt lưng, có thể suy ra lúc ấy có bao nhiêu nguy hiểm đáng sợ. Nghĩ tới đây, cơn giận vốn đã hạ của Lưu Tích Tứ lại nổi lên.

“Đã biết nguy hiểm, vì sao phải bỏ rơi người của ta? Thủ hạ của nhị ca mặc dù không lợi hại bằng người, nhưng cũng là người có thể lấy một địch trăm, đi theo người, người cũng sẽ không mang thương trở về, người cũng không phải không biết tình trạng của mình.”

Miệng vết thương vẫn đang chảy máu, Lưu Tích Tứ tìm được liệu quý báu nhất khắp trong cung, nhưng hiệu quả lại quá nhỏ.

“Người nếu biết ta có nguy hiểm, có đi theo không?” Một câu nói của Ly Nghiêu sáng tỏ hấn vì sao phải bỏ rơi người của Lưu Tích Tứ, “Hơn nữa, phương bắc không thể so với kinh thành, người của người đi theo sợ cũng sẽ bị khí độc kia hại chết.”

Lưu Tích Tứ bằng kỹ vết thương cho Ly Nghiêu, bất an hỏi: “Nhưng vết thương này của người làm sao bây giờ? Máu vẫn không ngừng chảy... Chẳng lẽ bảo ta trở mắt nhìn người máu chảy hết?! Nếu nói như vậy, người còn không bằng không trở lại thì tốt hơn, ta cũng không phải khó chịu vì người.”

Giận giấu giếm của Ly Nghiêu, giận vết thương trên người Ly Nghiêu, giận chính mình... Lưu Tích Tứ giận đến đỏ mắt.

Ly Nghiêu cười, cười lúc Lưu Tích Tứ sinh khí như thế, hơn nữa là thật tâm cười. Nhìn thấy nụ cười của hắn, Lưu Tích Tứ càng thêm sinh khí.

“Tích Tứ, thấy người lo lắng cho ta như thế, ta thật cao hứng.” Đầu để ở trên vai Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu nhẹ nhàng ôm Lưu Tích Tứ, nói, “Tích Tứ, nếu là trước kia, vết thương như vậy ta sợ là chỉ có thể chờ chết, nhưng vết thương bây giờ mặc dù vẫn còn chảy máu, có thể so với trước đây nhẹ hơn nhiều, ta không có việc gì, mỗi ngày uống nhiều thuốc bổ huyết ích khí chút, tối đa hai tháng là có thể khỏe rồi.”

“Người nhưng không được gạt ta, nếu gạt ta, ta liền đem Hạnh Nhi còn có hài tử kia ném vào trong đại lao đối mặt đi.” Nghe được cam đoan của Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ yên tâm, chỉ cần Ly Nghiêu không chết, cho dù một năm mới có thể khỏi cũng được. Nhưng Lưu Tích Tứ chưa quên hai người kia, nữ nhân có cử chỉ thân mật với Ly Nghiêu ấy.

“Tích Tứ... Người đi Nghênh Hoan lâu không phải là bởi vì ăn giấm chua của Hạnh Nhi đấy chứ?” Ly Nghiêu ngẩng đầu, hỏi, hắn vẫn cho là Lưu Tích Tứ giận vì sự giấu giếm của hắn, nhưng bây giờ nghĩ lại có lẽ là hắn nghĩ lầm rồi.

“Phải!” Lưu Tích Tứ không kiên dè trả lời, “Ly giáo chủ... Người trước kia từng có bao nhiêu nữ nhân, ta mặc kệ, nhưng người có ta, còn cùng nữ tử khác tình chàng ý thiếp, người đem ta đặt ở chỗ nào? Người của ta chính là tận mắt thấy người ôm nàng! Việc này, người giải thích rõ ràng cho ta.”

Miệng Ly Nghiêu cũng nhếch lên, Lưu Tích Tứ thành thật khiến cho hắn cực kỳ hài lòng, cũng làm cho hắn đối với chuyện Lưu Tích Tứ cùng nữ tử thanh lâu kia thoáng tiêu tan.

“Tích Tứ, người có biết ‘Quan Tử tộc’ ở phương Bắc?” Lúc hỏi câu này, nụ cười của Ly Nghiêu đã không còn.

“Từng nghe.” Lưu Tích Tứ lập lờ nước đôi trả lời, hắn còn chưa muốn để Ly Nghiêu biết chính mình phái người đi thăm dò y.

“Nữ tử trong tộc rất khó sinh con, vì thế từ nam tử tới phụ trách truyền tục hương hỏa, điều này cũng làm cho có sinh tử được... Kỳ thật thuốc này ngay từ đầu là chuẩn bị cho nữ tử, nhưng nữ tử sau khi uống thuốc này, hài tử chưa đủ tháng đã chảy, mà nam tử lại có thể bình an sinh hạ, dần dà, phụ trách sinh con trong Quan Tử tộc chuyển sang cho nam nhân. Mà thuốc này phần lớn sinh hạ nam hài nhi, nữ hài nhi càng ngày càng ít. Về sau, nữ hài nhi từ nhỏ liền trở thành vu nữ trong tộc... Mà mẫu thân của ta chính là vu nữ của Quan Tử tộc.”

“Ly Nghiêu... Nếu không muốn nói thì đừng nói, ta không có hứng thú với thân thể của người, ta chỉ muốn biết Hạnh Nhi kia với cả hài tử kia có quan hệ gì với người.” Cắt ngang lời của Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ hôn lên hai tròng mắt biếc tím của Ly Nghiêu. Hắn nghe được thân thể của Ly Nghiêu phi thường kỳ lạ, nếu nữ tử của Quan Tử tộc không thể sinh con, vì sao Ly Nghiêu có thể sinh hạ ra. Thế nhưng, cừu hận trong mắt Ly Nghiêu khiến cho Lưu Tích Tứ không muốn nghe tiếp nữa.

Ôm Lưu Tích Tứ bình tĩnh trong chốc lát, Ly Nghiêu mới tiếp tục mở miệng: “Hạ trưởng lão gia gia của Hạnh Nhi là ngoại bá công của ta, hắn và ngoại công của ta là huynh đệ song sinh. Thương nhi là tôn tử của ngoại bá công, trời sinh là một người câm, cha nó trước kia bị người ta lừa, có nó, trước khi chết đưa hắn cho ta nhận làm con thừa tự, vì thế theo họ ta.”

“Hừ, Hạnh Nhi kia dù cho là thân thích của người, người cũng không cần ôm nàng a, với lại, người an trí nàng ở nơi khác, cũng không cho ta biết, trong lòng không có quỷ ai mới tin được.” Trong lời nói Lưu Tích Tứ là ghen tuông nồng đậm, nếu không phải như vậy, hắn cũng sẽ không phá hủy phước đức của mình.

Ly Nghiêu nở nụ cười khổ, “Ngoại bá công bị người của Ly giáo bắt, ta vội vã chạy về, Hạnh Nhi cũng là trên đường đi gặp được hộ săn bắn kia mới lưu nàng lại, ta biết người nhất định có thể tìm được nàng, vì thế để nàng gửi lời nói cho người... Sở dĩ để nàng gạt người, cũng là sợ người một người nóng nảy tới đây... Thân mình người không thể so với thái tử bọn họ, có lẽ còn chưa tới phương bắc người đã mệt mỏi ngã xuống rồi.”

Hiểu lầm đã được mở ra, nhưng Lưu Tích Tứ thấy trong lòng vẫn là không thoải mái, “Vậy người cho nàng chửi thề ta đưa cho người để làm gì?” Loại thân thích biểu với chả đường này, dễ xảy ra vấn đề nhất.

Ly Nghiêu không nghĩ ghen tuông của Lưu Tích Tứ lại lớn như vậy, bắt quá nghĩ lại cũng rõ ràng Lưu Tích Tứ để ý hẳn bao nhiêu, sợ Lưu Tích Tứ lại nghĩ nhiều, Ly Nghiêu vội vàng giải thích rõ ràng. “Ta biết người nhất định giận ta không từ mà biệt, cũng đã làm tốt chuẩn bị quay về để người trút giận, chủ thủ kia đã là người cho, đương nhiên lưu lại để người dùng trút giận, chỉ là ta không nghĩ người lại hiểu lầm nhiều như vậy, cũng không hỏi Hạnh Nhi rõ ràng, liền phát giận lung tung.”

“Người bảo ta hỏi như thế nào?” Lưu Tích Tứ trừng qua, “Người đầu tiên là ở bên ngoài ôm một nữ nhân, lại an trí nàng tại nơi khác, hải tử kia bộ dạng lại giống y như người, còn họ Ly, ai cũng sẽ hiểu sai.”

“Xuân Lôi kia thì sao?” Ly Nghiêu hỏi đồng thời khuôn mặt liền trầm xuống, “Người có phải coi trọng nàng hay không? Ta biết người cho dù có lại giận ta, cũng sẽ không tùy tiện cùng một nữ nhân... Nghe nói, người còn bao nàng một tháng... Tích Tứ... Người nói thật đi, tư vị chạm qua nữ nhân như thế nào? Có phải thực tủy tri vị (1) hay không... Hử?”

Hai người bắt đầu thu hậu toán trưởng (2).

“Thực tủy tri vị mặc dù chưa thể nói, bắt quá cảm giác thật đúng là khá tốt, bốn vương ngay cả chỗ này của người tư vị ra sao cũng nhớ không rõ rồi.” Lưu Tích Tứ không sợ chết vuốt chòm râu, lại một tay ấn lên nơi mềm mềm của Ly Nghiêu, bắt đầu xoa nắn.

“Vậy Ly Nghiêu phải làm cho vương gia nhớ ra, để người căn bản không muốn lại đi thưởng thức tư vị nữ nhân nữa.” Ly Nghiêu kéo Lưu Tích Tứ xuống dưới thân, có phần nôn nóng xé mở quần áo của Lưu Tích Tứ. Nhưng Lưu Tích Tứ nắm lấy tay Ly Nghiêu, không cho hắn tiếp tục.

“Trước khi vết thương của người tốt lên không cho chạm vào ta, ai bảo người chọc giận ta như thế.” Lưu Tích Tứ không định cho, nhưng Ly Nghiêu đâu phải loại người nghe lời như vậy, xoay người để Lưu Tích Tứ ngồi trên người mình, Ly Nghiêu hạ lệnh, “Tích Tứ, ngồi lên trên.”

“Bốn vương vì sao phải nghe lời người?” Lưu Tích Tứ chuẩn bị xuống giường.

“Roẹt...” Quần áo biến thành vải rách, Ly Nghiêu ấn Lưu Tích Tứ lên trên người, “Tích Tứ... Ta chờ không kịp.” Lời của Ly Nghiêu mang theo chút yếu ớt, khiến cho Lưu Tích Tứ lại không thể cự tuyệt. Sợ Ly Nghiêu làm nứt miệng vết thương, Lưu Tích Tứ cố ý phục Ly Nghiêu cùng với trường khổ chỉ còn lại duy nhất của mình.

Nhìn thấy hùng vĩ đã dựng đứng của Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ oán hận đánh xuống, “Cũng sắp chết, nơi này còn không thành thật.” Sau đó hoài nghi nhìn Ly Nghiêu, “Người lúc trước chính là từng có không ít nữ nhân đâu, Ly đại giáo chủ... lần này trở về... cũng không tìm một người để dụ dụ bớt?”

Ly Nghiêu cũng sờ lên hậu huyệt của Lưu Tích Tứ, nói: “Nhiều nữ nhân hơn nữa cũng thua kém nơi này... Huỳnh đệ của ta chỉ thích cái động này.”

“Ly Nghiêu, người tên hỗn đản này!” Nghe lời nói trắng trợn như thế của Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ toàn thân đều đỏ, mang theo vài phần ý vị trả thù, Lưu Tích Tứ ngồi bên cạnh, tự mình sờ lên ngọc hành của mình, khiêu khích liếm liếm môi, “Ly Nghiêu... có bản lĩnh người liền tự mình tới lấy...”

Hai mắt Ly Nghiêu trở nên u ám, ngồi xuống vừa định đi chạm vào Lưu Tích Tứ, kết quả một cái cũng không chạm được, bị Lưu Tích Tứ điểm huyệt. Lưu Tích Tứ tà cười, nhưng lại ngay trước mặt Ly Nghiêu xoa thân thể của mình, còn nắm ngón tay Ly Nghiêu đụng chạm cái miệng nhỏ của hắn, thấy Ly Nghiêu là huyết mạch phun trào.

“Ly Nghiêu... Tư vị thấy mà không ăn được thế nào?” Kéo ngón tay Ly Nghiêu tiến vào thân thể của mình, Lưu Tích Tứ nửa ngồi trước mặt Ly Nghiêu càn rỡ mà dâm dăng.

“Có một phong vị đặc biệt.” Ly Nghiêu đột nhiên mở miệng, làm cho Lưu Tích Tứ hoảng sợ, một phen quay cuồng, Lưu Tích Tứ bị Ly Nghiêu đè xuống dưới thân.

“Người!”

“Công phu của vương gia mặc dù không tệ, đáng tiếc, so với Ly Nghiêu còn kém một chút...” Ngón tay không kiêng nể gì va chạm trong cơ thể Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu làm cho Lưu Tích Tứ nói không ra lời, “Bất quá, vương gia nếu nghĩ muốn thêm chút tình thú, Ly mỗ đương nhiên phải phối hợp rồi?”

“Ừm... Vết thương của người...” Lưu Tích Tứ ngửa đầu, vì truyền đến trong cơ thể mà run rẩy, không quên vết thương của Ly Nghiêu.

“Không chết được...” Ly Nghiêu nhấn nài không nổi nữa, tách hai chân Lưu Tích Tứ ra, khàn khàn nói, “Tích Tứ, lần này có thể sẽ làm bị thương người, đây chính là người tự tìm lấy.” Không đợi Lưu Tích Tứ hưởng ứng, Ly Nghiêu đỡ dục vọng muốn nổ tung của mình từng chút đâm vào huyết khẩu còn chưa thả lỏng của Lưu Tích Tứ.

“Ly Nghiêu... Ta nhớ người... nhớ người muốn chết...” Lưu Tích Tứ đau đến mặt mũi trắng bệch, nhưng hẳn cũng không mắng chửi người, mà là nhẹ nhàng ấn vải trắng trên người Ly Nghiêu, nói lên tưởng niệm trong lòng hẳn.

“Chỉ một lần này.” Ly Nghiêu cúi đầu cùng Lưu Tích Tứ quần lầy, chỉ một lần này làm người bị thương, chỉ một lần này không từ mà biệt.

Vải trắng trên người dần dần lộ ra màu máu, Ly Nghiêu không để ý ngăn cản của Lưu Tích Tứ ra sức luật động trên người hẳn, tựa hồ muốn xua đi mùi vị của những nữ nhân kia trong đầu Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu tuyên cáo sở hữu của mình trên người Lưu Tích Tứ. Lưu Tích Tứ xoa nơi chảy máu của Ly Nghiêu, kêu lên vui sướng cùng động tình của mình.

“Ly Nghiêu... Ta thích người...” Vào một khắc lên đến cực điểm kia, Lưu Tích Tứ lớn tiếng nói cho Ly Nghiêu.

“Ta cũng vậy.” Hôn lên Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu rót chính mình vào trong cơ thể Lưu Tích Tứ... Tích Tứ... Nếu có thể... ta thật muốn người sinh cho ta một hài tử... Thế nhưng...

Chú thích

(1) thực tủy tri vị: ăn một lần biết vị, lại muốn ăn lần nữa ↑

(2) thu hậu toán trưởng: tính toán sổ sách sau mùa thu, ý chỉ chờ sự việc phát triển đến giai đoạn cuối cùng mới phán đoán ai đúng ai sai, xuất phát từ việc nông dân sau vụ thu bắt đầu kết toán sổ sách ↑

29. Chương 29

Trong Nghênh Hoan lâu ca múa mừng cảnh thái bình, mà trong sương phòng của Xuân Lôi lại là lạnh như hầm ngầm. Xuân Lôi đứng ngồi không yên nhìn nam tử đang điểm thẻ bài của nàng. Theo lý, nàng đã được Hiển thân vương bao một tháng, vốn không cần tiếp khách, nhưng nam tử này lại cầm lệnh bài của vương gia, làm cho nàng không tiếp cũng không được.

Ly Nghiêu quan sát Xuân Lôi mặt mộc, khuôn mặt không bôi son phấn cũng là cực kỳ xinh đẹp, khó trách lại trở thành đầu bài, bất quá Ly Nghiêu nhưng không có vẻ mặt kinh diễm gì, ánh mắt hẳn tựa như con rắn xẹt qua người Xuân Lôi, làm cho Xuân Lôi một thân nổi da gà.

Xem đủ, Ly Nghiêu từ trên người lấy ra một tờ giấy bày ra trước mặt Xuân Lôi. Xuân Lôi vừa thấy, trên mặt vừa mừng vừa sợ, đúng là khế bán thân của nàng. Vừa mới đưa tay qua, liền bị Ly Nghiêu cầm về. Xuân Lôi lo sợ bất an nhìn Ly Nghiêu, trong lòng một chút ngọn nguồn cũng không có. Nàng biết nam nhân này, trong kinh thành đi theo Hiển thân vương ra vào Nghênh Hoan lâu, có người nói là tiểu gia của Hiển thân vương, nàng đoán không ra Ly Nghiêu rốt cuộc muốn làm cái gì với mình.

“Tích Tứ muốn người mấy đêm?” Ly Nghiêu mở miệng.

Xuân Lôi giật mình mới kịp phản ứng, Tích Tứ mà Ly Nghiêu nói là ai. Xuân Lôi có chút sợ hãi nhìn Ly Nghiêu nói: “Chỉ có một đêm...”

“Xử nữ?” Câu hỏi của Ly Nghiêu khiến cho Xuân Lôi cho dù là đầu bài của kỹ viện, cũng không khỏi phi thường thẹn thùng. Nhẹ nhàng gật đầu một cái, xem như trả lời.

Giương giương khế bán thân trong tay, Ly Nghiêu nói: “Khế bán thân của người ta lấy từ chỗ Vành thân vương tới, ta sẽ cho người chút bạc, ngày mai người phải rời khỏi kinh thành, vĩnh viễn không được trở về, nếu có thể làm được ta sẽ trả lại khế bán thân của người cho người, nếu người làm không được... từ nay về

sau người là người của ta, ta bảo người làm cái gì... người phải làm cái đó... Nếu người nuốt lời, ta sẽ cho người biết như thế nào là muốn chết cũng không được.”

Lời nói của Ly Nghiêu khiến cho Xuân Lôi đầu tiên là cực kỳ vui sướng, mà câu nói kế tiếp của hắn lại làm cho Xuân Lôi sợ đến phát run, trực giác nói cho nàng nguyên nhân thực sự người này làm như vậy là một đêm nàng cùng Lưu Tích Tứ kia.

“Đây là... ý của vương gia sao?” Cẩn môi, Xuân Lôi cúi đầu hỏi, trong lòng có chút chua chát.

“Là ý của ta.” Ly Nghiêu có chút chán ghét nhìn nước mắt ứa át trong mắt Xuân Lôi, “Vương gia sau này sẽ không đến lâu nữa, người cũng chặt đứt ý niệm sau này sẽ tiến vào vương phủ đi.”

Xuân Lôi ngẩng đầu, có chút tức giận nói: “Xuân Lôi không dám có ý niệm vào vương phủ, chỉ là... Xuân Lôi có nên đi hay không, cũng nên từ vương gia nói. Dù cho người là tiểu gia của vương gia, người cũng không thể xử sự thay vương gia.”

Mắt Ly Nghiêu càng lạnh hơn, Xuân Lôi lấy hết dũng khí nhìn hắn, nàng không muốn không hiểu cái gì mà bị đuổi khỏi kinh thành như thế. Tuy rằng khôi phục thân tự do vẫn là nguyện vọng của nàng, nhưng... nàng một nữ tử yếu đuối, rời khỏi kinh thành rồi có thể đi nơi nào.

“Nếu không phải Tích Tứ ngăn cản, ta càng vui vẻ đưa người vào quân kỹ doanh.”

Những lời này, làm cho Xuân Lôi hoa dung thất sắc (1).

“Người rốt cuộc là người nào của vương gia...” Người này một miệng tục danh của vương gia, Xuân Lôi nhẹn không được hỏi, tiểu gia bình thường làm sao có thể kiêu ngạo như vậy.

“Người thông minh như thế, sao đoán không được?” Ly Nghiêu bỏ mấy tấm ngân phiếu lên trên bàn, nói, “Nếu không phải lúc trước ta và Tích Tứ có hiểu lầm, người cho là, hắn sẽ đụng vào người sao?”

Xuân Lôi kinh ngạc nhìn Ly Nghiêu, nghe ra ý tứ trong lời nói của Ly Nghiêu.

“Người... có phải gọi là Ly Nghiêu?” Xuân Lôi đánh bạo hỏi. Khóe miệng Ly Nghiêu nhếch lên nụ cười, nụ cười kia nhìn Xuân Lôi suýt chút nữa kêu lên.

“Vương gia... Vương gia trong mộng từng gọi tên người...” Rất sợ mình bị Ly Nghiêu giết, Xuân Lôi vội vàng nói, “Ngày hôm sau... có người tới chỗ ta tìm vương gia, nói về người. Cho nên... nô gia lớn mật đoán, vương gia cái gì cũng chưa từng nói với nô gia.”

Lời nói của Xuân Lôi khiến nụ cười khóe miệng Ly Nghiêu thu vào, đặt khế bán thân của Xuân Lôi lên trên bàn. “Hại hắn sinh khí, là lỗi của ta, vì thế, ta không thể giết người. Nhưng người ở kinh thành ngày nào, ta sẽ có một ngày nhẹn không được giết người đã từng chạm vào hắn. Người nếu không muốn chết, cầm khế bán thân và bạc của người đi đi.”

Lần này, Xuân Lôi thu bạc cùng khế bán thân. Ly Nghiêu thấy nàng nhận, đứng dậy bước đi, khi hắn đi qua Xuân Lôi, nghe được một câu của Xuân Lôi. Ly Nghiêu cúi đầu, thần sắc khó lường nhìn Xuân Lôi trong chốc lát, mới mở cửa đi ra ngoài. Hắn vừa đi, Xuân Lôi hai chân như nhũn ra ngồi dưới đất, nàng biết, mình nói ra sự kiện kia, sau này cho dù hồi kinh, cũng sẽ không bị Ly Nghiêu giết.

.....

Trở về vương phủ, Ly Nghiêu không thấy Lưu Tích Tứ trên giường. Ra khỏi phòng, Ly Nghiêu hỏi thủ hạ của mình, “Vương gia đâu?”

“Chủ tử, vương gia phái người đón Hạnh Nhi và thiếu gia về, đang bố trí phòng cho bọn họ.”

Trong mắt Ly Nghiêu thoáng qua khó hiểu, sau khi hỏi ở đâu, hắn đi tới. Vừa vào viện, liền nghe thấy thanh âm của Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu vào phòng, ôm người đang xoa thắt lưng.

“Thức dậy làm gì?” Tình trạng hôm nay khiến cho Lưu Tích Tứ bị nhức đầu, Ly Nghiêu ôm lấy hắn, nhìn giường vừa mới xếp xong trong phòng, cũng không quản hai mắt trợn to của Hạnh Nhi và Ly Thương, đi ra ngoài.

“Sao lại đón bọn họ vào phủ?” Ly Nghiêu phi thường khó hiểu, y tưởng rằng Lưu Tích Tứ không muốn nhìn thấy Hạnh Nhi, dù sao hắn rất để ý, y cũng đã tìm một chỗ cho Hạnh Nhi bọn họ.

“Người nhà của người đương nhiên cũng chính là người nhà của ta. An trí bọn họ ở bên ngoài, người thường thường đi xem, ta lại càng không yên tâm, còn không bằng đặt ở dưới mí mắt, người muốn làm gì ta cũng có thể biết.”

Ly Nghiêu vừa nghe, quả nhiên Lưu Tích Tứ vẫn là để ý. Bất quá câu nói đầu tiên của Lưu Tích Tứ khiến cho hắn cực kỳ thoải mái.

“Ta có thể làm chuyện gì? Ứng phó một mình người ta cũng đối phó chưa đủ, sao còn có tâm tư làm cái khác? Hạnh Nhi bất quá là muội muội, ta nhìn nàng lớn lên, nếu thật có cái gì cũng sẽ không chờ tới bây giờ.”

Lưu Tích Tứ liếc mắt một cái, “Còn nói sao, vừa rồi tỉnh lại người người lại đi đâu vậy? Ta hận nhất lúc tỉnh lại trên giường chỉ có một mình ta, có chuyện gì không thể chờ ta tỉnh hẵng đi làm?”

Ly Nghiêu trầm mặc một hồi, nói: “Ta đi Nghênh Hoan lâu, cho nữ nhân kia khế bán thân cùng bạc, bảo nàng rời khỏi kinh thành.”

“Lòng dạ của người so với đầu kim còn nhỏ hơn.” Lưu Tích Tứ tuy là oán giận, nhưng cũng không có trách cứ gì, “Ta mặc dù không có tình ý gì với nàng, bất quá để nàng rời khỏi kinh thành cũng tốt, tránh cho người ngày nào đó nhìn nàng không vừa mắt, giết nàng.”

“Người thực lo lắng cho nàng?” Ly Nghiêu lại ghen tị.

“Ta là lo lắng cho người, đến lúc đó bị thái tử ca ca bắt vào đại lao, ta cũng mặc kệ.” Tức giận đá Ly Nghiêu một cước, Lưu Tích Tứ xuống đất, nói với người ở dưới, “Xuân Lôi kia nói như thế nào cũng là một người đáng thương, nếu không phải là ta, nàng cũng không cần rời kinh. Người tìm người an trí an trí cho nàng, nếu để cho cha ta biết, ta còn có cái để nói.”

“Nghe lời người là được.” Thấy Lưu Tích Tứ không có sinh khí, Ly Nghiêu cuối cùng mới không để ý sự kiện kia nữa.

“Ly đại ca...” Hạnh Nhi kéo Ly Thương, nét mặt khó xử đi tới, “Nếu không, ta vẫn là đi ra ngoài ở đi.” Đối với Lưu Tích Tứ, Hạnh Nhi vẫn là nghĩ lại còn rùng mình.

“Thế nào, nơi này của bốn vương người không ở được?” Thấy Lưu Tích Tứ sinh khí, Hạnh Nhi vội vàng lắc đầu nói, “Không phải... Mấy ngày nữa ông của ta sẽ tới... Ở bên ngoài, Hạnh Nhi cũng dễ chăm sóc ông ấy.” Hạnh Nhi không biết Ly Nghiêu ở chỗ này là cái gì, bộ dáng Ly Nghiêu ở trước mặt Lưu Tích Tứ nàng chưa từng thấy qua, nàng cho là Ly Nghiêu vì bọn họ mới cam nguyện chịu ủy khuất.

“Hạnh Nhi, an tâm ở đi. Tích Tứ tính tình mặc dù không tốt, nhưng các người đã người nhà của ta, cũng là người nhà của hắn. Ông tới, để ông ở nơi này là được, Tích Tứ sẽ không để ý.” Ôm Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu không chỉ là vì trấn an Hạnh Nhi, càng vì trấn an bá vương trong lòng này.

Hạnh Nhi nhìn nhìn hai người, trong mắt là sáng tỏ, sau đó nàng lại có chút lo lắng nhìn về phía Ly Nghiêu, Ly Nghiêu lộ ra một ánh mắt yên tâm với nàng, Hạnh Nhi không nói gì nữa, chỉ kéo chặt Ly Thương.

“Đừng ở trước mặt ta liếc mắt đưa tình, có cái gì nói thẳng.” Lưu Tích Tứ mất hứng, Hạnh Nhi vừa thấy lại vội vàng lắc đầu nói, “Vương gia ngài đừng hiểu lầm... Ta và Ly đại ca chỉ là huynh muội.” Sau đó lại kéo Ly Thương tiến lên phía trước nói, “Thương nhi chỉ là nghĩa tử của Ly đại ca.”

Rõ ràng cảm nhận được ghen tị trên người Lưu Tích Tứ, lo lắng của Hạnh Nhi lúc trước mới thoáng giảm đi một chút, dù sao Ly đại ca không thể so với người thường.

“Nó gọi người là gì?” Lưu Tích Tứ kéo kéo Ly Nghiêu.

“Ba... Bất quá Thương nhi không thể nói chuyện...” Ly Nghiêu không rõ nhìn Lưu Tích Tứ.

Lưu Tích Tứ vỗ vỗ Ly Nghiêu, bảo ngồi xuống, sau đó ngồi trên đùi Ly Nghiêu ngoắc ngoắc tay với Ly Thương. Ly Thương nhìn Ly Nghiêu, lại nhìn nhìn Hạnh Nhi, mới lấy hết dũng khí đi tới.

“Người gọi hần là ba?”

Thấy Ly Thương gật đầu, Lưu Tích Tứ hỏi: “Người gọi như thế nào?” Ly Thương lập tức làm một cái động tác tay.

“Vậy người phải gọi ta là cha, nhớ chưa?” Lưu Tích Tứ vừa mới dứt lời, tất cả mọi người bao gồm Ly Nghiêu mở to hai mắt nhìn, còn có tiếng ho khan.

Mặc kệ sự kinh ngạc của những người khác ra sao, Lưu Tích Tứ sờ sờ đầu Ly Thương nói: “Nhớ kỹ, sau này gọi ta là cha, bằng không ta liền khi dễ ba của ngươi.”

Đắc ý cười cười, Lưu Tích Tứ vỗ vỗ Ly Nghiêu, “Ôm ta về đi, ta đi không được.”

Ly Nghiêu sờ sờ đầu Ly Thương, bảo bé nghe lời của Lưu Tích Tứ, trên mặt mang theo nụ cười ôm Lưu Tích Tứ đi, lưu lại một người vẫn chưa hoàn được hồn.

“Sao không nói ta là tiểu gia của ngươi?” Trên đường, Ly Nghiêu hỏi.

“Vậy bốn vương có cần đại kiệu tám người khiêng đưa ngươi vào phủ không, cho ngươi một thân phận?” Lưu Tích Tứ mắt nhếch lên, hỏi.

“Vậy cũng không cần.” Ly Nghiêu rút cuộc cẩn thận ôm Lưu Tích Tứ vào phòng, đổi hài cho hần, lại hầu hạ hần rửa mặt trên giường.

“Ly Nghiêu, ngươi cũng không đường lui. Sau này a, ngươi sinh là người của Lưu Tích Tứ ta, chết là quỷ của Lưu Tích Tứ ta.” Lưu Tích Tứ dùng ngón chân cọ cọ cổ Ly Nghiêu, hạ lệnh.

“Lời này là ta muốn nói với ngươi, lại bị ngươi đoạt trước.”

Ánh nến vừa tắt, Lưu Tích Tứ chui vào trong lòng Ly Nghiêu, cẩn thận không đụng tới vết thương của hần.

“Hai ta ai cũng không ly khai ai... Sau này tất có chuyện ngươi gạt ta, ta cũng gạt ngươi. Nhưng vô luận là chuyện gì, đừng người không nói tiếng nào đã không thấy tăm hơi. Hiểu lắm có thể nói rõ, nhưng người không có, đi nói chỗ nào?”

“Ta nhất định nghe lời ngươi.”

Đúng vậy, nếu thêm một câu, có lẽ bọn họ cũng sẽ không luẩn quẩn trong cái vòng tròn lớn như vậy, cũng sẽ không khiến cho hai người chật vật như thế, còn suýt nữa khiến cho không thể xoay chuyển. Ngã một lần khôn hơn một chút, sau này, bọn họ đều phải cẩn thận bảo vệ tình cảm lúc trước của bọn họ, sau khi tất cả mọi chuyện đều đã chấm dứt.

Chú thích

(1) hoa dung thất sắc: chỉ khuôn mặt người phụ nữ tái nhợt vì sợ hãi ↑

30. Chương 30

Ông Ly Nghiêu sau khi Ly Nghiêu hồi kinh năm ngày mới vào kinh, Lưu Tích Tứ an bài hần trong Bách Thú cư không xa viện của Hạnh Nhi trong phủ. Nhìn thấy lão nhân kia, Lưu Tích Tứ cũng biết Ly Nghiêu vì sao chịu thương nặng như vậy. Để cứu Hạ trưởng lão đi đứng không tiện ra, Ly Nghiêu là công hần từ trong đại lao Ly giáo đánh ra ngoài. Những người đó không đụng được Ly Nghiêu, liền nghĩ biện pháp đi chém người trên lưng hần, vì thế Ly Nghiêu mới có thể bị thương trước ngực. Lưu Tích Tứ không khỏi lại đau lòng một hồi, nhưng hần không có hỏi Hạ Tùng một câu về chuyện của Ly Nghiêu, chỉ là cảm rất nhiều được liệu thượng đẳng từ trong cung, lại để nhị thúc tự mình đến xem chân cho Hạ Tùng.

“Nghiêu nhi, con thật sự không định đi tìm người kia sao?” Trong phòng, không có người ngoài, Hạ Tùng yêu thương mà lại đau lòng hỏi. Ly Nghiêu lên tiếng, ở trước mặt Hạ Tùng, trên mặt Ly Nghiêu là im lặng nguyên bản của hần.

“Ngoại bá công, người yên tâm ở nơi này đi. Tích Tứ tính tình không tốt, có đôi khi nói chuyện có thể không xuôi tai, nhưng hẩn tâm địa tốt, đối với ta là toàn tâm toàn ý. Người cùng Hạnh Nhi, Thương nhi cũng là người nhà của hẩn.”

Hạ Tùng thở dài, thống khổ nói: “Nghieu nhi... Ngoại công biết con thích vương gia kia, nhưng con... chẳng lẽ thực sự tính bỏ qua sao? Cả đời đều phải vướng vào ‘huyền vụ’... Để sống sót, con chịu khổ nhiều như vậy... Lần này đi ra, con cũng là vì tìm người ấy, nhưng bây giờ con lại muốn bỏ qua... Vạn nhất ‘huyền vụ’ kia có tổn thương gì, hoặc là rơi vào tay những người đó, con phải làm sao bây giờ?”

Trong mắt Ly Nghiêu nhưng không một tia do dự, hẩn lắc đầu nói: “Ngoại công... Ai biết người ấy ở đâu? Có lẽ trước khi chờ con tìm được hẩn thì con cũng đã chết rồi. Con gặp Tích Tứ, thích hẩn, vậy con sẽ ở đây cùng hẩn. Ngoại công... Con giống như mẫu thân, không chiếm được, con sẽ bị phá huỷ, vì thế nếu con đã yêu Tích Tứ, vậy hẩn phải cùng con dây dưa đời đời kiếp kiếp.”

Hạ Tùng thống khổ nhắm mắt lại, vỗ vỗ tay Ly Nghiêu: “Nghieu nhi, ngoại công già rồi... Hạnh Nhi và Thương nhi bây giờ đi ra, sau này... cũng đừng để cho bọn nó trở về... Chuyện Ly giáo, con cũng đừng lại đi quản nữa. Nữ nhân kia điên rồi, nàng không muốn giết con, nàng muốn nhìn con thống khổ. Bây giờ nàng chạy, con cũng không tìm được nàng. Bây giờ ta, Hạnh Nhi cùng Thương nhi đều ở bên cạnh con, nếu nữ nhân kia muốn đối phó con, chúng ta đều là lợi thế của nàng, còn có vương gia kia... Con phải cẩn thận a. Nhất là ‘huyền vụ’, nhất định phải bảo vệ tốt, đấy chính là mạng của con.”

“Ngoại công, người yên tâm, ‘huyền vụ’ ta đặt ở một nơi an toàn, nàng sẽ không tìm được.” Lúc nói những lời này, trong mắt Ly Nghiêu thoáng qua nghi hoặc, bất quá rất nhanh, Hạ Tùng không phát hiện.

Hạ Tùng lớn tuổi, lại vừa trải qua một khoảng thời gian giam cầm cùng bốn ba, uống thuốc xong liền buồn ngủ. Ly Nghiêu trông ở bên giường một hồi, mới khe khẽ đi. Từ sau khi mẫu thân tự sát, chân chính đối tốt với hẩn cũng chỉ có ngoại bá công này, vì thế chẳng sợ biết trở lại sẽ rất nguy hiểm, hẩn cũng không thể để cho ngoại bá công vì hẩn mà chết.

Ly Nghiêu vừa định xuất phủ đi đón Lưu Tích Tứ, lại thấy một đám người ầm ĩ vọt vào. Lúc Ly Nghiêu nhìn thấy cái tay gục xuống của Lưu Tích Tứ, hẩn chạy gấp qua khuá đám thị vệ kia ôm Lưu Tích Tứ cả người là máu vào trong lòng

“Tích Tứ!” Nhìn thấy bụng Lưu Tích Tứ cắm một thanh chủ thủ, ánh mắt Ly Nghiêu biến thành màu tím sậm. Bên tai căn bản nghe không được thanh âm của những người khác, Ly Nghiêu không biết mình là tiến vào phòng như thế nào.

“Vương gia! Vương gia người chịu đựng a, Ngũ đại nhân lập tức tới ngay!” Vương Thuận nhi khuôn mặt là nước mắt hồ, những người khác lấy vải lấy vải, lấy thuốc lấy thuốc.

Tay Ly Nghiêu bắt đầu run lên, hẩn không dám chạm vào thanh chủ thủ ở bụng Lưu Tích Tứ kia. Mất long lên tóm một tên thị vệ hẩn quát: “Các người là bảo vệ hẩn như thế nào!” Ly Nghiêu cực độ sợ hãi, dùng lực bóp nát vạt áo của thị vệ.

“Vương gia... đi chọn đồ chơi cho tiểu vương gia... Sau đó một người tiến vào, người kia nhìn thứ trên tay vương gia, đột nhiên... liền ôm vương gia đâm vương gia, lúc ấy quá nhanh... Vương gia chỉ mang ta vào trong, thị vệ đều ở lại bên ngoài...” Vương Thuận khóc lóc kể lể, những thị vệ cùng đi ra ngoài với Lưu Tích Tứ toàn bộ quỳ trên mặt đất.

“Tích Tứ... Tích Tứ... Người đã nói sẽ không rời khỏi ta...” Ly Nghiêu sắc mặt tái xanh, ngay cả thanh âm cũng mang theo run rẩy, hẩn muốn mớm thuốc cho Lưu Tích Tứ, nhưng thế nào mớm cũng mớm không vào. Không biết là ai lấy đi thuốc trong tay hẩn, dứt vào trong miệng Lưu Tích Tứ.

“Tích Tứ!” Ngũ Mặc nghe tin từ trong cung chạy tới, Lưu Vận Tranh, Lam Vận Vành cùng Lưu Mặc Huyền vừa thấy Lưu Tích Tứ đây người là máu nằm trên giường, hơi thở mong manh, lúc này mặt đều biến.

“Trước tiên phải rút chủ thủ ra, người không liên quan tất cả đều đi ra ngoài!” Ngũ Mặc nhin sợ hãi trong lòng xuống, hung hăng cho chính mình một cái bạt tai để mình tỉnh táo lại.

“Vận Vành, lập tức tiến cung từ chỗ phụ thân lấy một quả đan quả, đừng để phụ thân biết Tích Tứ bị thương; Mặc Huyền, đi tra rõ cuộc là người nào, hiện tại kinh thành giới nghiêm ban đêm, bất luận kẻ nào

cũng không được ra khỏi thành; thông tri hoàng thượng cùng vương gia, để bọn họ mau mau qua đây; Hãn Triệt và hoàng gia gia nhất định phải gạt, ai nếu để lọt miệng, rút lưỡi!”

Làm thái tử, Lưu Vận Tranh sau khi vừa thấy bộ dáng Lưu Tích Tứ liền lập tức hạ lệnh. Người nhận được lệnh cấp tốc ra khỏi phủ đệ của Lưu Tích Tứ.

“Ta đã cho Tích Tứ uống thuốc, nhị thúc, cầu người...” Ly Nghiêu ôm chặt Lưu Tích Tứ, không ngừng đưa vào chân khí cho hắn, hắn muốn nói cầu Ngũ Mặc cứu sống Tích Tứ, nhưng hắn lại một chữ nói cũng không ra... Người sáng sớm còn ở trên giường nháo cùng mình, bây giờ lại hấp hối nằm trong lòng mình... Khóe mắt Ly Nghiêu chảy ra một giọt huyết lệ.

“Vận Tranh, giữ Tích Tứ, nhị thúc muốn rút chủy thủ ra. Mấy người các con, sau khi rút chủy thủ ra đè vải trắng thật chặt lên!” Ngũ Mặc phân phó xong, liếc mắt nhìn Lưu Vận Tranh một cái, thấy hắn đã giữ chặt Lưu Tích Tứ, cắn răng nắm lấy chủy thủ, “Một, hai, ba!” Chủy thủ rút ra, thân mình Lưu Tích Tứ ngã ra một chút, trong miệng toát ra máu. Những người khác vội vàng cầm vải đè lại vết thương của hắn, Ngũ Mặc không dám dừng lại, xé mở quần áo của Lưu Tích Tứ, ở chỗ bị thương của hắn đầu tiên là châm kim cầm máu, sau đó cau mày nhìn độc trên miệng vết thương.

Ly Nghiêu cũng thấy được, trên người hắn toát ra khói trắng nhàn nhạt, đó là dấu hiệu nổi giận của hắn.

“Huyết đạo của Tích Tứ được điểm đúng lúc, vì thế độc chỉ ở miệng vết thương. Nhưng chúng ta hiện tại không có thời gian đi tìm thuốc giải, Tích Tứ cũng chờ không kịp, Vận Tranh, nhị thúc muốn hút một phần độc của Tích Tứ ra, còn lại thì từ từ giải.”

“Ta đến.” Ly Nghiêu mở miệng đang chuẩn bị đứng dậy lại bị Lưu Vận Tranh ấn trở về.

“Chuyện Tích Tứ lần này rất kỳ quặc, nếu là nhằm vào ngươi mà tới, độc này ngươi vẫn là đừng đụng đến tốt hơn.” Lưu Vận Tranh uống một hộp nước, ghé vào trên người Lưu Tích Tứ, “Ta là huynh trưởng của hắn, ta tới hút độc cho hắn.”

Ngũ Mặc căn bản không kịp khuyên, Lưu Vận Tranh liền cúi đầu xuống.

Hút độc trong cơ thể Lưu Tích Tứ ra, Ngũ Mặc vội vàng cho Lưu Vận Tranh ăn giải độc hoàn. Lúc này, Lưu Tích Tứ lại bắt đầu thổ huyết không ngừng.

Ly Nghiêu từ trên cổ Lưu Tích Tứ kéo “huyền vụ” ra, giao cho Lưu Vận Tranh: “Phái người làm vỡ cái này, pha với máu của ta, độc của Tích Tứ có thể giải.”

Lưu Vận Tranh cầm “huyền vụ” qua, lại thu vào trong tay áo mình. “Mạng của ngươi phải do Tích Tứ định đoạt, hắn là người có phúc, không có việc gì.”

Cởi giày lên giường, Lưu Vận Tranh ôm Lưu Tích Tứ vào trong lòng mình, “Công lực ngươi không yếu, hai người ta trước tiên giúp hắn bức độc, được chút nào hay chút đấy. Chờ Vận Tranh cầm đan quả về, mạng Tích Tứ liền được bảo vệ.” Nói xong, Lưu Vận Tranh liền áp tay lên ngang lưng Lưu Tích Tứ.

Một ngày này Hiến thân vương phủ cực độ khẩn trương, Lưu Tích Tứ bị ám sát trong kinh thành, mà hung thủ lại là tiểu công tử bị đuổi khỏi phủ của nhà Nghiêm đại nhân Nghiêm Thụy. Nhưng tiểu công tử kia sau khi bị bắt, lại miệng sùi bọt mép bất tỉnh nhân sự, sau khi tỉnh lại cái gì cũng không nhớ rõ. Tất cả chuyện này lộ ra vẻ khó bề phân biệt.

Một đao đâm vào bụng Lưu Tích Tứ kia cực sâu, mặc dù Lưu Tích Tứ tránh được, không đâm vào chỗ hiểm, nhưng cũng là cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa trên đao còn mang theo độc. Thủ hạ của hắn khi hắn bị đâm, liền phong thất cân bát mạch của hắn, cũng cho hắn ăn giải độc hoàn, nhưng Lưu Tích Tứ từ trong bụng mẹ đã yếu ớt, bị hành hạ như vậy mới thấy rõ bất lợi.

“Huyền vụ” không thể dùng, Ly Nghiêu muốn trực tiếp cho Lưu Tích Tứ máu của mình cũng bị Lưu Vận Tranh cản lại. Lưu Tích Tứ đã nói với Lưu Vận Tranh bọn họ, Ly Nghiêu không thể xuất huyết, vì thế tại giờ phút quan trọng này, Lưu Vận Tranh không muốn thêm nhiều phiền phức. Hắn cũng rất lo lắng đệ đệ của mình, nhưng hắn tin tưởng đệ đệ của hắn sẽ giống như phụ thân, dưới sự phù hộ của “thất tinh tích hồng”, bình an tránh thoát kiếp nạn này.

Lưu Vận Tranh cùng Ly Nghiêu bức ra một ít độc cho Lưu Tích Tứ, nhưng nơi bị thương của Lưu Tích Tứ nhất định phải mau chóng khâu lại. Ngũ Mặc một bên an bài, một bên chờ đợi “đan quả” trong cung, nếu Lưu Tích Tứ ăn xong “đan quả”, mệnh này sẽ hồi lại một nửa. Nhưng vấn đề là, làm sao mới có thể lấy được đan quả trên cổ tay Bạch Tang Vận, lại không làm cho Bạch Tang Vận vừa mới sinh con chưa được mấy ngày sinh nghi.

Trong cung ngoài cung... Người người lo lắng.

31. Chương 31

Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương đi vào trong tẩm cung, hai người che giấu hoảng loạn trong lòng, đi tới bên cạnh Bạch Tang Vận vừa mới uống thuốc xong. Lam Khuyết Dương kéo tay Bạch Tang Vận nói: “Tang Vận, tiểu Dụ Đầu hôm nay có nháo hay không?”

“Phụ vương, Dụ Đầu hôm nay rất ngoan, đi tiểu cũng không khóc. Vừa tỉnh lại liền cười, hoàng gia gia thấy vậy cũng không chịu về nghỉ ngơi.” Bạch Hãn Triệt vẫn luôn ở trong cung cùng Bạch Tang Vận nói. Bởi vì hấn có thai, Bạch Tang Vận dứt khoát bảo hấn chuyển vào cung, cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.

“Hãn Triệt, con cũng chú ý thân mình, con bây giờ cũng không so được với người khác.” Lưu Hoài Diệp dặn dò một tiếng, sau đó nói với Bạch Tang Vận, “Tang Vận, gần đây quan viên địa phương phải về kinh báo cáo, ta và Khuyết Dương có lẽ sẽ bận hơn, ban ngày không có biện pháp cùng người, người cùng tiểu Dụ Đầu phải thành thành thật thật ở trong phòng. Hãn Triệt, coi trọng cha con... Vận Tranh cùng Vận Vành cũng phải bận hơn một chút, con ở trong cung an tâm dưỡng thai, trò chuyện bồi cha và hoàng gia gia con.”

“Phụ hoàng, người yên tâm, trong cung có hài nhi, quốc sự quan trọng hơn.” Bạch Hãn Triệt đáp. Bạch Tang Vận chỉ là cười gật gật đầu, nói cho hai người hấn đã biết. Lam Khuyết Dương liếc mắt nhìn Lưu Hoài Diệp một cái, hai người buông Bạch Tang Vận ra. Hôn hôn nhĩ tử, hai người vội vàng ra khỏi tẩm cung.

Vừa ra khỏi tẩm cung, Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương liền hạ xuống rất nhiều đạo mệnh lệnh. Ma ma quản sự và thái giám trong cung đều nhận được ý chỉ, một số người chạy tới phủ Hiển thân vương đợi, chờ sai phái bất cứ lúc nào; một số người thì quản miệng người trong cung, phải gặt mảy người.

Lam Khuyết Dương cùng Lưu Hoài Diệp trực tiếp cưỡi ngựa xuất cung. Thừa dịp Lưu Hoài Diệp đang nói chuyện, Lam Khuyết Dương len lén lấy một viên đan quả từ trên cổ tay Bạch Tang Vận xuống. Bọn họ hi vọng Bạch Tang Vận hồ đồ một chút, không cần phát hiện trong thời gian ngắn ngủi kia, cái vòng trên cổ tay hấn có gì thay đổi.

Kinh thành lộ ra vẻ dị thường khẩn trương, ngựa của hoàng thượng và Khuyết Dương dừng lại tại cửa vương phủ, phần đông thị vệ thái giám liền chen lên, bấm báo thương thế trước mắt của Lưu Tích Tứ. Mang theo đan quả cứu mạng, Lam Khuyết Dương cực nhanh chạy vào bên trong Thanh Liễu cư. Sau khi nhìn thấy bộ dáng Lưu Tích Tứ, lửa giận của Lưu Hoài Diệp và Lam Khuyết Dương mang theo chân khí không cách nào không chế phá hủy sạch trong phòng Lưu Tích Tứ.

Làm vỡ đan quả, Lam Khuyết Dương tự mình cho Lưu Tích Tứ uống, lại thêm dùng nội tức cường đại của mình bức tụ huyết trong cơ thể Lưu Tích Tứ ra. Lam Khuyết Dương đã nhiều năm không xuất thủ, ngoại trừ lần đó hấn cùng Ly Nghiêu so chiêu. Nhưng lần này ra tay, lại là vì cứu đứa con yêu của hấn, phần nợ cùng không nợ trong lòng Lam Khuyết Dương có thể hiểu được.

Bôi thuốc tê lên cho Lưu Tích Tứ, Ngũ Mặc từng kim từng kim khâu lại chỗ rách ở bụng Lưu Tích Tứ. Từng kim kia không chỉ đâm vào người Ly Nghiêu, lại càng đâm vào người Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương.

“Tra được xúi giục phía sau là ai chưa?” Sau khi Ngũ Mặc từng kim khâu xong, Lưu Hoài Diệp hỏi.

“Đả thương Tích Tứ là tiểu công tử bị đuổi ra của quý phủ Nghiêm Thụy. Người nợ lúc trước ở ‘Cầu Tri thư cục’ in dâm thư, chọc giận Tích Tứ, Nghiêm Thụy liền đuổi hấn đi. Nhưng khi nhĩ thần thẩm vấn hấn, hấn lại nói cái gì cũng không nhớ. Nhĩ thần thấy nhất định là có người tìm hấn làm kẻ chết thay. Nhĩ thần phái người điều tra, trên người hấn mang theo cổ độc, xác nhận bị người khống chế.” Lam Vận Vành sau khi hồi cung báo cho phụ hoàng cùng phụ vương biết, liền thẩm vấn phạm nhân.

Ly Nghiêu im lặng không lên tiếng, hai tay nổi gân xanh đã sớm biến vãi dẹt thành bụi phấn. Độc trên người Lưu Tích Tứ hẳn từng thấy, hơn nữa phi thường quen thuộc... Hắn đã đoán được Lưu Tích Tứ vì sao lại bị thương, cũng đoán được người nọ sau lưng là ai. Nguyễn Hương... Đây là trả thù của người với ta... Người ngàn không nên vạn không nên, không nên tổn thương hắn...

Đứng lên, Ly Nghiêu lấy mu bàn tay nhẹ nhàng sờ sờ mặt Lưu Tích Tứ, “Nếu Tích Tứ tỉnh, nói cho hắn, ta đi tìm người, rất nhanh sẽ trở lại.”

“Tích Tứ gặp chuyện có liên quan tới người?” Lưu Hoài Diệp nghe hiểu. Ly Nghiêu gật đầu một cái, hôn xuống đôi môi trắng bệch của Lưu Tích Tứ, xoay người đi. Không ai cản Ly Nghiêu, không phải không dám cản, là biết cản không được. Bộ dáng đã điên cuồng của Ly Nghiêu, khiến bọn họ rõ ràng cản lại tình huống chỉ biết càng tệ hơn.

“Đuổi theo hắn, lúc này đừng thêm phiền phức nữa.” Lam Khuyết Dương nói một câu, hai đạo bóng dáng nhanh ra ngoài. Đặt Lưu Tích Tứ đang hôn mê nằm ngang, Lam Khuyết Dương cau mày nói: “Cần phải phong tỏa tin tức Tích Tứ bị thương. Vận Tranh Vận Vành phụ trách điều tra người khả nghi trong kinh thành. Nếu việc này có quan hệ với Ly Nghiêu, phái người đến phương bắc đi. Ngũ Mặc, người vẫn giống như thường ngày mỗi ngày tiến cung, gặp Tang Vận, Tích Tứ bên này ta và hoàng thượng sẽ bồi. Buổi tối thì vất vả người một chút, mấy ngày này người ở nơi này của Tích Tứ. Nói cho người phía dưới, phạm là khẩu âm không phải kinh thành, toàn bộ thẩm vấn. Một cái Ly giáo nho nhỏ... Bốn vương thật đúng là phải xem thử.”

“Gửi phong thư cho Thượng Quan, Trạch Yên gần phương bắc, vây cánh của Ly giáo này, bảo hắn phái binh đi vào tiêu diệt toàn bộ. Còn có, nếu mấy người trong cung kia hỏi Tích Tứ, thì nói nó cùng Ly Nghiêu đi ngoại ô lễ Phật, những thứ khác không được nhiều lời.”

“Dạ, phụ hoàng.”

32. Chương 32

Bạch Tang Vận nhìn con út, tâm thần có chút không yên. Tính tính ngày... Hắn hỏi: “Hân Triệt, Tích Tứ có phải đã ba ngày rồi chưa tiến cung hay không?”

“Nghe Vận Tranh bọn họ nói Tích Tứ cùng Ly Nghiêu đi ngoại ô lễ Phật, hình như muốn nán lại mấy ngày.” Bạch Hân Triệt trả lời, thấy Bạch Tang Vận sắc mặt nghiêm túc, Bạch Hân Triệt hỏi, “Phụ thân, làm sao vậy?”

Bạch Tang Vận lắc lắc tay nhỏ bé của Thiên Tứ, trong lòng buồn bực. Còn nhớ Tích Tứ mấy ngày hôm trước lúc vào cung đã nói phải mỗi ngày tiến cung thăm Thiên Tứ, còn nói đã đặt trước đồ chơi cho Thiên Tứ, hai ngày nữa liền đi lấy. Nhưng tại sao lại đột nhiên xuất kinh lễ Phật...

“Vận Tranh và Vận Vành mấy ngày nay bề bộn nhiều việc?”

“Vâng, thường thường nửa đêm mới trở về, sáng sớm ngày kế liền đi ra ngoài.” Bạch Hân Triệt cũng cảm nhận được vài phần khác thường, hỏi, “Phụ thân, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Không có, có thể là Tích Tứ hằng ngày đều chạy trong cung, ta đã quen rồi, đột nhiên không thấy được nó có chút không thích ứng.” Bạch Tang Vận lập tức cười nói, sau đó cảm thán một tiếng, “Lúc trước khi Tích Tứ sinh ra, phụ hoàng, phụ vương con, còn cả hoàng gia gia bọn họ liền mỗi ngày ôm không muốn buông tay, tiểu Dụ Đầu bây giờ... so với Tích Tứ là có hơn chứ không thua kém... Ai, thật hy vọng tiểu Dụ Đầu đừng giống như Tích Tứ, thành một bá vương.”

Bạch Hân Triệt cẩn thận ôm lấy Lưu Thiên Tứ, yêu thích hôn nhẹ. “Phụ thân, tiểu Dụ Đầu đáng yêu như thế, ai có thể không thích? Người không biết, Vận Tranh cùng Vận Vành mỗi ngày trở về câu đầu tiên chính là hỏi Dụ Đầu. Nếu không phải là bọn họ gần đây bận rộn, con sợ là căn bản không có cơ hội ôm Dụ Đầu đâu.”

Bạch Tang Vận giơ tay lên kéo tay nhỏ bé của Lưu Thiên Tứ, ánh mắt khi đang đảo qua đan quả trên tay thì dừng lại. Thu tay, Bạch Tang Vận nhìn nhìn đan quả trên cổ tay mình... Hình như thiếu một viên.

“Phụ thân?” Bạch Hãn Triệt nhỏ giọng hô. Bạch Tang Vận thu hồi tâm tư, nói, “Hãn Triệt, gần đây Vận Tranh chúng nó bận rộn, con cũng đừng mệt nữa. Để Dụ Đầu xuống đi, con quay về nghỉ một chút.”

“Cũng được, tối nay con qua đây bồi phụ thân dùng bữa.” Bạch Hãn Triệt hơi buồn ngủ buông Thiên Tứ xuống, đi theo thái giám hầu hạ hần. Bạch Tang Vận đếm đếm đan quả trên cổ tay, trong mắt lộ ra nghi ngờ. Tỉ mỉ hồi tưởng động tĩnh trong cung mấy ngày nay, Bạch Tang Vận càng nghĩ càng cảm thấy có chỗ nào không đúng.

“Hong Tam.”

“Có nô tài.”

“Đi gọi Ngũ đại nhân qua đây.”

Bạch Tang Vận hy vọng là chính mình nghĩ nhiều, có lẽ hôm sinh con ấy hần uống hai viên đan quả. Bất quá Bạch Tang Vận lo lắng, vẫn là nghĩ muốn tự mình hỏi hỏi nhị đệ. Nhưng đợi nửa ngày, Hong Tam lại nói Ngũ Mặc không ở thái y viện. Nghi ngờ trong lòng Bạch Tang Vận càng ngày càng sâu, lúc này Ngũ Mặc không ở trong cung, khiến cho hần khó hiểu. Nghĩ tới mấy ngày nay thỉnh thoảng từ trên mặt hai người kia nhận thấy được lòng có suy nghĩ, tay Bạch Tang Vận vô thức càng ngày càng chặt.

“Hoàng thượng có ở trong cung?”

Hong Tam ấp áp ứng ứng nhìn Bạch Tang Vận, quỳ xuống nói: “Nô tài không biết. Nô tài chỉ phụ trách hầu hạ quốc công, hoàng thượng bên kia nô tài không thể tùy ý qua lại.”

Bạch Tang Vận muốn nhìn rõ sắc mặt Hong Tam, nhưng Hong Tam lại ra sức cúi đầu không dám nhìn Bạch Tang Vận. Bạch Tang Vận mắt trầm xuống, nói: “Được rồi, không có việc gì, người đi xuống đi.”

Bảo ma ma ôm Lưu Thiên Tứ đi, Bạch Tang Vận đứng dậy chịu đựng đau đớn trên người mặc chỉnh tề, ra khỏi Sùng Dương cung. Vừa thấy Bạch Tang Vận đi ra, thái giám cung nữ quỳ, kêu bảo Bạch Tang Vận về phòng.

“Chuẩn bị kiệu, ta muốn đi phủ Hiến thân vương.” Bạch Tang Vận vịn vào người khác, nói. Hần có dự cảm, Tích Tứ đã xảy ra chuyện.

“Quốc công, vương gia đi ngoại ô lễ Phật, người bây giờ đi cũng không gặp được vương gia a. Quốc công, còn chưa có qua một tháng đâu, người hiện tại cũng không thể đi ra ngoài.” Hong Tam vẫn che ở trước mặt Bạch Tang Vận, cầu xin.

“Làm sao các người đều biết Tích Tứ đi lễ Phật, ta đây làm cha ngược lại không biết?” Bạch Tang Vận lập tức nghe ra không bình thường, trầm mặt nói, “Các người không muốn chuẩn bị kiệu cho ta, vậy ta tự đi.”

“Quốc công, hoàng thượng nói, người phải nằm trên giường nghỉ ngơi, nô tài liền đi thỉnh hoàng thượng, xin quốc công đừng tức giận.” Hong Tam đứng dậy muốn đi gọi người, lại bị Bạch Tang Vận ngăn lại.

“Đừng thỉnh hoàng thượng, chuẩn bị kiệu, ta muốn đi phủ Hiến thân vương.” Thấy những người khác không có động tác, Bạch Tang Vận cuối cùng không để ý vết thương nứt ra đi ra phía ngoài. Người dưới không còn cách nào khác, vội vàng sai người nâng kiệu.

33. Chương 33

Bên giường Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu đã tỉnh sau khi biết đêm qua Lưu Tích Tứ đã thanh tỉnh một lần vẫn không nhúc nhích nhìn Lưu Tích Tứ, ngóng trông hần lại mở mắt ra. Sắc tím sẫm trong mắt Ly Nghiêu vẫn chưa rút đi, trước mắt hần không ngừng xuất hiện tình cảnh Lưu Tích Tứ ngày đó toàn thân là máu. Đợi đã lâu, Lưu Tích Tứ vẫn không tỉnh. Ly Nghiêu nhẹ nhàng hôn hôn mặt cùng tay Lưu Tích Tứ, lưu lại một phong thư liền đi. Nguyễn Hương ngày nào còn chưa tìm được, Lưu Tích Tứ ngày đó còn nguy hiểm. Hần phải tạm thời rời khỏi Tích Tứ, trước khi hần giết chết Nguyễn Hương.

Nhưng khi Ly Nghiêu còn chưa đi ra khỏi cửa cung, hần đã bị người ngăn lại. Người ngăn Ly Nghiêu lại, chưa cho hần cơ hội mở miệng, thành thạo trói chắc hần, điểm á huyết trở ngược về trong cung. Bất quá lần này, người kia không để hần bên giường Lưu Tích Tứ, mà là để hần bên giường mình.

“Khuyết Dương, ta bảo người gọi Ly Nghiêu qua, không bảo người trối hấn lại đây.” Bạch Tang Vận trên giường thấy Ly Nghiêu bị trối gô, vội vàng bảo người cởi trối cho hấn.

Huyết đạo Ly Nghiêu được giải, quỳ gối trước mặt Bạch Tang Vận nói: “Quốc công, xin lỗi, đều là lỗi của Ly Nghiêu, mới hại Tích Tứ bị thương.”

“Mau đứng lên mau đứng lên.” Bạch Tang Vận bảo Ly Nghiêu đứng dậy, Lưu Hoài Diệp đang ôm bảo bối Dụ Đầu của mình thì không vui hỏi một câu: “Người cảm thấy chính mình không bảo hộ được Tứ nhi?” Có điều dường như là sợ quấy rầy giấc ngủ của đứa con yêu, lời tức giận của Lưu Hoài Diệp không tự chủ mang theo vài phần mềm lại.

Ly Nghiêu toàn thân căng ra, hấn vốn là có thể bảo vệ tốt Tích Tứ, nhưng, Tích Tứ của hấn lại bởi vì sơ sẩy của hấn mà đi một chuyến lên quỷ môn quan.

“Người cho là rời khỏi Tích Tứ nó liền an toàn?” Lam Khuyết Dương kéo Ly Nghiêu đến, bảo hấn ngồi xuống, “Nếu muốn nó an toàn, thì trông nó một tắc cũng không rời. Bất quá là một nữ nhân, có thể dấy lên bao nhiêu sóng gió. Người nếu lại để cho nàng được như ý một lần, vậy người sớm quay về Ly giáo của người đi, ta sẽ không giao Tứ nhi cho loại người vô năng như người này.”

“Khuyết Dương...” Bạch Tang Vận trách cứ hô lên, cảm thấy lời nói của Lam Khuyết Dương rất quá mức. Ly Nghiêu thì lại là mặc cho Lam Khuyết Dương quở trách mình, hấn biết chuyện của mình tuyệt đối không thể gạt được mấy người này, cũng biết đối xử với mình, bọn họ đã là phá lệ khai ân rồi.

“Ly Nghiêu, nói đến Nguyễn Hương kia, trăm không thể không nói với người hai câu. Trăm trước kia cũng có không ít nữ nhân, nhưng trăm chưa bao giờ để cho những nữ nhân kia bò lên trên đầu trăm, thậm chí xúc phạm tới Tang Vận. Người đường đường một giáo chủ, lại làm cho một nữ nhân đoạt vị trí của người, còn bức người đến nước này, trăm thực hoài nghi... người nam nhân này là làm như thế nào.”

“Hoài Diệp...” Bạch Tang Vận lần thứ hai lên tiếng, hai người kia nói chuyện sao người này lại quá đáng hơn người kia.

“Nàng lúc trước trộm mang thai hài tử của ta, sau khi ta biết hài tử đã năm tháng rồi... Ta không thể có hài tử, hài tử kia sinh ra sẽ giống như ta, một khi có vết thương sẽ máu chảy không ngừng mà chết. Mạng của ta nối với ‘huyền vụ’, chẳng lẽ để cho hài tử đó cũng giống như ta? Ta biết Nguyễn Hương hận ta, nhưng nếu có thể làm lại, ta vẫn sẽ làm như vậy. Về sau ta giết Ly Thiên, ly khai Ly giáo, Nguyễn Hương lúc đó suýt chút nữa rong huyết mà chết, ta giao nàng cho người khác trông nom, cũng không hỏi nhiều. Sau khi ta đi ra một năm mới biết được nàng thành giáo chủ.”

Bên trong phòng xuất hiện trăm mặc ngắn ngủi, Ly Nghiêu nói rất khẽ, nhưng nặng nề mang theo trong lời nói của hấn lại làm cho trong lòng mấy vị trưởng giả không có cảm thụ. Ly Nghiêu chỉ là hơi nhắc tới thân thể của mình, bất quá mấy người khác ai cũng không có hỏi tiếp nữa. Bọn họ đều nhìn ra thống khổ của Ly Nghiêu, bọn họ không muốn rắc muối trên vết thương của Ly Nghiêu.

“Cũng khó trách nàng lại hận người... Hài tử là thịt trong lòng mẹ, cứ như vậy mà mất, không hận người cũng không có cách gì để nói.” Bạch Tang Vận phá vỡ lặng im trong phòng, thị thị phi phi... có khi thực sự nói không rõ được.

“Không có biện pháp sao?”

Ly Nghiêu lắc đầu. Bạch Tang Vận vẫy tay bảo Ly Nghiêu đi đến bên cạnh mình.

“Khổ người.” Bạch Tang Vận yêu thương vỗ vỗ Ly Nghiêu. Ly Nghiêu cúi đầu, chịu đựng đau nhức mà những lời này dẫn ra.

“Chuyện Tứ nhi, người cũng đừng quá mức tự trách mình. Nếu trong mệnh đã định trước hấn có một kiếp như thế, chúng ta ai cũng ngăn không được. Tứ nhi bị thương, lúc này hấn muốn nhìn thấy nhất chính là người. Về phần Nguyễn Hương... Phụ hoàng cùng phụ vương người sẽ phái người đi tìm, trên người người có thương tích, vẫn là chú ý chút tốt hơn, dưỡng ngay trong cung đi. Tuy nói người có ‘huyền vụ’, nhưng cha nghe nói vết thương của người vẫn còn đổ máu, cha bảo nhị thúc của người pha được thiện cho người rồi, người uống nhiều chút.”

Bạch Tang Vận thản nhiên dẫn dò Ly Nghiêu, mà mắt Ly Nghiêu lại là càng mở càng lớn, sắc tím sậm trong mắt cũng vì sợ mình nghe lầm mà tan đi không thấy.

Bạch Tang Vận ầm áp cười, kéo tay Ly Nghiêu qua thả một khối ngọc bài hình con hổ vào. Hổ bài đại biểu hoàng thân quốc thích, đại biểu giờ khắc này Ly Nghiêu trở thành “người của Lưu gia”.

“Người cùng Tích Tứ đã định cả đời, xem như vợ chồng rồi. Nhưng các người đều là nam tử, cha cũng không cách nào hạ sính lễ nghênh thú hay là đem Tứ nhi gả cho người. Lúc trước, cha chính là dời đến ở trong cung, người bên ngoài cũng là trong lòng hiểu rõ không cần nói ra. Người cùng Tứ nhi ai cũng không rời được ai, ta giao Tứ nhi cho người, sau này người gọi theo Tứ nhi đi.”

Mi Ly Nghiêu càng nhú càng chặt, thật giống như thừa nhận thống khổ rất lớn. Hô hấp cũng bắt đầu nghẹn lại, tay nắm ngọc bài lại càng khép khép mở mở.

“Thành gia, làm việc sẽ càng thêm ổn thỏa, suy nghĩ sự tình cũng phải chu đáo một chút, không thể lại không để ý hậu quả như trước kia. Tứ nhi là một người tâm tính bất định, người phải trông nó, quản nó cho tốt, đừng để cho nó tùy tính làm càn. Nguyễn Hương... đã là nhân người gây, quả này người phải xử lý tốt, nàng cũng là một người đáng thương, nếu nàng có thể nghĩ thông suốt, người cũng đừng lại so đo chuyện trước kia.” Bạch Tang Vận giống như đối đãi thân sinh nhi tử, đưa ra giáo huấn cho Ly Nghiêu.

Ly Nghiêu quỳ trên mặt đất, chắc chắn chắn chắn dập đầu ba cái.

“Dạ... Phụ hoàng... Phụ vương... Cha...”

“Trở về đi, đừng đợi Tứ nhi tỉnh lại thấy người không ở lại phát giận. Người nếu hiểu nó, cũng đừng tùy ý chạy loạn.” Thấy lời nói xong rồi, Lưu Hoài Diệp bắt đầu đuổi người. Ly Nghiêu đứng lên, nghĩ đến lá thư hẩn lưu lại kia, vội vàng hành lễ lui ra ngoài.

Ly Nghiêu vừa đi, nghiêm túc trên mặt Lưu Hoài Diệp đã không thấy tăm hơi. “Khuyết Dương, tiểu Dụ Đầu sắp tỉnh, hình như là đi tiểu, người đi lấy tã.”

Lam Khuyết Dương thuần thực lấy tã, Lưu Hoài Diệp không mượn tay người khác, tự mình lấy tã ướt của nhi tử ra, lại lấy khăn ẩm lau sạch sẽ tiểu thí thí của nhi tử, mới giao cho Lam Khuyết Dương.

“Tỉnh rồi tỉnh rồi...” Lam Khuyết Dương cùng Lưu Hoài Diệp lúc này toàn bộ thân tâm đều ở trên người nhi tử, Bạch Tang Vận thấy vậy là ngày càng lo lắng.

.....

Ly Nghiêu đi trở lại chỗ Lưu Tích Tứ, thấy Lưu Tích Tứ còn chưa có tỉnh, nhẹ nhàng thở ra. Lập tức hủy lá thư lưu lại trên bàn kia không còn một mảnh. Ngửi vị đạo trên người mình thực sự không dễ chịu chút nào, hẩn lại bảo người mang nước tới, rửa sạch một chút. Lúc Ly Nghiêu vừa mới thay đổi y phục, xoay người, lại phát hiện Lưu Tích Tứ không biết mở mắt ra từ khi nào đang nhìn hẩn.

“Tích Tứ... Người đã tỉnh.” Ly Nghiêu không dám tùy ý động Lưu Tích Tứ, chấm chút nước, làm ẩm đôi môi phát khô của Lưu Tích Tứ.

“Đêm qua ta tỉnh... Người không ở... Nếu hôm nay người còn không ở, ta có thấy cũng... không để ý tới người.” Lưu Tích Tứ mở miệng chính là trách cứ.

Ly Nghiêu vội vàng nói: “Tích Tứ, người không thể uống nước, ít nói chuyện... Ta sao có thể không ở bên cạnh người? Người bị thương, ta luôn đi bắt người thả thương người, bằng không, ta sẽ không tha thứ cho chính mình. Đêm qua, người bắt được không sai biệt lắm, ta liền trở lại.”

Lưu Tích Tứ trừng mắt một cái, “Ta sao lại nghe nói... là phụ vương bắt người trở về?” Hẩn chỉ sợ người này một sợi gân còn chưa xoay được, lại chạy cái không thấy bóng.

“... Phụ vương cho là ta không trở lại, mới đi bắt ta...” Đối với xưng hô của Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ kinh ngạc không thôi, thật đã cũng quên hỏi Ly Nghiêu đêm qua đi làm cái gì, ánh mắt thúc giục hẩn mau nói xảy ra chuyện gì.

Ly Nghiêu lấy ngọc bài Bạch Tang Vận cho hắn ra, Lưu Tích Tứ vừa thấy, liền hiểu được. Thấy kích động rõ ràng có trong mắt Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ đặt tay Ly Nghiêu ở chỗ bị thương của mình, nói: “Ly Nghiêu, ta bị thương... Người có đau lòng hay không?”

“Người muốn biết ta đau thế nào sao?” Ly Nghiêu ôm sát Lưu Tích Tứ, thân thể run run nói cho Lưu Tích Tứ hẳn sợ bao nhiêu. Lưu Tích Tứ cũng thoải mái nằm trên người Ly Nghiêu, cười nói: “Ly Nghiêu, người nếu đau lòng, vậy có phải nên càng thêm yêu ta? Nghe lời của ta hay không?”

Ly Nghiêu ngẩng đầu, híp mắt nói: “Đương nhiên là yêu người, bất quá nghe lời người... Vậy phải xem là cái gì.”

“Chuyện ta bị thương này, đến đây xoá bỏ, người đừng lại đi để ý.”

“Không được!”

Ly Nghiêu thế nào cũng không nghĩ tới Lưu Tích Tứ lại nói như vậy, “Người tổn thương người, ta tuyệt đối không buông tha!”

“Hừ, người còn nói người yêu ta đấy.” Lưu Tích Tứ sinh khí, muốn từ trên người Ly Nghiêu xuống dưới, kết quả động tới miệng vết thương, hắn đau đến nhe răng nhếch miệng.

“Tích Tứ...” Ly Nghiêu dè Lưu Tích Tứ lại không cho hắn lộn xộn, “Tích Tứ... Ngày đó là trở về toàn thân là máu... Ta bị dọa chết... Nếu... Nếu người... Ta không dám nghĩ...”

Trong mắt Lưu Tích Tứ xẹt qua ôn nhu, cọ cọ đầu Ly Nghiêu nói: “Ly Nghiêu... Ta không phải người sẽ chịu thiệt... Người khác chọc ta, ta làm sao sẽ để cho bọn chúng sống dễ chịu... Nhưng mà, nếu người đi truy xét, nhất định sẽ thường xuyên không ở trước mặt ta, vậy ta đây không phải rất thiệt sao? Bị thương, lại bị đau, kết quả còn không nhìn thấy người... Loại buồn bán lỗ vốn này Lưu Tích Tứ ta cũng không làm đâu.”

Ly Nghiêu có chút hồ đồ nhìn Lưu Tích Tứ, y tưởng rằng Lưu Tích Tứ muốn buông tha người đã thương hắn. Đã Lại thấy Lưu Tích Tứ trộm trộm cười, ghé vào lỗ tai hắn nói: “Ta không cho người quản, chưa nói không cho thái tử ca ca bọn họ quản nha.”

Ly Nghiêu cảm thấy chính mình nên nói cái gì đó, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Ly Nghiêu đi bưng thuốc cho Lưu Tích Tứ, nụ cười trên mặt Lưu Tích Tứ tức khắc liền không thấy tăm hơi, nói hướng về phía gian phòng không người: “Lão Nhất, tra ra là chuyện gì xảy ra chưa.”

Lão Nhất toàn thân đen sẫm xuất hiện trước mặt Lưu Tích Tứ, nói cho Lưu Tích Tứ những gì hắn tra được, cùng với chuyện mấy ngày nay, đồng thời giao một phong thư mật cho Lưu Tích Tứ.

Lưu Tích Tứ sau khi nghe xong, lạnh lùng cười: “Nàng muốn chơi, bốn vương liền bởi nàng chơi... Dám để cho bốn vương bị khổ lớn như thế... Thù này kết lớn.”

34. Chương 34

Được hiệu của đan quả, cộng thêm y thuật cao siêu của Ngũ Mặc, Lưu Tích Tứ mặc dù bị thương có nặng, nhưng khôi phục cũng rất mau, đương nhiên còn phải cộng thêm sự hầu hạ tận tâm tận lực của Ly Nghiêu. Lưu Tích Tứ bị thương, lại càng hưởng thụ thương yêu cưng chiều vì nó mà dẫn tới, trước mặt Ly Nghiêu cũng động một chút là hô đau, làm cho Ly Nghiêu đau lòng. Lưu Tích Tứ không hề áy náy, trong mắt hắn, vết thương của hắn là vì Ly Nghiêu mà bị, đương nhiên phải làm cho Ly Nghiêu thương yêu mình hơn.

Bất quá, bị thương cũng mang đến cho Lưu Tích Tứ rất nhiều bất tiện. Đầu tiên, hắn phải mỗi ngày chịu đựng tự trách nhắc đi nhắc lại của Bạch Hãn Triệt cùng chỉ trích của hoàng gia gia. Lưu Tích Tứ cảm thấy mình thực oan, cũng không phải hắn bảo thái tử ca ca bọn y gạt họ, nhưng Bạch Hãn Triệt cùng hoàng gia gia không nói hai người kia, lại ngày ngày trách hắn. Hai là, Lưu Tích Tứ trở mắt nhìn những người khác ôm Dụ Đầu hắn thích nhất khoe khoang trước mắt hắn, hắn lại vì vết thương không ôm được, hắn giận phát tiết toàn bộ bất mãn lên người Ly Nghiêu.

Hôm nay Lưu Thiên Tứ đầy tháng, Lưu Tích Tứ bị thương vốn là không thể đi, dầu sao vết thương của hắn ở bụng, cần tĩnh dưỡng. Kết quả Lưu Tích Tứ lấy nếu không để cho hắn đi hắn sẽ không uống thuốc uy

hiếp, Ly Nghiêu không có biện pháp chỉ có thể ôm hân tới yến hội. Cái này nhưng lại tạo thành chần động. Không vì cái gì khác mà là vì Ly Nghiêu ôm Lưu Tích Tứ tới. Đám quan viên lớn bé có mặt lúc ấy người nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn người, nghĩ thầm, hóa ra tiểu bá vương Hiên thân vương của kinh đô cũng là hoa đã có chủ rồi... Lập tức khiến cho một đám thần tử nhà có nhi nữ dầm ngực giậm chân. Tức giận tay chân của Ly Nghiêu làm sao nhanh như vậy, làm cho bọn họ mất tiên cơ. Vừa nghe xưng hô của Ly Nghiêu với đám người hoàng thượng, càng làm cho bọn họ biết nhi nữ của mình là không trông cậy vào được rồi.

Lưu Tích Tứ không ăn bao nhiêu, chỉ là không ngừng đùa dẽ dẽ. Thân thể bé nhỏ mềm mại của Lưu Thiên Tứ lắc lư lắc lư quay đầu lại liền vươn cái miệng nhỏ nhắn của mình tới trên mặt Lưu Tích Tứ. Lưu Tích Tứ vui sướng ngập tràn, toàn bộ yến hội liền nghe tiếng kêu của hân, đương nhiên, còn có thanh âm cực độ bất mãn của mấy người khác. Lưu Thiên Tứ bị người ôm đi, la hét muốn tiểu Dụ Đầu hôn.

Khác với Lưu Tích Tứ vui sướng chính là vẻ mặt cả đêm của Ly Nghiêu đều lộ ra vẻ hơi trầm thấp. Nhất là khi nhìn thấy Lưu Tích Tứ thương yêu Lưu Thiên Tứ đến mức hận không thể móc cả trái tim ra, chân mày lại càng nhíu chặt lại, cúi đầu uống rượu giải sầu. Lưu Tích Tứ dường như hoàn toàn không phát hiện khác thường của Ly Nghiêu, toàn bộ tâm tư đều đặt trên người Lưu Thiên Tứ.

Lưu Thiên Tứ trong một mảnh ồn ào tiến vào giấc mộng, khoe miệng còn treo nước miếng vì cười mà chảy ra. Thấy không thể đùa dẽ dẽ, Lưu Tích Tứ bảo Ly Nghiêu ôm hân về.

Hồi cung, Lưu Tích Tứ rửa mặt chải đầu xong liền lên giường, có vẻ hơi mệt chút. Ly Nghiêu bôi thuốc cho Lưu Tích Tứ, thu dọn một chút cũng lên giường. Vừa mới nằm trên giường, Lưu Tích Tứ liền chui vào trong ngực hân, trong mắt mở to lại là một chút mệt mỏi cũng không có.

“Uống rượu buồn cả đêm, có thoải mái hơn chút?” Lời nói của Lưu Tích Tứ khiến cho Ly Nghiêu tránh cũng tránh không kịp.

“Tích Tứ...” Ly Nghiêu nắm lấy tay Lưu Tích Tứ không nói gì.

“Người tuy là người ‘Quan Tử tộc’, ta cũng chưa từng nghĩ sinh hài tử cho người. Trước không nói thể chất của người, cứ nói riêng về tính tình của người, hài tử sinh ra chắc chắn giống như người, không làm cho người khác vui.” Lưu Tích Tứ biết Ly Nghiêu vì sao không dễ chịu, nhưng trong mắt hân, cô khó chịu này của Ly Nghiêu cũng đã lúc nên qua rồi.

“Ta không thể có hài tử.” Ly Nghiêu biết Lưu Tích Tứ rất thích hài tử, nhưng hân không thể có hài tử.

“Người là nói tật bệnh kia của người?” Lưu Tích Tứ thản nhiên hỏi.

“Ừ... Hài tử sinh ra sẽ giống như ta.” Thanh âm của Ly Nghiêu có chút khàn, sau khi hân có Lưu Tích Tứ, có người nhà, hân cũng khát vọng có một hài tử thuộc về mình, có lẽ, người chính là có lòng tham như vậy, sau khi chiếm được hạnh phúc, thì càng muốn có nhiều hạnh phúc hơn.

“...” Lưu Tích Tứ không đáp lời, chỉ là kéo vạt áo Ly Nghiêu ra, “Vết thương của người cho ta xem, nếu còn đang chảy máu, ta sáng mai đi xin đan quả với phụ thân.”

Gỡ vạt trắng trước ngực Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ nhẹ nhàng thở ra, “Lần này khôi phục mau hơn lần trước, mặc dù vẫn là chậm đến chết người, bất quá vết thương cũng đã kết vảy.” Thấy Ly Nghiêu không chảy máu nữa, Lưu Tích Tứ thoải mái hơn nhiều.

“Nếu là trước kia, loại vết thương này ta sợ là sống không được. Biết đâu có một ngày, tật bệnh này của ta có thể khỏi nói không chừng.” Đối với vết thương của mình, Ly Nghiêu cũng là vạn phần kỳ quái. Mặc dù máu vẫn là không ngừng được, vết thương vẫn là khỏi rất chậm, nhưng so sánh với trước đây lại là biến nhanh hơn một chút.

“Ừm... Dù sao chuyện hài tử chúng ta không vội, chờ sau khi người đã khỏe chúng ta lại muốn một hài tử. Tiểu Dụ Đầu mũm mĩm... Ta cũng muốn một đứa giống như tiểu Dụ Đầu... Ai, phụ vương cùng phụ hoàng cũng quá keo kiệt, để ta ôm tới một đêm cũng không được.” Nói xong, Lưu Tích Tứ say mê sờ lên má trái của mình, “Cái miệng nhỏ nhắn của tiểu Dụ Đầu... rất mềm... Thật muốn ôm lại đây cắn hai cái.”

Bộ dáng của Lưu Tích Tứ khiến cho hít thở không thông nơi ngực Ly Nghiêu từ từ tiêu tan, ôm chặt Lưu Tích Tứ, hân thoải mái nói: “Người cảm thấy người có thể so với cha sao.”

“Lời này của người có ý gì?” Lưu Tích Tứ trừng lớn mắt, “Không được rửa ta, sau này ta nhất định sẽ sinh ra một đứa bé dễ thương giống như Dụ Đầu. Vạn nhất sinh không được, chính là lỗi của người!”

“Phải phải, là lỗi của ta.” Ly Nghiêu để cho Lưu Tích Tứ gối lên hông vai của mình, khe khẽ nói câu bên tai Lưu Tích Tứ, “Tích Tứ... Cảm ơn người.”

Lưu Tích Tứ ngữ điệu kéo dài, tựa như nương nương nói chuyện trong cung, hỏi: “Vậy người tính toán cảm ơn như thế nào?”

“Lấy thân báo đáp thế nào?” Ly Nghiêu lộ ra lồng ngực quần vải trắng của mình, để cho Lưu Tích Tứ chọn.

“Vết thương kia hơi khó coi chút.”

“Sẽ không.”

“Thịt này hơi cứng chút.”

“...”

“Da hơi thô chút.”

“...”

“Bộ đáng thôi... còn chấp nhận được.”

“... Người muốn cũng phải muốn, không muốn cũng phải muốn...”

Ly Nghiêu bị chọc giận, làm cho miệng Lưu Tích Tứ rốt cuộc nói không ra những lời nói làm cho mình sinh khí nữa.

Một tháng sau, Lưu Tích Tứ vết thương đã khỏi hồi phủ. Thừa dịp Ly Nghiêu xuất phủ mua điểm tâm cho hân, Lưu Tích Tứ gọi lão Nhất cùng lão Tam vào trong phòng.

“Hai người các người đi Tâm Dương một chuyến, giao cho Thúy Thúy phong thư này. Tới đó, nàng sẽ đi tìm các người.”

Thấy lão Nhất và lão Tam không tiếp thư, Lưu Tích Tứ một cước đạp qua, “Bên người bốn vương sao có thể thiếu người? Bốn vương không thể vô ích chịu một đao kia. Nàng không chỉ hại bốn vương bị đau nhiều như vậy, còn hại bốn vương thiếu đi rất nhiều thú vui. Chỉ bằng việc này, bốn vương phải làm cho nữ nhân kia không sống yên. Sau khi hai người các người tới bên kia, hết thấy đều nghe Thúy Thúy, dám phá hỏng chuyện tốt của bốn vương, bốn vương lột da các người.”

“Dạ, vương gia.” Lão Nhất cùng lão Tam lĩnh mệnh.

Đợi sau khi hai người đi rồi, Lưu Tích Tứ thoải mái mái nằm trên trường kỷ, khua chân bắt chéo lăm lăm: “Người chẳng lẽ không biết bốn vương là bá vương sao? Bốn vương phải suy nghĩ thật kỹ, nên đáp lễ một đao kia của người như thế nào.”

“Vương gia, Nghiêm đại nhân ở bên ngoài cầu kiến.” Có người tiến vào bẩm báo. Lưu Tích Tứ không kiên nhẫn phất tay đuổi người, “Không gặp không gặp, vết thương của bốn vương còn chưa có khỏi đâu mà đã tới phiền. Không gặp!”

“Vương gia, Nghiêm đại nhân quỳ gối ở bên ngoài, nói đến thỉnh tội với vương gia.” Người tới khó xử nói. Lưu Tích Tứ ném chén trà trên bàn qua, “Nói không gặp, người nghe không hiểu tiếng người à.”

Một người đi đến, thả điểm tâm vừa mới mua về vào trong tay Lưu Tích Tứ, lo lắng hỏi: “Sao sinh khí lớn như vậy?”

Lưu Tích Tứ mở điểm tâm ra, lấy ra một miếng dút vào trong miệng Ly Nghiêu, bất mãn nói: “Vết thương của ta còn chưa có khỏi hẳn đâu, đã có người đến phiền ta.”

“Lão gia, Nghiêm đại nhân đang ở bên ngoài cầu kiến, muốn gặp vương gia, nói là tới thỉnh tội với vương gia.”

Ăn điểm tâm, Ly Nghiêu hỏi: “Đã thương người là tiểu công tử của người nọ sao.” Ánh mắt đã thay đổi.

Lưu Tích Tứ lại là không sao cả cười cười: “Bất quá là một người bị khống chế, ta còn chưa nhỏ nhen như thế. Chỉ là, Nghiêm Thụy kia đuổi người đi, lại không đếm xỉa sống chết của người ta, khiến người ta thừa cơ. Ta tuy không có tội của hắn, nhưng giáo huấn này lại không thể không cho. Cũng để cho đám người đường tiểu gia bọn họ chú ý một chút, đừng không quản yêu thích, mặc kệ người. Để cho hắn quỳ đi.”

Lưu Tích Tứ kéo Ly Nghiêu đi vào trong viện uống trà ăn điểm tâm. Nghiêm Thụy đáng thương quỳ trong đại sảnh ước chừng hai canh giờ, lại ngay cả mặt của Lưu Tích Tứ cũng chưa thấy.

Trong phòng, Hạ Tùng đang đi lại luyện chân xung quanh dưới sự điều khiển của Hạnh Nhi. Lưu Tích Tứ đi đến.

“Hạnh Nhi, người mang Thương nhi đi ra ngoài dạo dạo. Tới kinh thành nhiều ngày như vậy, nó vẫn rúc trong phủ. Đây là bạc, thích cái gì thì mua cái đó. Ta bảo bọn thị vệ cùng đi ra ngoài với các người.” Vấy tay, hai gã thị vệ tiến vào, Hạnh Nhi bất an liếc nhìn Hạ Tùng, không thể không theo thị vệ đi.

Đóng cửa lại, Lưu Tích Tứ đi đến trước mặt Hạ Tùng dịu dàng ngồi xuống.

“Ngoại bá công, ta có chút việc muốn hỏi hỏi người. Ly Nghiêu không muốn nói, ta cũng không muốn hỏi hắn. Nhưng người nếu là ngoại bá công của hắn nhất định rõ ràng. Ta cũng không vòng vo. Người nói cho ta biết tất cả những chuyện về Ly Nghiêu, cũng không thể giấu giếm ta nha.” Lưu Tích Tứ nói ôn hòa, nhưng thái độ lại là thập phần cường ngạnh.

Hạ Tùng nhìn Lưu Tích Tứ một hồi, thở dài, hắn tưởng rằng Lưu Tích Tứ sẽ không tới hỏi hắn.

“Ngoại bá công, người nói đi. Ly Nghiêu bị thái tử ca ca kéo đi làm việc, phải buổi tối mới có thể trở về, hai người chúng ta hôm nay có đủ thời gian chậm rãi trò chuyện.” Lưu Tích Tứ một bộ chăm chú lắng nghe, còn không quên bổ thêm một câu, “Đúng rồi, chuyện này người nên giữ bí mật cho ta nha. Còn có, ngoại bá công cũng đừng gạt ta, ta nhưng là sẽ nhìn ra.” Trong lời nói luôn luôn mềm mại của Lưu Tích Tứ mang theo gậy gộc. Hạ Tùng sau một lúc lâu trầm mặc, chậm rãi nói ra hết thật về Ly Nghiêu.

35. Chương 35

Từ chỗ Hạ Tùng đi ra, Lưu Tích Tứ u ám trở lại trong phòng mình, nhốt chính mình lại. Phái người tra là một chuyện, nhưng chân chính từ trong miệng người nghe được lại là một chuyện khác. Lưu Tích Tứ rất đau, tim siết đến lợi hại. Chuyện tình Thủy Thúy tra khác rất xa so với thực tế. Lưu Tích Tứ toàn toàn vẹn vẹn biết thân thể của Ly Nghiêu, đã biết Ly Nghiêu vì sao lại có tật bệnh kia, biết y vì sao không thích cười nhưng lại luôn luôn treo nụ cười khiến cho hắn nhìn thấy khó chịu. Lưu Tích Tứ che mắt ra sức hít sâu, hắn không thể để cho Ly Nghiêu nhìn ra manh mối gì. Hắn đau lòng cho Ly Nghiêu, nhưng hắn tuyệt đối không lộ ra trước mặt Ly Nghiêu. Đau khổ Ly Nghiêu đã phải chịu há lại vì mấy câu an ủi là có thể mất đi? Hắn sẽ không an ủi Ly Nghiêu, thậm chí sẽ không nói chuyện này với Ly Nghiêu. Nhưng hắn nên làm chút gì cho Ly Nghiêu, hắn muốn đoạt mạng của Ly Nghiêu lại, đoạt từ trong “huyền vụ” bỏ đi kia.

Chạng vạng, Ly Nghiêu đã trở lại, Lưu Tích Tứ cũng không ở trong phủ, chỉ để lại cho hắn một mẫu giấy nhắn tin — Thu thập sạch sẽ chính mình rồi đến thuyền phượng. Ly Nghiêu cẩn thận gấp mẫu giấy thu vào trong tay áo, sau một phen tắm rửa, hắn thay đổi thân quần áo sạch sẽ dẫn theo người đi tới cạnh hồ.

Lên trên thuyền, Ly Nghiêu không có qua người thông báo đi thẳng vào khoang thuyền. Trên bàn vẫn giống như lần đầu tiên hắn tới, bày đầy đồ ăn. Nhưng lần này, Ly Nghiêu lại là rất nhanh ăn xong, có chút không thể chờ đợi được xuống khoang thuyền. Xuyên qua tầng tầng màn che, Ly Nghiêu càng đi về phía trước, cước bộ càng chậm, ánh mắt cũng là từ từ nhiệt liệt lên. Khi đi đến trước tầng màn che cuối cùng, Ly Nghiêu ngừng lại.

Trên thân Lưu Tích Tứ bên trong mặc dù vẫn mặc áo lót, áo chèn cùng ngoại sam, nhưng vạt áo lại mở đến ngực, một chân từ trong vạt áo xé tà chính diện trần truồng lộ ra, bắp đùi trắng nõn xuyên qua tấm màn bại lộ trước mắt Ly Nghiêu. Tóc buông xuống che phân nửa phong cảnh ở ngực, một nửa kia tùy ý tản ra bên người. Lưu Tích Tứ ngồi chính giữa một đống gối mềm, lò đốt hương liệu thúc tình tỏa ra, khiến cho bầu không khí đầy khoang thuyền mê loạn mà lại mị hoặc.

Trong mắt Ly Nghiêu xuất hiện cuồng loạn, Lưu Tích Tứ lúc này mỹ khiến cho hắn nín thở, diễm khiến cho hắn muốn xé áo quần chường mắt kia một cái tan tành. Lưu Tích Tứ là người có tư tưởng cực hưởng thụ, từ trong mỗi lần hoan ái của bọn họ, Ly Nghiêu đã biết. Nhưng bây giờ, Ly Nghiêu mới giật mình, kinh diễm Lưu Tích Tứ mang cho hắn đã vượt xa nhận thức của hắn. Điên cuồng vẫn luôn bị chính mình kiềm chế trong cơ thể vào lúc này rục rịch muốn đi ra.

“Đừng tiến vào...” Lưu Tích Tứ yêu mị mở miệng, cười đến mức giống như hồ ly. Tay vén sa của Ly Nghiêu buong, ánh mắt như ngọn đuốc nhìn chằm chằm vào Lưu Tích Tứ đang chậm rãi đứng lên.

“Người đã muộn nửa canh giờ...” Cách màn hình sa, Lưu Tích Tứ ngữ điệu bất mãn lại du dương nói, sau đó hai tròng mắt lộ ra giễu cợt nguy hiểm, “Cho nên... bổn vương phải phạt người.”

“Vương gia muốn phạt Ly Nghiêu như thế nào?” Hai nắm tay của Ly Nghiêu siết chặt, hắn khắc chế xúc động liều lĩnh đặt Lưu Tích Tứ dưới thân. Tuy rằng hạ thân đã căng đến phát đau, nhưng Ly Nghiêu lại muốn biết Lưu Tích Tứ sắp sửa mang cho hắn một đêm khó quên thế nào.

“Phạt...” Lưu Tích Tứ sóng mắt khẽ lay động, vén tóc dài trước ngực ra phía sau, nhẹ nhàng tháo đai lưng ra, ngoại sam làm bằng tơ rơi xuống, “Phạt người... chỉ cho phép nhìn, không cho phép chạm vào.” Sau đó, áo chên cũng rơi trên mặt đất. Hô hấp của Ly Nghiêu dồn dập lên, tròng mắt cũng bởi vì dục vọng khó giải mà trở nên ứ máu.

Áo lót màu trắng của Lưu Tích Tứ, ẩn ẩn lộ ra thân thể hắn. Hai mặt hồng nhật trước ngực, cùng với rừng rậm cũng không dày đặc ở hạ thân, còn có thứ tinh mỹ đã hơi vểnh lên kia. Cười ngọt ngào với Ly Nghiêu một cái, Lưu Tích Tứ liếm lên ngón trỏ của mình, tựa như đó là ngón tay của Ly Nghiêu, hai tròng mắt Lưu Tích Tứ dán lên trên mặt Ly Nghiêu, lưỡi hồng liếm ngón tay của mình lên lên xuống xuống, mà hắn phi thường vừa lòng với biểu hiện của Ly Nghiêu.

Sau khi liếm ướt, Lưu Tích Tứ đặt đầu ngón tay trước ngực mình, sa y hơi mỏng trở nên ẩm ướt, hồng nhị lộ ra vẻ kiều diễm ướt át. Lưu Tích Tứ nghe được tiếng khàn khàn nơi cổ họng Ly Nghiêu.

“Nói rồi, chỉ cho phép nhìn, không cho phép chạm vào.” Lưu Tích Tứ lại chậm rãi nằm xuống, lần này, vạt áo rộng thùng thình theo động tác của hắn trượt xuống một bên, nơi uốn vểnh của Lưu Tích Tứ như ẩn như hiện. Mà Lưu Tích Tứ lại sờ lên đỉnh cứng rắn của mình ngay trước mặt Ly Nghiêu, và hắn thành công làm cho thanh âm nơi cổ họng Ly Nghiêu càng thêm vang.

“Ừm...” Lưu Tích Tứ chậm rãi an ủi địa phương của mình, nửa nhắm mắt thoải mái rên rỉ. Hắn cách y phục, lực đạo trên tay cũng không lớn, rên rỉ cũng tựa như mèo, khe khẽ ôn nhu, lại làm cho tâm Ly Nghiêu càng ngày càng ngứa. Ngay khi Ly Nghiêu cũng nhận không được nữa, Lưu Tích Tứ thu dạ mình châu trên tường về, khoang thuyền tối sầm xuống. Chỉ có từ chỗ bình phong chiếu đến ánh sáng yếu ớt.

Ly Nghiêu có chút thống khổ “a” một tiếng, tuy rằng rất tối, nhưng hắn vẫn là nhìn thấy rãnh mạch Lưu Tích Tứ đem ngón tay của hắn dò đến nơi u cốc của mình, mà thanh âm rõ ràng miệng Lưu Tích Tứ phát ra, cho Ly Nghiêu biết hắn đang làm cái gì. Dây đàn trong đầu bị cắt đứt, Ly Nghiêu vội vàng gạt tấm màn che ra, nhào vào người Lưu Tích Tứ, lúc hắn chưa kịp la lên ngăn đôi môi lộ ra ánh nước lại.

“Ừm...” Lưu Tích Tứ kháng cự, giãy giụa, dường như tức giận với không quy củ của Ly Nghiêu. Xoẹt xoẹt hai tiếng, áo lót của hắn rời khỏi thân thể hắn.

Lưu Tích Tứ đánh Ly Nghiêu, không cho y chạm vào mình, kết quả lại nghe được thanh âm cực độ khàn khàn của Ly Nghiêu. “Tích Tứ... Đây chính là người tự tìm... Đêm nay người đừng muốn ngủ.” Đáng sợ trong lời nói của Ly Nghiêu khiến cho Lưu Tích Tứ rụt lại, không đợi hắn lên tiếng, Ly Nghiêu vác hai chân hắn lên trên vai mình.

“A!” Nắm chặt gối mềm, Lưu Tích Tứ chịu đựng đau đớn bất thành linh tiến vào, “Bổn vương nói... phải phạt người... Ly Nghiêu... Người... A... Ừm...” Lời của Lưu Tích Tứ rốt cuộc cũng không nói ra được, Ly Nghiêu đã hoàn toàn mất đi khống chế, tựa như một con mãnh hổ đói bụng rất nhiều ngày gặp được dê, vội vàng muốn nuốt đôi phương vào trong bụng. Ly Nghiêu thậm chí không có thoát quần áo của mình, chỉ là cởi quần lót ra, liền vọt lửa nóng cứng rắn của mình vào trong cơ thể Lưu Tích Tứ.

“Tích Tứ... Ta phải làm đến người ngay cả khí lực để kêu cũng không có...” Nói bên tai Lưu Tích Tứ, Ly

Nghiêu chờ sau khi Lưu Tích Tứ hơi thích ứng, liền mạnh mẽ trừ động. Xâm phạm như mưa rền gió dữ làm cho nước mắt Lưu Tích Tứ cũng chảy ra, hấn khóc cầu xin tha thứ, thậm chí lưu lại từng đạo vết móng tay trên người Ly Nghiêu, nhưng Ly Nghiêu lại làm như không nghe thấy, từng lần từng lần đánh vào chỗ sâu nhất của Lưu Tích Tứ.

“Ly Nghiêu... A... Người là của ta... là của ta...” Lưu Tích Tứ vì run rẩy không thể chịu đựng được mà nhanh chóng lắc đầu. Từng giọt nước mắt không biết là bởi vì động tình khó nén hay là vì cái khác, rơi bên gối, rơi vào trong lòng Ly Nghiêu.

“Ta là của người... là của một mình người...” Ly Nghiêu ngừng một chút, hôn lên nước mắt của Lưu Tích Tứ, “Còn người... Tích Tứ...”

“Ta...” Lưu Tích Tứ sờ lên vải trắng trước ngực Ly Nghiêu, sờ lên mặt Ly Nghiêu, môi Ly Nghiêu, nước mắt lại càng chảy càng nhanh, “Người nói xem?” Nâng thân, hôn lên Ly Nghiêu.

“Người... cũng chỉ có thể là của ta.” Đè Lưu Tích Tứ xuống, để cho hấn dính sát vào mình, Ly Nghiêu lại động lên, làm cho Lưu Tích Tứ dọa tưởng vì mang gai này nở rộ động tình kiều diễm dưới thân mình. Mà môi Ly Nghiêu thỉnh thoảng hôn lên đạo vết thương đã mờ đi trên bụng Lưu Tích Tứ kia, mỗi một lần hôn, động tác của hấn càng thêm kịch liệt, bởi đạo vết thương làm cho hấn suýt chút nữa lòng vì sợ hãi mà chết kia.

Toàn thân vô lực xụi lơ trên giường, Lưu Tích Tứ thậm chí ngay cả khí lực nâng tay cũng không có. Hấn nghĩ đến mình sẽ thực thắm, lại không nghĩ rằng Ly Nghiêu thực sự sẽ làm cho hấn kêu cũng không được. Nam nhân... Lưu Tích Tứ há mồm, dùng khí lực còn lại cắn khẽ đầu têu một cái, quả nhiên không chịu được kích thích. Nhớ y lúc đó nhìn thấy thân trần rung động, chính là không nỡ phần kích động.

Ly Nghiêu cho Lưu Tích Tứ uống chút nước, để cho hấn thông thoáng yết hầu. Thấy Lưu Tích Tứ dị thường suy yếu, trên mặt Ly Nghiêu tràn đầy tự trách.”Tích Tứ... Sau này đừng khiêu khích ta như thế... Ta sẽ làm người bị thương.” Hấn là người luyện võ, mặc dù đã phá lệ chú ý, nhưng vẫn là không khống chế được lực đạo. Ứng xanh xanh tím tím đầy trên người Lưu Tích Tứ, đều là hấn nắm, hoặc niết. Toàn thân... có thể nói là vô cùng thê thảm. Còn có đôi môi sưng đỏ của Lưu Tích Tứ, cùng với nhị hoa đằng sau không chịu nổi gánh nặng có chút xuất huyết, đều làm cho Ly Nghiêu biết mình đem qua đáng chết bao nhiêu.

“Ly Nghiêu... Ta thích nhìn bộ dáng người vì ta mà không khống chế được... Nam nhân của Lưu Tích Tứ ta... đương nhiên phải vững vàng chộp trong lòng bàn tay.” Lưu Tích Tứ rất đau, trên người không có một chỗ không đau. Nhưng hấn thực sự rất thích nhìn bộ dáng Ly Nghiêu vì hấn mất đi khống chế, trong thiên hạ chỉ có hấn mới có thể khiến cho Ly Nghiêu không khống chế được.

“Người đã chộp ta vào trong lòng bàn tay rồi.” Ly Nghiêu xoa ấn toàn thân Lưu Tích Tứ, để cho hấn có thể dễ chịu một chút. Lưu Tích Tứ mặc dù cũng không nói gì, nhưng Ly Nghiêu biết, Lưu Tích Tứ sẽ tìm biện pháp làm cho y cao hứng, cho dù là dùng chính thân thể của mình. Ly Nghiêu vui đầu trên người Lưu Tích Tứ, hít mùi hương thoang thoang trên người Lưu Tích Tứ, y... có đức gì tài gì.

“Ly Nghiêu... Người muốn xóa đi được tính cho phụ thân đúng không?”

“Người biết?”

“Phụ hoàng nói cho ta biết. Nói muốn dùng máu của người.”

Lưu Tích Tứ đau lòng sờ lên vết thương của Ly Nghiêu, “Phụ thân hai tháng này phải dưỡng thân mình, tạm thời không cần giải được tính. Chờ phụ thân khôi phục, người lại giải đi, dù sao người bây giờ trên người còn có vết thương, ta sợ xảy ra cái gì rắc rối.”

“Được.” Nắm lấy tay Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu cùng hấn mười ngón giao triền.

“Ly Nghiêu... Đáp ứng ta một việc.”

“Người nói cái gì ta cũng đáp ứng.”

“Ngoại trừ xóa được tính cho phụ thân ra... không được lại để cho mình bị thương, cho dù là vì ta, cũng không được.”

Nghe được yêu cầu của Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu ôm chặt hân, “Tích Tứ, không được rời khỏi ta... Mạng của ta ở trong tay người.”

Lưu Tích Tứ khép mắt, đau nhức rên rỉ một tiếng, “Ta nào dám a... Ly đại giáo chủ. Công lực của ngài, ta chính là đã biết.” Kéo tay Ly Nghiêu qua, để hân xoa ấn cho mình, ngữ khí của Lưu Tích Tứ mang theo bất mãn.

“Sau này đừng dụ dỗ ta...” Ly Nghiêu lại dặn dò.

“Người nên nói người sau này sẽ khắc chế.” Lưu Tích Tứ sửa đúng, chuyện đùa hay như thế hân sao có thể không chơi. Chỉ có hân biết, nhìn bộ dáng kiên trì không nổi của Ly Nghiêu sẽ làm cho mình cao hứng biết bao nhiêu.

“Tích Tứ... Đối với người, ta chưa từng có lực khắc chế.” Để cho Lưu Tích Tứ cảm nhận được phân thân lại có chút cứng rắn của mình, Ly Nghiêu khàn khàn nói. Lưu Tích Tứ cười rộ lên, tựa như thật cao hứng, sau đó tiếng cười dần dần thấp xuống, nhẹ nhàng hôn lên con mắt Ly Nghiêu, “Ly Nghiêu... Ta phát hiện, ta yêu người.”

“Vương gia phát hiện có phải là quá muộn hay không?” Trong lời nói của Ly Nghiêu lại mang theo kích động. Hân biết mình đã bắt được trái tim của người này rồi, từ lúc Xuân Lôi nói cho hân biết Lưu Tích Tứ đêm đó giữa đường khóc lui ra ngoài, hân đã biết.

36. Chương 36

“Tứ nhi, có chuyện gì?” Bên trong gian phòng yên tĩnh, hương trầm bay nhàn nhạt. Bạch Tang Vận vỗ con yêu vừa mới ngủ, hỏi.

“Cha... Lúc trước hoàng gia nói người là tai kiếp của phụ hoàng, phụ hoàng chẳng lẽ không sợ sao?” Lưu Tích Tứ vốn là muốn hỏi cái khác, nhưng nói bên miệng lại trở thành cái này. Thấy nụ cười trên mặt phụ thân không còn, Lưu Tích Tứ vội vàng nói, “Cha, hài nhi hỏi linh tinh, người đừng để ý tới hài nhi.”

Bạch Tang Vận lại thoải mái cười một tiếng, nói: “Không có việc gì, chỉ là rất nhiều năm không nghe thấy, có chút tìm không được ý nghĩ thôi.” Hồi tưởng lại lúc trước, trong mắt Bạch Tang Vận không có một tia thương cảm. “Cha cũng không biết, phụ hoàng con nói hân không cho là mình sẽ chịu ảnh hưởng của người khác, sau khi gặp gỡ cha, hân liền rút người về, bảo bọn họ không được thương tổn phụ thân. Hơn nữa, hân vẫn gạt, cha mãi đến cuối cùng mới biết có chuyện như vậy.”

“Cha... Người với phụ hoàng có phải là mệnh đã định sẽ cùng một chỗ hay không?” Lúc hỏi câu này, Lưu Tích Tứ có chút khổ sở, cũng có chút không cam lòng.

“A...” Bạch Tang Vận nhìn ra chút manh mối, bắt động thanh sắc nói, “Ai biết được? Nếu nói mệnh đã định, vậy cũng nên chỉ hai người. Phụ thân cùng phụ hoàng, phụ vương con cả đời làm bạn, có phải mệnh định hay không ai có thể nói rõ được? Gặp gỡ, thích, đó chính là mệnh định.”

“Vạn nhất... Vạn nhất đời này có một người là người mệnh định của một người, mà một người trong đó nhưng lại thích một người khác, vậy lại nên làm cái gì bây giờ?” Hay là nói, chính mình thích một người trong đó, vậy làm sao bây giờ? Lưu Tích Tứ suy nghĩ rất nhiều ngày, vẫn tìm không được đáp án.

“Nếu hân thích người khác, vậy người mệnh định của hân nhất định chính là người nọ. Tứ nhi... Nếu vạn người trong thiên hạ, hai người có thể gặp gỡ, có thể yêu, chính là mệnh định. Duyên phận này phải tích góp hơn vạn năm mới có thể khiến cho các con có tình duyên. Cần gì phải đi tính toán đến tột cùng có phải là người mệnh định hay không chứ?”

Lưu Tích Tứ cẩn thận suy tư về lời nói của phụ thân, trên mặt hiện lên thoải mái, “Đúng vậy, phụ thân, con gặp gỡ hân, vậy con chính là người mệnh định của hân, hân thích, yêu, có được, chỉ có thể là con.”

Trong nhĩ gian của tửu lâu, Lưu Tích Tứ một mình uống rượu hoa quế. Bên cạnh là một nữ tử dị thường xinh đẹp đang xướng tiểu khúc, Lưu Tích Tứ nghe mà sáng khoái. Nghe nói tửu lâu này mới tới một cô nương ngón giọng rất cao, Lưu Tích Tứ liên tục tám ngày đều đặc biệt đến nơi đây nghe khúc, giải sầu, vì

thế Ly Nghiêu ăn không ít giam chũa. Bất quá Ly Nghiêu gần đây bị thái tử lôi kéo làm này làm kia, không có thời gian bồi Lưu Tích Tứ, cũng đành phải đồng ý cho hấn ra ngoài tìm thú vui.

“Vương gia... Thiếp có chuyện muốn cầu vương gia, thỉnh vương gia vì thiếp làm chủ.” Xướng xong khúc, nữ tử quỳ xuống, vẻ mặt ủy khuất nói.

Lưu Tích Tứ vội vàng nâng người dậy, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Vương gia...” Nữ tử lê hoa dải lệ (1) nhìn Lưu Tích Tứ, khó xử nhìn người bên cạnh. Lưu Tích Tứ phát tay bảo bọn họ lui ra ngoài, hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Chính là ai khi dễ người?” Trong kinh thành này, mỹ nhân không có chỗ dựa đương nhiên sẽ rước đến phiền toái.

“Vương gia...” Nữ tử nhào vào trong lòng Lưu Tích Tứ, nức nở khóc lên, “Thiếp... Thiếp...” Đột nhiên, thanh âm nữ tử thay đổi, tiếng nói mềm mại trở nên âm ngoan, Lưu Tích Tứ còn chưa kịp kêu ra tiếng, đã tê liệt ngã xuống đất. Nữ nhân xinh đẹp trong nháy mắt biến thành rắn rết, nàng đá đá Lưu Tích Tứ đã bất động, tháo mặt nạ da người trên mặt xuống, kéo Lưu Tích Tứ lên ném ra cửa sổ, mà nàng cũng nhảy ra ngoài.

Một chiếc xe ngựa từ phía sau phố chạy ra, ra khỏi cửa thành, xuất kinh. Mà một nhà tửu lâu trong kinh thành lại nổ tung. Cửa thành bị đóng lại, nhưng cỗ xe ngựa ra khỏi thành kia sớm đã không thấy tung tích.

“Ly Nghiêu, người trước tiên bình tĩnh một chút, những người đó nếu là tới hướng về người, thì nhất định sẽ không thương tổn Tích Tứ. Người nếu ngay từ đầu đã rối loạn trận tuyến, vậy Tích Tứ làm sao bây giờ?”

“Bình tĩnh? Người bảo ta làm sao bình tĩnh! Nữ nhân kia điên rồi! Nàng sao có thể không thương tổn Tích Tứ!” Ly Nghiêu biết không thấy Lưu Tích Tứ, phá hủy tửu lâu. Hấn thế nhưng lại không bảo vệ tốt người quan trọng nhất của mình. Người của hấn vẫn đi theo Lưu Tích Tứ, nhưng Lưu Tích Tứ nói nhìn bọn họ phiền, khi nghe khúc chưa bao giờ để cho theo. Nghĩ đến bên người Lưu Tích Tứ có ám vệ của Triều Thiên giám, hấn cũng an tâm. Nhưng không nghĩ tới, Lưu Tích Tứ lại ở dưới mí mắt bọn họ không thấy bóng dáng, mà thị vệ phụ trách an toàn của Lưu Tích Tứ cũng bị người hạ được.

“Là ta sơ sót, ta nên nghĩ đến những thị vệ kia có thể xảy ra vấn đề.” Ly Nghiêu ôm ngực phát đau, vì sao hấn luôn mang đến tai nạn cho Tích Tứ.

Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành chặn lại Ly Nghiêu đã điên mất rồi, không cho hấn ra ngoài tìm người. Bọn họ cũng không dám để trong cung biết tin tức Lưu Tích Tứ mất tích, một bên phái người tìm kiếm Lưu Tích Tứ, một bên để mấy trạm gác quan trọng đi mệnh lệnh gấp, bảo bọn họ ngăn cỗ xe ngựa có thể mang Lưu Tích Tứ đi lại.

Sợ Ly Nghiêu lại đi mang một thân vết thương trở về, Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành cùng nhau đánh ngất xiú Ly Nghiêu muốn đi ra ngoài trời lại. Ba ngày sau, có người đưa thư tới, trong thư kẹp cây trâm gỗ đào Lưu Tích Tứ mang bất ly thân. Chỉ rõ nếu muốn mạng sống của Lưu Tích Tứ, phải để Ly Nghiêu đơn độc đến một nơi. Ly Nghiêu chưa xem xong thư, người đã không còn, cất cây trâm của Lưu Tích Tứ. Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành nhìn nhau mấy lần, nháy mắt. Hai người cũng vội vàng rời khỏi phủ đệ của Lưu Tích Tứ.

Lưu Tích Tứ tỉnh lại trong một cỗ hương ngọt, hấn cho là mình sẽ bị nhốt tại nơi địa lao các loại, không nghĩ tới lại là một gian phòng ngủ cực kỳ thoải mái.

“Đã tỉnh?”

37. Chương 37

Lưu Tích Tứ nghe tiếng nhìn sang, chỉ thấy một nữ tử ôm một đứa bé nhìn hấn. Từ trong cặp mắt kia, hấn nhìn ra người đó là ai.

“Nguyễn Hương?” Tuy là lần đầu gặp, Lưu Tích Tứ lại đoán được thân phận của đối phương.

“Hấn nói với người?” Trên mặt Nguyễn Hương đầu tiên là hiện lên kinh ngạc, sau đó là u buồn, tiếp đây là hận, cực độ hận.

“Không có, Ly Nghiêu cũng chưa từng nói với ta chuyện của hần trước kia. Ta từ chỗ ngoại bá công biết được.” Lưu Tích Tứ cũng không biết có phải thực sự không sợ chết hay không, nói lời kích thích Nguyễn Hương.

“Cũng phải... Hần làm sao lại nói về ta với vương gia... Ta chẳng qua là một kỹ nữ ẩm giường cho hần, là một kỹ nữ ngay cả vì hần sinh con cũng không xứng.” Nguyễn Hương tự giễu nói, sau đó vỗ nhẹ đứa bé trong lòng mình, “Ngoan nào, ngoan... Mẹ không đau lòng. Bảo bảo... Cha không cần con, nhưng mẹ cần con.”

Ánh mắt Lưu Tích Tứ híp xuống, trong lòng Nguyễn Hương đâu phải đứa nhỏ, chẳng qua là một cái gối quần vải. Lưu Tích Tứ nhìn Nguyễn Hương, đột nhiên cảm thấy nàng thực đáng thương.

“Ly Nghiêu nói hần không thể có con, nếu không đứa nhỏ sẽ giống y.” Lưu Tích Tứ vừa mới dứt lời, Nguyễn Hương liền đứng lên. Kích động cũng cuồng loạn kêu lên: “Gạt người! Đẩy đều là gạt người! Y nếu có thể sống, vì sao đứa nhỏ lại không thể sống?! Y có thể sẽ tìm một miếng ‘huyền vụ’ hoặc cái gì khác, để giữ tính mạng đứa nhỏ. Y có thể hạ chú cho đứa nhỏ, giống như y vậy, ta biết y có thể, là y không muốn đứa nhỏ, không muốn đứa nhỏ ta sinh cho y!”

Lúc này lại một nữ tử chạy vào, đỡ lấy Nguyễn Hương đã tâm tình bất ổn giúp nàng thuận khí: “Giáo chủ, cẩn thận dọa đến đứa nhỏ...” Nữ tử trộm nhìn Lưu Tích Tứ một cái, sau đó để Nguyễn Hương dần dần an tĩnh lại ngồi về.

“Bảo bảo, đừng khóc... Mẹ không phải cố ý dọa con.” Nguyễn Hương trấn an gối đầu, lo lắng nói.

“Người sao biết đứa nhỏ có thể sống sót? Người sao biết Ly Nghiêu lừa gạt người?” Lưu Tích Tứ căn bản không để ý ngăn trở của nữ tử chạy vào kia, há mồm nói, “Người có biết Ly Nghiêu sống sót như thế nào nhiều năm như vậy? Bị thân sinh mẫu thân của mình hạ huyết chú không nói, còn bị phụ thân nuôi như một được nhân. Y rõ ràng không thể chảy máu, nhưng phụ thân y lại vì tăng công lực lần lượt quệt vết thương trên người hần. Người có biết Ly Nghiêu bị một vết thương, khỏi chậm bao lâu không? Một vết thương bình thường, y phải hơn một tháng mới bình phục, nếu không cẩn thận bị trọng thương, là có thể sẽ chết. ‘Huyền vụ’, người tưởng trên đời có nhiều ‘huyền vụ’ như thế chờ y đi lấy sao? Cả đời này của y, bị xuyên trên một viên ngọc, ngọc vỡ, một chút thương là có thể muốn mạng y. Người có biết y sống có bao nhiêu cẩn thận, có bao nhiêu khổ! Người chỉ nghĩ tới đứa nhỏ y giết của người, phải, Ly Nghiêu có lẽ không thương người, nhưng y vì sao phải giết đứa con của chính mình? Người cũng muốn để cho con người cả đời giống y sống phải cẩn thận như thế, khổ cực như thế sao? Cả đời treo mạng của mình trên một miếng ngọc, hay trên một viên đá? Nếu người cố ý sinh hạ đứa nhỏ, nói không chừng sau này đứa nhỏ sẽ hận người, hận người sinh hạ nó ra, hận người làm cho nó thống khổ như thế. Thay vì như vậy, còn không bằng không sinh.”

Lưu Tích Tứ một chút cũng không thương cảm Nguyễn Hương, cho dù nữ nhân này nên thương xót. Ở trong lòng Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu là quan trọng nhất, phạm là địch nhân thương tổn Ly Nghiêu, đều là địch nhân của Lưu Tích Tứ hần, cho dù người này là một nữ nhân.

“Không phải... Không phải! Y không cần con, không cần con ta sinh!” Nguyễn Hương khóc thét lên, vung tay, chưởng phong hướng thẳng trước mặt Lưu Tích Tứ mà đến. Lưu Tích Tứ nguy hiểm trốn, tường phía sau xuất hiện một cái lỗ lớn.

“Giáo chủ... Ngài đừng nóng giận, sẽ dọa đến đứa nhỏ.” Thị nữ của Nguyễn Hương không ngừng trấn an nàng. Lưu Tích Tứ cũng không nói gì, cũng không phải sợ Nguyễn Hương, là bây giờ còn chưa phải lúc chọc giận Nguyễn Hương.

“Ly Nghiêu đã đến chưa?” Nguyễn Hương đã bình tĩnh lại không còn bộ dáng điên cuồng ban nãy, chỉ là cuồng loạn trong mắt càng sâu.

“Đã đến, đến đây ước chừng còn có nửa canh giờ.”

“Trời hần lại, mang ra ngoài.” Nguyễn Hương ôn nhu ôm cái gối ra ngoài. Thị nữ đi đến trước mặt Lưu Tích Tứ lấy ra sợi dây thừng, Lưu Tích Tứ ngoan ngoãn quay lưng qua cho nàng trói, “Trói lỏng chút, bồng vương da mỏng thịt mềm, cũng đừng làm bị thương.”

Thị nữ thủ hạ dùng sức trói chặt Lưu Tích Tứ, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Người cũng biết người da mỏng thịt mềm?” Giọng điệu nói chuyện này, có chút kỳ quái.

Ly Nghiêu dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới. Hắn một người cũng không mang theo, sau khi hấn xuống ngựa, một đám hắc y nhân vây quanh hắn. Ly Nghiêu cũng làm như không thấy, ánh mắt hắn vững vàng khóa vào người trên đài gỗ phía trước.

Chú thích

(1) lê hoa đài lệ: trên hoa lê trắng mang theo từng giọt từng giọt lệ trong suốt, hình dung mỹ nhân khi khóc
↑

38. Chương 38

Khi Ly Nghiêu che chở Lưu Tích Tứ chuẩn bị giết đi ra, càng nhiều hắc y nhân xông tới, đồng thời còn cả thủ hạ của Ly Nghiêu. Người Ly giáo lộ ra có chút bối rối, nhận thấy mình trúng mai phục. Lúc Ly Nghiêu nhìn thấy người dẫn đầu kia, lửa giận trong mắt hắn có thể thiêu cháy người nọ.

“Các người là mắt thấy Tích Tứ gặp nguy hiểm?!” Ly Nghiêu bị chọc tức, những người này rõ ràng ở ngay phụ cận, còn mặc cho Nguyễn Hương thương tổn hắn!

“Đây là ý tứ của Tích Tứ, hắn nói nếu chúng ta ai dám phá hủy chuyện tốt của hắn, hắn liền dọn vào cung chăm sóc tiểu Dụ Đầu.” Ngụ ý, nếu bọn họ không nghe Lưu Tích Tứ, vậy bọn họ cũng đừng nghĩ muốn ôm tiểu Dụ Đầu, đây đối với bọn họ mà nói là trừng phạt tàn khốc nhất. Lời của Lưu Vận Tranh nghe qua có chút hoang đường, nhưng Ly Nghiêu lại chỉ có thể nuốt cơn giận vào.

“Vận nhất Nguyễn Hương đã thương Tích Tứ thì sao?!” Ly Nghiêu vẫn là không cam lòng, nghĩ đến người trong lòng này lại gạt mình làm chuyện nguy hiểm như thế, hắn là vừa tức... vừa...

“Vậy chính là trách nhiệm của người.” Lưu Vận Tranh hiển nhiên rất muốn nhìn thấy Ly Nghiêu hộc máu.

“Một người cũng không để lại.” Lưu Vận Tranh lạnh lùng hạ lệnh, sau đó đi đến trước mặt Nguyễn Hương, đẩy miệng của nàng ra cho nàng nuốt một viên thuốc, “Mặc dù không cứu được người, bất quá có thể cho người sống lâu thêm một lúc.” Nói xong, hắn điểm mấy cái trên người Nguyễn Hương, cầm máu cho nàng.

Mà giáo chúng cùng mấy vị trưởng lão của Ly giáo, ở trước mặt Lam Vận Vành cùng tử sĩ của hắn là không chịu nổi một kích, hơn nữa còn có mấy vị thuộc hạ phi thường lợi hại của Ly Nghiêu kia. Lam Vận Vành mang người bao vây tiểu trừ tàn dư của Ly giáo, Nguyễn Hương lại vì đám người đột nhiên mọc lên kia mà dâng lên một cổ hàn ý.

“Ly Nghiêu... Ly Nghiêu...” Lưu Tích Tứ dần dần bị dưng vật khổng lồ chế hôn Ly Nghiêu, cũng bắt đầu xé quần áo của mình, hắn muốn Ly Nghiêu ôm hắn. Ly Nghiêu dè Lưu Tích Tứ lại, trong lòng y cũng thực loạn. “Huyền vụ” vỡ, trên người y có vết thương, y sao có thể muốn người này, sao có thể để cho người này mang đứa nhỏ của y... Thế nhưng... nghĩ đến căn người khác giải tỏa cho người này, Ly Nghiêu liền muốn giết người. Hắn nên làm cái gì bây giờ, dù sao đi nữa hắn cũng không thể.

“Ly Nghiêu, ôm ta...” Lưu Tích Tứ thì thầm, khó chịu rên rỉ, “Mạng của người cho ta... Ta há có thể không chờ cho tốt? Hô... Ly Nghiêu... Ừm...” Hai tròng mắt mê loạn nhìn về phía Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ từ trong ngực y tìm ra cây trầm gỗ đào bất ly thân của mình, “Người không biết... Vì tìm được một viên ngọc giống như ‘huyền vụ’... ta mất... bao nhiêu công phu...” Tách cây trầm ra, bên trong nhưng lại bất ngờ có một viên huyết ngọc!

“Tích Tứ!” Ly Nghiêu sửng sốt, kinh ngạc. Nguyễn Hương... ngây người, choáng váng.

“Đúng là mất đi không ít công phu, khổ phòng của bản cung không biết bị hắn lục bao nhiêu lần.” Lưu Vận Tranh phát thiện tâm khó có được, thay Lưu Tích Tứ giải thích.

Một lần nữa thả cây trầm lên trên người Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ kiêu mị cười lên, “Ha ha... Bỏ vương bị đâm một lần, sao còn có thể... còn có thể... Ừm... Ly Nghiêu... Ta nóng...” Nói được một nửa, Lưu Tích Tứ hôn lên Ly Nghiêu, hắn nhìn không được.

“Ly công tử... Ngài trước tiên mang vương gia đi đi.” Thị nữ của Nguyễn Hương đột nhiên nói chuyện. Thấy Ly Nghiêu hung tợn trừng mắt nàng, nàng lập tức trốn phía sau thái tử, “Đây hết thấy đều là vương gia an bài, không quan hệ với ta. Ta chỉ bắt quá là nghe lệnh làm việc mà thôi.”

“Thúy Thúy?!” Nguyễn Hương giống như gặp quỷ nhìn về phía Thúy Thúy, người cứu mình khi mình bị Ly Nghiêu truy sát.

“Ta gọi là Thúy Thúy, nhưng còn có một cái tên, gọi là ‘lão Nhị’, ta là ám vệ của vương gia.” Thúy Thúy có chút áy náy nhìn Nguyễn Hương, nàng rất tội nghiệp Nguyễn Hương, nhưng nàng là người của vương gia. Nguyễn Hương thiếu chút nữa hại chết vương gia, nàng không thể để cho nàng ta lại thương tổn tới vương gia. “Nguyễn Hương, lúc trước ta để ngươi rời đi, là muốn cứu mạng của ngươi, nhưng ngươi chấp nhất muốn báo thù cho con mình... Nguyễn Hương, Ly giáo đã sớm xong rồi. Những người còn lại trong giáo, lão Nhất cùng lão Tam đã mang người qua. Nguyễn Hương, ngươi tìm Ly Nghiêu báo thù, có thể, nhưng người không nên thương tổn vương gia. Xin lỗi.”

Tiếng cười của Nguyễn Hương từ thấp đến cao... “Huyền vụ” là giả, Lưu Tích Tứ bị nắm là giả, Thúy Thúy là giả... Còn có cái gì có thể là thật?

“A...” Nguyễn Hương không cam lòng cắn đứt lưỡi của mình.

“Nguyễn Hương...” Thúy Thúy quỳ xuống, khép hai mắt Nguyễn Hương lại. Đến tột cùng ai đúng ai sai... Có lúc, chấp niệm cuối cùng phóng không được lại là chính mình.

Lưu Tích Tứ đã hoàn toàn mất đi ý thức, hắn cảm thấy mình nóng muốn chết. Ly Nghiêu khế cắn môi, có lẽ Nguyễn Hương nói là đúng, hắn không phải không muốn đưa nhỏ, hắn chỉ là không muốn đưa nhỏ của nàng. Ôm lấy Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu chạy về phía gian phòng Nguyễn Hương từng nhốt Lưu Tích Tứ cách đó không xa.

“Thúy Thúy, ngươi nếu được Tích Tứ thả vào bên người Nguyễn Hương, sao còn có thể để nàng ta cho Tích Tứ uống ‘đồng đan’?” Lưu Vận Tranh trách cứ nói, dù sao thể chất của Ly Nghiêu đặc thù, hắn không muốn Tích Tứ sau này sinh hạ đứa con giống như Ly Nghiêu.

Thúy Thúy quỳ xuống thỉnh tội: “Đây là sơ sẩy của thuộc hạ, thuộc hạ chỉ biết là Nguyễn Hương sẽ hủy diệt ‘huyền vụ’, lại không biết nàng sẽ hạ được với chủ tử, thỉnh thái tử điện hạ trị tội.”

“Đứng lên đi. Ngươi là người của Tích Tứ, muốn trị cũng nên là hắn trị.” Lưu Vận Tranh cũng không có quá lo lắng, nếu Ly Nghiêu có thể sống sót, vậy... chất tử của hắn cũng có thể sống sót. Thấy người của Ly giáo bị giết không sai biệt lắm, Lưu Vận Tranh quát hướng Lam Vận Vành, “Vận Vành, đừng để cho một thân huyết khí trở về nhà Hãn Triệt khó chịu!”

Lam Vận Vành vừa nghe, thu hồi đao. Ngửi ngửi trên người mình... Về mặt bất mãn. Sau đó hắn đi đến trước mặt Lưu Vận Tranh, “Ngươi không nói sớm.” Hãn Triệt có thai, một chút mùi vị khác thường cũng không thể ngửi được. Lần này không biết phải rửa mấy lần, mới có thể rửa sạch.

“Chính ngươi quên còn trách ai?” Lưu Vận Tranh trách nói, “Bảo bọn họ nhanh lên, chúng ta có thể về sớm một chút. Tích Tứ này, luôn rước phiền toái đến cho chúng ta. Trực tiếp phái người qua đây không phải được rồi? Thế nào cũng phải làm cho người ta chết không nhắm mắt hắn mới cam tâm.” Y sao có thể không trách, y phải bởi Hãn Triệt, phải ôm Dụ Đầu, phải xử lý chính sự, đâu nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy bởi hắn nháo.

“Thái tử điện hạ cùng vương gia không phải đều hiểu rõ chủ tử sao... Ai chọc hắn mất hứng, hắn sẽ cho người kia khó chịu gấp trăm lần. Chủ tử nói hắn lần này chịu khổ lớn như vậy, tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua.” Thúy Thúy xen mồm, nghĩ đến chủ tử chính mấy người bọn họ thế nào, nàng run lên một cái.

“Chắc... Mặc kệ bọn họ. Chúng ta đi về trước, còn lại giao cho Thúy Thúy đi. Hãn Triệt nói hắn muốn ăn cháo ‘Quê Viên’” Tâm Lưu Vận Tranh đã sớm bay về.

“Vậy còn không mau đi?” Lam Vận Vành vừa nghe, vội vàng lên ngựa.

Chưa đầy một lát, Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành dẫn theo mấy người liền chạy. Thúy Thúy nhìn phương hướng không còn bóng người, bất mãn nói: “Các người mấy chủ tử này là càng ngày càng quá đáng.”

Quay đầu lại nhìn Nguyễn Hương đã chết, Thúy Thúy ôm nàng ta đi. Có lẽ đối với Nguyễn Hương mà nói, chết là giải thoát tốt nhất.

Lưu Tích Tứ vốn chính là một người cực kỳ nhiệt tình, mà giờ phút này bị chuốc xuân được, lại càng nhiệt tình mà đem gian phòng cũng có thể kêu lật lên. Ly Nghiêu cũng không để ý, Lưu Tích Tứ toàn thân lộ ra xuân ý khiến cho lửa giận cùng nôn nóng nguyên bản trong cơ thể hắn biến thành dục hỏa nồng đậm, hắn cần từng lần tiến vào để cảm thụ sự tồn tại của Lưu Tích Tứ, cảm thụ sự tồn tại của chính mình.

“Ly Nghiêu, Ly Nghiêu...” Lưu Tích Tứ đã mất đi ý thức ngoại trừ rên rỉ kêu ra chính là gọi tên Ly Nghiêu, càng làm cho Ly Nghiêu kích động vô cùng, động tác dưới thân cơ hồ muốn xỏ xuyên qua Lưu Tích Tứ.

Không biết là lần thứ mấy, Ly Nghiêu phóng thứ nóng rực của mình vào trong cơ thể Lưu Tích Tứ. Nghĩ đến Lưu Tích Tứ uống phải “đồng đan”, hắn rõ ràng biết đứa nhỏ sẽ giống như mình, nhưng không cách nào không chế đưa mầm mống vào trong cơ thể Lưu Tích Tứ. Đứa con, đứa con của hắn và Tích Tứ... Nếu Lưu Tích Tứ không có uống “đồng đan”, hắn còn không nghĩ, nhưng... Hắn chỉ cần đứa con Lưu Tích Tứ sinh hạ cho hắn.

“Tích Tứ... Sinh con cho ta, ta muốn người sinh con cho ta...” Lặp lại từng lần một bên tai Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu lại động lên, lần này, Tích Tứ nhất định có thể mang đứa nhỏ.

“Ly Nghiêu... Cho ta... Ly Nghiêu...” Chân Lưu Tích Tứ vắt trên cánh tay Ly Nghiêu, khẽ rên, không biết là bảo Ly Nghiêu cho hắn đứa nhỏ, hay là giảm bớt khô nóng trong cơ thể cho hắn.

“Cho người, Tích Tứ, ta toàn bộ đều cho người.” Không để ý vết thương đang chảy máu trên chân mình, Ly Nghiêu lại vùi chính mình vào trong cơ thể Lưu Tích Tứ, con của hắn, sẽ là bộ dáng gì. Nếu con giống hắn, hắn sẽ nghĩ biện pháp đi tìm người kia, tìm người có thể giải lời nguyện kia. Hắn cùng với Tích Tứ của hắn, con của hắn sẽ sống hạnh phúc, đây là trời cao nợ hắn.

39. Chương 39

Lưu Tích Tứ lần này ước chừng ngủ một ngày mới tỉnh lại, tỉnh lại, nhìn thấy chính là khuôn mặt u ám của Ly Nghiêu. Giật giật cơ thể bủn rủn vô lực, Lưu Tích Tứ khẽ cười lên, “Ly Nghiêu, người cái mặt này là bày cho ai xem đây?” Cho dù là cho hắn xem, Lưu Tích Tứ hắn cũng sẽ không sợ hãi, tội gì phải thế?

“Tích Tứ, người có phải cho rằng ta rất vô dụng hay không.” Lời nói của Ly Nghiêu lộ ra chút mất mát, tuy rằng Lưu Tích Tứ không thích nghe, nhưng Ly Nghiêu cho rằng mình là nam nhân của Lưu Tích Tứ, vậy y nên bảo vệ tốt Lưu Tích Tứ, mà không phải làm cho hắn lần lượt gặp nguy hiểm.

“Ly giáo chủ lời này lại là từ đâu nói đến?” Lưu Tích Tứ mặc kệ khuôn mặt thối của Ly Nghiêu, bảo y dựa sát lại đây. Ly Nghiêu ngồi gần một chút, Lưu Tích Tứ chỉ chỉ thất lưng của mình, để Ly Nghiêu xoa cho hắn. Thoải mái rên, nụ cười trên mặt Lưu Tích Tứ nhạt đi.

“Ly Nghiêu... Ta nhớ rõ trong thuốc Nguyễn Hương cho ta ăn, có sinh tử dược phải không?” Lưu Tích Tứ hỏi. Tay Ly Nghiêu thoáng dừng, sau đó nói, “Ừ... Nếu như không có ngoài ý muốn, trong bụng người... hắn là là có.” Lúc nói câu này, thanh âm của Ly Nghiêu, lại mang theo kích động.

“Trong bụng ta đây, Ly giáo chủ có phải cũng chuẩn bị làm sảy hay không?” Con người Lưu Tích Tứ nói cho Ly Nghiêu, nếu y dám nói phải, hắn sẽ đuổi y ra ngoài.

“Tích Tứ... Mặc dù đứa nhỏ này sẽ giống như ta, nhưng ta hi vọng người có thể sinh nó ra.” Ly Nghiêu mang theo vài phần chua xót nói, “Ta biết, đứa nhỏ sau này trưởng thành nhất định sẽ hận ta, nhưng ta... muốn người sinh con cho ta. Nguyễn Hương nói rất đúng, ta không phải không muốn đứa nhỏ, ta chỉ là không muốn đứa nhỏ nàng sinh.”

Lưu Tích Tứ vừa lòng, cười ra tiếng, sờ lên bụng của mình. “Ta cũng trông chờ có thể sinh ra một tiểu Du Đầu đây, người nếu dám không muốn, ta liền đổi ba cho đứa nhỏ.”

“Người dám!” Tròng mắt Ly Nghiêu trong nháy mắt biến sắc.

“Được rồi, đừng để ta vừa mở mắt người liền bày sắc mặt cho ta xem. Ly Nghiêu, ta biết bản lĩnh của người, ta cũng chưa từng hoài nghi. Lần này sở dĩ gạt người, đây là ta tức. Một nữ nhân, dám làm cho Lưu Tích Tứ ta chịu khổ lớn như vậy, không cho nàng chút giáo huấn ta không cam lòng. Hơn nữa, vì sao phải nói cho người.” Lưu Tích Tứ tức giận, không vui nói, “Nàng chính là nữ nhân của người đấy. Ai biết người Ly đại giáo chủ có thể bỗng nhiên chú ý đến tình cũ hay không. Hừ! Đây là nợ tình người rước lấy! Ta vì sao phải nói cho người?”

“Xem ra, vương gia lần này không chỉ có muốn giáo huấn, ngay cả ta cũng không buông tha.” Ly Nghiêu cười khổ, giấm chua của Lưu Tích Tứ đã mạnh còn quá lớn.

“Đương nhiên.” Lưu Tích Tứ chọc chọc Ly Nghiêu, “Ta muốn cho người biết, sau này nếu lại có loại sự tình này, ta tuyệt đối sẽ không cho người sống dễ chịu.”

Lưu Tích Tứ đúng là không lừa Ly Nghiêu. Sau khi Thúy Thúy tới bên cạnh Nguyễn Hương, Lưu Tích Tứ đối với hành tung của nàng ta là nhất thanh nhị sở. Chuyện Nguyễn Hương phái người giết hắc, Thúy Thúy sớm đã tiết lộ tin tức cho hắc, bắt quả Lưu Tích Tứ vội vàng chọn lễ vật cho đệ đệ, nhất thời sơ sẩy, trúng chiêu. Lưu Tích Tứ còn chưa kịp nghĩ nên xử lý Nguyễn Hương như thế nào, đã bị người ta làm cho bị thương, tuy là bản thân Lưu Tích Tứ sơ suất, nhưng cũng chọc giận hắc. Nếu không phải nợ tình Ly Nghiêu lưu lại, hắc cũng sẽ không chột vật như vậy. Cho nên Lưu Tích Tứ một mặt vừa muốn tìm biện pháp trả thù Nguyễn Hương, một mặt cũng muốn trả thù Ly Nghiêu. Bất kể Ly Nghiêu có phải là nam nhân của mình hay không, làm cho hắc mất hứng, hắc cũng sẽ không bỏ qua.

“Đã nguôi giận?” Hiểu rõ động cơ của Lưu Tích Tứ, khí của Ly Nghiêu cũng không sinh nổi. Quả thật là bởi vì y, Lưu Tích Tứ mới có thể bị thương, hắc trách mình cũng là bình thường. Chỉ là không nghĩ tới Lưu Tích Tứ làm trò lại thật như thế, ngay cả mình cũng không nhìn ra manh mối.

“Không sai biệt lắm.” Lưu Tích Tứ vẫn đang có chút bất mãn, “Nếu ta có thể sinh ra một tiểu Dụ Đầu, ta liền tha thứ người.”

Ly Nghiêu khó xử, loại sự tình này há là hắc có thể định đoạt. “Tích Tứ... Con... sẽ giống như ta.” Ly Nghiêu nói ra chuyện mình lo lắng nhất.

Lưu Tích Tứ thở dài, “Đây cũng là chuyện không có cách nào khác. Cũng không thể bởi vì cái tật bệnh này của người, chúng ta liền cả đời không cần đứa nhỏ đi.” Cầm cây trầm gỗ đào ở bên gối đầu qua, Lưu Tích Tứ lấy “huyền vụ” bên trong ra. “Dù sao cách đứa nhỏ xuất thế còn sớm, không bằng phái người đi tìm thứ gì đó cùng loại với ‘huyền vụ’. Tuy nói đứa nhỏ sau này sẽ phiền toái một chút, nhưng nó dù sao không giống với người. Ta nghĩ, con sẽ không trách chúng ta.”

Bọn họ là bởi vì yêu nhau, mới có thể sinh hạ đứa nhỏ, không phải vì huyết được. Cho nên, đứa nhỏ sẽ hạnh phúc lớn lên, sẽ không giống như ba của nó.

“Tích Tứ... Cảm ơn người.” Ôm Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu nói, “Cảm ơn người sinh con cho ta.”

“Người nếu thật muốn cảm ơn ta, liền gả Hạnh Nhi ra ngoài. Ca ca muội muội... Ta không yên lòng.” Lưu Tích Tứ nửa thật nửa giả nói. Bất quá những lời này làm cho trừ khử một phần thương cảm vừa rồi.

“Hạnh Nhi... Người là thật sự nghĩ nhiều.” Thu hồi kích động trong lòng, Ly Nghiêu bắt đầu dĩ nhiên. Có Lưu Tích Tứ bình giấm chua lớn này, hắc làm sao lại có tâm tư khác, chọc giận bá vương này, khổ chính là mình.

“Chuyện này ta đã định đoạt. Ta sẽ giúp nàng lựa chọn người tốt.” Lưu Tích Tứ hạ quyết định.

Chuyện Hạnh Nhi xuất giá, như vậy vấn đề đã đóng thuyền.

Nguyễn Hương đã chết, nhưng Lưu Tích Tứ ngày trôi qua cũng không dễ chịu. Chuyện hắc lấy chính mình làm mẫu sau khi lão nhân gia trong cung biết, bị bắt hồi cung nhìn tường tự kiểm điểm, khi biết được hắc có thể đang có thai, còn suýt chút nữa bị véo tai giáo huấn. Lưu Tích Tứ là đây bụng ủy khuất. Phụ thân có thai, phụ hoàng cùng phụ vương là cẩn thận từng li từng tí, một tắc cũng không rời. Hắc Triệt có thai, trong cung trên dưới là cực kỳ cao hứng, càng cung phụng hơn. Vì sao mình có thai, lại bị phạt sao kinh thư một trăm lần, hơn nữa thái tử ca ca cùng nhị ca cũng nhúng tay, vì sao chỉ phạt mỗi mình? Loại đối đãi này quả thực chính là khác nhau trời vực.

“Không viết, ta muốn tìm phụ thân phân xử.” Lưu Tích Tứ quăng bút xuống, thở phì phì nói. Sau đó bên cạnh truyền đến tiếng cười, Lưu Tích Tứ cong môi. “Hân Triệt, người cũng rất không có nghĩa khí.”

“Đây có thể trách ai?” Bạch Hân Triệt không mấy may đồng tình nói, “Nghe nói Nguyễn Hương kia đã điên rồi. Người thế nhưng còn dám làm như vậy. Vạn nhất xảy ra cái gì bất trắc, thì làm sao bây giờ? Mọi việc đều có vạn nhất, lần này không cho người cái giáo huấn, sau này người còn có thể xằng bậy.” Bạch Hân Triệt phụ trách giám sát Lưu Tích Tứ nhặt bút lên nhét vào trong tay Lưu Tích Tứ, “Mau viết đi. Lúc này mới sao được năm lần.”

“Hân Triệt, người thay lòng đổi dạ. Trước kia người đối với ta rất tốt a. Hồi bé thái tử ca ca cùng nhị ca khi dễ người, đều là ta giúp người báo thù. Bây giờ giỏi, quả nhiên là có người mới quên người cũ. Có thái tử ca ca cùng nhị ca, người liền quăng ta ngoài chín tầng mây. Ai... Lưu Tích Tứ ta thực sự là không biết nhìn người a.”

Lưu Tích Tứ cúi đầu thương tâm nói, ánh mắt ai oán, Bạch Hân Triệt bị hấn vừa nói như vậy, á khẩu không trả lời được. “Tích Tứ... Người mới người cũ cái gì...” Thấy Lưu Tích Tứ một bộ ủy khuất, Bạch Hân Triệt sốt ruột, cảm thấy mình vừa rồi quả thật là quá đáng. Hồi bé khi hai người kia “khi dễ” mình, Tích Tứ quả thật luôn giúp đỡ mình.

“Tích Tứ...” Lấy cây bút qua, Bạch Hân Triệt tràn đầy áy náy nói, “Đừng nóng giận... Ta đến giúp người viết... Xem như ta sai rồi, được không?”

“Ha ha ha...” Lưu Tích Tứ không giả bộ nổi nữa, cười ha hả, “Hân Triệt ơi Hân Triệt, chẳng trách thái tử ca ca cùng nhị ca ăn người gắt gao. Người dễ lừa như thế, sao có thể chạy khỏi lòng bàn tay bọn họ a.”

Bạch Hân Triệt không còn cách nào khác thở dài một tiếng, buông bút. “Tích Tứ... Ta thực tội nghiệp Ly Nghiêu. Vận Tranh cùng Vận Vành sẽ không ưa trêu chọc người khác như người.”

“Đúng vậy,” Lưu Tích Tứ ái muội nói, “Bằng không Hân Triệt sao cam tâm tình nguyện sinh con cho bọn hấn chứ?” Thấy Bạch Hân Triệt bị mình trêu chọc mà đỏ mặt, Lưu Tích Tứ cười càng lớn tiếng hơn.

“Một trăm lần!” Bạch Hân Triệt nằm về, tức giận nói, “Mau viết. Không viết xong không cho phép ăn cơm.” Hấn thật sự dễ bắt nạt như vậy sao. Bạch Hân Triệt bắt đầu xét lại mình.

“Hân Triệt, ta sai rồi ta sai rồi.” Lưu Tích Tứ không dám khinh suất, đứng lên ngồi bên cạnh Bạch Hân Triệt, “Ai nha, phụ hoàng cũng biết ta sẽ không viết xong. Người cũng đừng bức ta. Hân Triệt, đi, xem Dụ Đầu đi, bây giờ hấn là thức dậy rồi.” Thấy Bạch Hân Triệt vẫn là sinh khí nhìn mình, Lưu Tích Tứ dứt khoát kéo người lên, “Đi đi, người bây giờ là thai phụ, cũng không thể sinh khí. Chúng ta xem Dụ Đầu cùng phụ thân đi.” Lưu Tích Tứ kéo Bạch Hân Triệt chạy. Bảo Lưu Tích Tứ hấn ngoan ngoan sao thư? Có thể sao?

Ở trong cung “tự kiểm điểm” xong rồi, Lưu Tích Tứ ngoan ngoãn thừa nhận sai lầm với mấy vị lão nhân gia, thế sau này tuyệt đối không tái phạm. Thấy thái độ của hấn không tệ, mấy lão nhân gia tha thứ cho hấn. Bên này tha thứ, bên kia, Lưu Tích liền bị hạ chỉ tiến cung dưỡng thai, hấn cũng giống như Bạch Hân Triệt được cung phụng. Bất quá, Lưu Tích Tứ lại là càng thêm bất mãn. Nếu sớm biết rằng được cung phụng là như vậy, hấn tình nguyện sao thư. Cái này không thể ăn, cái kia không thể đụng. Đi đường cũng phải vạn phần cẩn thận. Lưu Tích Tứ vốn là tính tình không yên tĩnh được sắp bị ghen chết rồi. Nhưng Lưu Tích Tứ vẫn chỉ có thể nhịn. Ly Nghiêu quản hấn quản đến chặt chẽ, hấn lại không thể thực sự làm cho mấy lão nhân gia lo lắng, chỉ có thể cố gắng tự mình nuốt, cũng may có Bạch Hân Triệt cùng Dụ Đầu, bằng không hấn thật sự sẽ điên.

Một tháng sau, Ly Nghiêu giải được tính cho Bạch Tang Vận. Lúc băng bó vết thương cho Ly Nghiêu, Lưu Tích Tứ hỏi câu: “Thật sự không đi tìm người kia sao?”

Sắc mặt Ly Nghiêu thay đổi, lập tức khôi phục bình thường, hấn phải biết sự tình gì cũng không thể gạt được người này. “Không đi,” ôm chặt Lưu Tích Tứ, Ly Nghiêu nói, “Có người là đủ rồi, người chính là người ta muốn tìm. Người thế nhưng là người có thai, đừng suy nghĩ lung tung, an tâm dưỡng thai.”

“Ly Nghiêu... Mạng của người cho ta, ta sẽ bảo vệ tốt. Người sau này không được làm cho chính mình bị thương, không được làm cho lòng ta đau.” Kéo tay Ly Nghiêu qua, Lưu Tích Tứ để hấn sờ lên bụng mình,

nơi đó có cốt nhục của bọn họ. Cây trâm gỗ đào được hẩn đặt ở một nơi cực kỳ an toàn, hẩn sẽ không để cho “huyền vụ” rơi vào trong tay người khác.

“Được.” Ly Nghiêu ôm lấy Lưu Tích Tứ vào phòng ngủ của bọn họ. Từ sau khi hẩn giao mạng của mình cho Lưu Tích Tứ, hẩn vẫn đều được bảo vệ rất tốt. Mà Lưu Tích Tứ và đứa nhỏ, thì chính là người hẩn phải bảo vệ cả đời.

40. Chương 40

“Ly Nghiêu! Ta... Ta muốn giết người!” Lưu Tích Tứ kêu quỵ khóc sùi gào, Ly Nghiêu đầu đầy đổ mồ hôi ản hẩn, không ngừng trấn an, “Tích Tứ, muốn giết muốn róc thịt tùy người, người đừng la như vậy, tiết kiệm khí lực.” Ly Nghiêu hận nằm ở trên giường không phải là mình.

“Ai nói... Ai nói đi nhiều một chút sẽ không đau...” Lưu Tích Tứ hận không thể cầm dao chém Ly Nghiêu, “Đau chết mất! Ta... Ta muốn giết người!” hại hẩn không có việc gì đều đi bộ bên ngoài.

“Tứ nhi, con nhìn một chút, đã nhìn thấy đầu đứa nhỏ rồi, dùng sức!” Ngũ Mặc cũng là đầu đầy đổ mồ hôi. Một màn trước mắt làm cho hẩn nhớ lại lần đó đỡ đỡ cho Thượng Quan Vân.

“Ly Nghiêu... Ta... A! Ta... nhất định phải giết người! A a!” Lưu Tích Tứ cắn chặt răng sử dụng khí lực toàn thân, lúc sắp xỉu đi, hẩn cảm giác được đứa nhỏ đi ra.

“Oa...” Tiếng khóc mạnh mẽ vang lên, mọi người trong phòng ngoài phòng nhẹ nhàng thở ra.

“Thật tốt quá, thật tốt quá.” Ngũ Mặc cao hứng kêu lên, “Là một bé gái! Là một bé gái!” Người ngoài phòng vừa nghe thấy, rốt cuộc nhìn không được toàn bộ chạy vào.

“Thật là một bé gái? Mau cho ta ôm một cái.” Thái thượng hoàng Lưu Tuyên mỗi tay ôm một đứa, tức chính mình không thừa tay ôm chặt gái.

“Hoàng gia gia, đem Thao nhi cùng Dụ Đầu cho ta.” Bạch Hãn Triệt ôm nhi tử cùng đệ đệ tới giao cho Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành. Kết quả Lưu Tuyên vừa muốn đi ôm chặt gái, đã thấy chặt gái đã bị nhi tử ôm đi.

“Hoài Diệp, cho ta ôm!” Lưu Tuyên tức giận đến râu cũng nhếch lên, đi lên giành chặt gái.

“Tang Vận, mau xem. Chúng ta cuối cùng cũng có bé gái. Là cháu gái của chúng ta đấy.” Lưu Hoài Diệp cao hứng cực độ, né trái né phải tay phụ thân vươn tới. Lam Khuyết Dương ôm Bạch Tang Vận nhìn cháu gái của mình, cũng là lệ trong mắt, cuối cùng cũng có một bé gái.

“Các người... Các người...” Thấy không ai để ý chính hẩn công thần lớn nhất, Lưu Tích Tứ một hơi suýt nữa thở không nổi.

“Tích Tứ, Tích Tứ... Đừng tức giận,” Ly Nghiêu hôn lên Lưu Tích Tứ, kích động nói, “Cảm ơn người... Cảm ơn người...” Nắm thật chặt tay Lưu Tích Tứ, nước mắt Ly Nghiêu cũng nhìn không được nữa.

“Ly Nghiêu... Đem nữ nhi của chúng ta... cướp về!” Trước khi té xỉu, Lưu Tích Tứ hạ xuống lời dữ tợn.

Lưu Tích Tứ rất không vui, người mình mãi đều có thể nhìn ra hẩn vô cùng tức giận, nhưng có một người lại hết lần này tới lần khác muốn làm trái lại hẩn, nụ cười trên mặt khiến cho Lưu Tích Tứ thấy là càng thêm hỏa đại.

“Ly Nghiêu! Ta muốn đi ra ngoài! Ta hôm nay nói thế nào cũng phải đi ra ngoài!” Lưu Tích Tứ có thể không tức sao. Suốt hai mươi ngày, hẩn đều nằm trên giường, hẩn cảm thấy mình mà lại nằm xuống, xương cốt cứng cứng đờ.

Ly Nghiêu ôm nữ nhi, vừa nghe, lập tức nói: “Tích Tứ, cha và nhị thúc nói, ít nhất một tháng sau người mới có thể xuất môn, bây giờ người cũng không thể chịu phong. Hơn nữa phải đợi vết mổ lành lại, mới có thể xuống giường. Tích Tứ, người lại nhìn một chút.” Ly Nghiêu bây giờ là có nữ vận sự đều đủ, nhưng Lưu Tích Tứ ngồi không yên cũng là khiến cho hẩn hết sức nhức đầu.

“Ta mặc kệ, ta phải đi ra ngoài. Ta sắp nghen chết rồi.” Lưu Tích Tứ bắt đầu đập giường. Hắn thật sự là rất bội phục phụ thân cùng Hân Triệt, vậy mà có thể chịu được.

“Tích Tứ...” Ly Nghiêu buông nữ nhi, lên giường, ôm Lưu Tích Tứ lên trên người mình, thấp giọng nói, “Tích Tứ... Lại nhịn một chút. Ta biết người nằm không được, cũng biết như vậy ủy khuất người. Nhưng ta sợ... ta sợ người rơi xuống tật bệnh gì, sau này khổ sở. Tích Tứ... Người cùng Ly nhi với ta mà nói, so với mạng ta quan trọng hơn ngàn vạn lần. Tích Tứ, chờ người khỏe lại, người muốn đi chỗ nào, ta đều đi cùng người.”

Ly Nghiêu ôm chặt Lưu Tích Tứ, nói cho hắn biết cảm kích của mình. Chưa bao giờ nghĩ tới mình có thể có cuộc sống bình thường, là người này cho hắn, cho hắn một mái nhà, còn cho hắn một nữ nhi.

“Hừ!” Lưu Tích Tứ không nói muốn đi ra ngoài nữa, nhưng vẫn là bất mãn, “Ta nghĩ người chỉ cần Ly nhi thôi đấy.” Lưu Tích Tứ ghen tị, ghen với nữ nhi của chính mình. Đây cũng khó trách, Ly Nghiêu mỗi ngày tỉnh lại mở mắt chuyện thứ nhất chính là ôm nữ nhi. Loại cảm giác bị vắng vẻ này, khiến cho Lưu Tích Tứ là càng ngày càng bức.

“Là lỗi của ta, sau này không bao giờ nữa.” Ly Nghiêu ở trong lòng tự tát mình hai cái. Hắn mấy ngày nay quả thật vắng vẻ “mẹ” của con.

“Tích Tứ, ta chỉ là không thể tin được, không thể tin được chính mình thật sự làm cha.” Ly Nghiêu nhìn về phía nữ nhi, trên mặt mang theo vài phần mơ màng, “Tích Tứ... Ôm Ly nhi, ta mới có thể tin tưởng người thật sự sinh con cho ta. Buổi tối nằm mơ, mơ thấy mình tỉnh giấc, cái gì cũng không có. Không có người, không có Ly nhi, chính mình còn ở Ly giáo, vẫn là một huyết được... Sau đó liền bừng tỉnh.”

Cuộc sống hai mươi mấy năm đã hòa vào trong cốt nhục, cho dù trong lòng biết đây hết thảy đều là thật, nhưng vẫn là cần lần lượt xác định. Đứa bé nhỏ kia, thực sự là của mình.

“Ly đại giáo chủ, người đây là không tin chính người a, hay là không tin ta?” Lưu Tích Tứ bất mãn trừng qua, “Đương nhiên là thật? Nếu là giả, vậy ta chịu tội thì tính là cái gì? Nói cho người, bốn vương rất bất mãn với người. Người tính xem người vắng vẻ ta mấy ngày rồi?!” Lưu Tích Tứ luôn không thích Ly Nghiêu suy nghĩ chuyện trước kia, cùng một chỗ với hắn còn nghĩ quá khứ, vậy chứng tỏ Lưu Tích Tứ hắn trong lòng Ly Nghiêu còn chưa đủ sức nặng.

Ly Nghiêu lập tức xin tha, trong lòng biết chọc giận Lưu Tích Tứ mình tuyệt đối không có kết quả tốt. “Tích Tứ, ta sẽ sửa, nhất định sẽ sửa. Chờ Ly nhi qua đây tháng ta liền giao Ly nhi cho ma ma trông, ta mỗi ngày ôm người đi ra ngoài giải sầu, người muốn đi chỗ nào ta liền ôm người đi chỗ đấy, được không?” Con tuy quan trọng, nhưng “phu nhân” quan trọng hơn.

“Vậy còn không tề.” Lưu Tích Tứ hài lòng.

“Tích Tứ, mạng của Ly nhi... phụ hoàng đã phái người tìm được rồi. Ta ngày mai tiến cung cho nó bảo mệnh. Sau đó để lại trong cung. Chờ nó trưởng thành, tìm được người có thể giao phó, chúng ta liền giao mạng của con bé cho người nọ bảo quản... Ta tin, Ly nhi sẽ hiểu cho chúng ta.”

Chỗ Ly Nghiêu thẹn với nữ nhi duy nhất chính là mang cho bé tật bệnh như vậy. Sau khi nữ nhi ra đời, hắn cực kỳ sợ hãi, sợ người trông nom bé không cẩn thận làm bé bị thương, làm cho bé chảy máu. Mạng của nữ nhi, hắn không dám tùy tiện thử.

“Ừ, sớm một chút hạ chú cho Ly nhi, Ly nhi sẽ ít nguy hiểm đi ngày đó. Ly nhi là nữ nhi của chúng ta đấy, nhất định là người thông tình đạt lý, sao có thể trách chúng ta? Nghĩ lại, ta thật là có phúc khí, thai đầu tiên là sinh một nữ nhi. Ta muốn dạy nàng thành công chúa tôn quý nhất.” Lưu Tích Tứ bắt đầu tưởng tượng bộ dạng đoan trang cao quý, ôn nhu tao nhã của nữ nhi... Đây mới là công chúa của Huệ Diệu nha.

“Nữ nhi của chúng ta nhất định là tài nữ văn võ song toàn, cầm kỳ thư họa tinh thông mọi thứ.” Ly Nghiêu cũng bắt đầu tưởng tượng.

“Đây là xác định.” Lưu Tích Tứ kiêu ngạo nói. Ngửa đầu, cho Ly Nghiêu một cái hôn. “Ly Nghiêu, người là ba rồi.”

Ly Nghiêu hôn trả lại: “Tích Tứ, người là phụ thân rồi.”

Môi... dính liền cùng một chỗ.

Hạnh phúc là cái gì? Từ sau khi sinh, y liền vì huyết được mà tồn tại. Từng đao quệt trên người y kia, để lại cho y từng đao vết thương máu đỏ không ngừng. Y học được cười, học được vô luận có bao nhiêu đau, bao nhiêu hận, cũng có thể cười. Cuối cùng có một ngày, đích thân y giết chết thân sinh phụ thân của mình, rời khỏi nơi y vô cùng căm ghét ấy. Nghe lời của ngoại bá công, y quyết định đi tìm người kia, tìm người biết đâu có thể giải nguyên rửa trên người y kia. Thiên hạ to lớn như thế, y lại khi nào mới có thể tìm được? Mà người nọ, lại có thực sự tồn tại hay không?

Tựa vào cửa sổ, y nghĩ, bước kế tiếp nên chạy đi đâu, sau đó, một người cưỡi ngựa từ dưới cửa sổ phi nhanh qua, khi đó, y còn không biết chính mình sẽ dính dáng cả đời với người nọ...

Chưa từng có người dám không để hấn vào mắt. Nhưng người tặng sách kia, trong móng tay mang độc, trên mặt mang theo nụ cười giả dối, khiến cho hấn dậy lên hưng trí. Người nọ muốn chơi sao, hấn nhất định phụng bồi tới cùng, dù sao hấn thích tìm việc vui. Nhưng y dám trêu đùa chính mình, chỉ cho một nửa sách. Tốt lắm, lá gan của người nọ rất lớn. Hấn có mấy trăm loại phương pháp trả thù người nọ, bất quá trước lúc đó, hấn phải biết rõ lai lịch của người nọ.

Lòng hiếu kỳ có thể rất nguy hiểm... Hiếu kỳ của hấn, lại mắc chính mình vào... Một lần mắc này, chính là cả đời.

“Ly đại giáo chủ... Người cả đời này chỉ cho phép yêu một mình ta.”

“Người cũng vậy, người cũng chỉ cho phép yêu ta, tiểu vương gia của ta.”

Một đường gấp gáp ghềnh ghềnh, hai người có khóc có cười, hạnh phúc mà cười. Giáo chủ cùng vương gia, đến tốt cùng người nào lợi hại hơn đây?~ Toàn văn hoàn ~

41. Chương 41: Phiên Ngoại Chi

Một tiểu cô nương tám chín tuổi, toàn thân trần truồng đứng trong đại sảnh, nâng đầu, vẻ mặt mắt húng. Một bé trai cao hơn nàng một đoạn, cũng trần truồng bị nàng lôi kéo tay, mặt mang lo lắng muốn nói nói, nhưng trong cổ họng chỉ có thể phát ra tiếng “ú ó”.

“Đại ca! Người không cần bị mắng oan thay cho ta, chính là ta đập bể, thế nào!” Tiểu cô nương giận dữ nhìn hai người lớn trước mặt, một chút cũng không vì chuyện mình làm mà thấy chột dạ, ngược lại còn đứng lý hợp tình.

“Ba không phải đã nói con phải cẩn thận sao?! Vạn nhất tự làm bị thương con thì làm sao bây giờ? Thương nhi người là quần con bé như thế nào!” Ly Nghiêu không đành lòng mắng nữ nhi, trách lên nhi tử.

“Ba, người đừng mỗi lần đều trách đại ca. Con chính là muốn đập!” Lưu Ly lớn tiếng thét lên, tiếng nói trong trẻo lộ ra lửa giận so với cha bé còn lớn hơn, “Đại ca không cần cẩn thận đụng phải hấn, hấn cũng dám mắng đại ca là cầm điếu. Con không chỉ có muốn đập phá bàn ăn của hấn, con còn muốn đập phá người hấn!” Lưu Ly thích đại ca của mình nhất, vì thế cũng không thể chịu được nhất bị người khác ức hiếp đại ca của bé.

“Ly nhi, phụ thân không phải không cho con đập. Phụ thân là sợ con bị thương, con phải biết con không thể bị thương.” Lưu Tích Tứ nhíu mày nhìn thấy nữ nhi một thân nước ướt ướt canh canh, “Con dù gì cũng là một công chúa, có thể có một chút bộ dáng công chúa hay không.” Lưu Tích Tứ muốn khóc, hấn không chỉ không sinh ra một Dụ Đầu, ngược lại sinh ra một bá vương so với chính mình còn bá vương hơn.

“Con đã có một chút rồi.” Lưu Ly ủy khuất nói. Trong cung thì bé nữ oa duy nhất, lại không ai bảo bé học, bé đã rất nghe lời của hoàng gia gia, nhu thuận một chút, chẳng chặc một chút.

“Còn chưa đủ, ít nhất cũng phải giống như tôn nữ của nhà Vương đại nhân.” Lưu Tích Tứ mới vừa nói xong, liền nghe Lưu Ly kêu to, “Không muốn! Con bé đó trông thấy thạch sùng cũng sẽ khóc. Con cũng giống như nó, sau này làm sao làm giáo chủ!” Tâm nguyện lớn nhất của Lưu Ly chính là giống như ba, làm giáo chủ.

“Tùy con tùy con.” Lưu Tích Tứ buông tha cho khuyến bảo, “Mau mau đi tắm rửa, thối chết đi được. Buổi tối còn phải tiến cung đây.”

Lưu Ly vừa nghe, kéo đại ca của bé chạy. Trên mặt đất là hai bãi canh rau.

“Vương Thuận Nhi, đi xem nhà tửu lâu kia tổn thất bao nhiêu, người chiếu theo bồi thường.” Lưu Tích Tứ rất bội phục nữ nhi của mình, bé không chỉ có đập phá bàn ăn của khách nhân, còn đập phá tửu lâu của người ta. “Sớm bảo người đừng dạy nó học nhiều công phu như thế, bây giờ giỏi rồi, toàn bộ chính là một nha đầu điên. Nó bây giờ mới chín tuổi, chờ nó lớn, mất hứng một cái sợ không phá tan kinh thành.”

“Ly nhi không thể bị thương, công phu càng cao nó càng an toàn.” Ly Nghiêu thở dài, nếu không phải như vậy, hẳn cũng sẽ không dạy nữ nhi tập võ, làm cho nàng trở nên bộ dáng không một chút giống công chúa. Bất quá, nữ nhi là tri kỷ, tựa như người bên cạnh mình này. Bá vương thì bá vương, nhưng bé chẳng bao giờ trách bọn họ, trách bọn họ truyền tật bệnh này cho bé.

“Thôi thôi, dù sao ta quản không được nó. Để cho Thương nhi bận tâm thay nó đi.” Đối với Ly Thương, Lưu Tích Tứ là coi như thân sinh nhi tử. Ly Thương chưa từng để cho Lưu Ly chịu một chút vết thương. Ngẫm lại cẩn thận chín năm qua, Lưu Tích Tứ dị thường cảm khái, vì không cho nữ nhi bị thương, bọn họ là phá lệ cẩn thận, bởi vì không biết “mệnh” kia thật sự hữu dụng hay không.

“Tiểu hoàng thúc...” Tiến cung, Lưu Ly liền nhào lên trên người một người, “Tiểu hoàng thúc, người tốt cuộc đã trở lại. Ly nhi rất nhớ người.” Lưu Ly ôm tiểu hoàng thúc làm nũng.

“Ly nhi Ly nhi...” Lưu Thiên Tứ ôm chặt nữ so với mình thấp hơn một chút, cũng là vô cùng cao hứng.

“Tiểu hoàng thúc hử, tại sao lâu như thế mới trở về?” Lưu Ly rất thích hương vị trên người tiểu hoàng thúc, ôm không muốn buông tay.

“Chơi đùa.” Lưu Thiên Tứ nói. Lưu Ly bắt mãi nói, “Tiểu hoàng thúc chơi đùa, cũng đã quên Ly nhi rồi.”

“Không quên không quên.” Lưu Thiên Tứ vỗ vỗ đầu Lưu Ly, lấy ra tiểu hà bao của mình, từ bên trong lấy ra một viên lưu ly, “Ly nhi.”

“Cho ta?!” Lưu Ly kinh hãi nhận lấy, “A, thật đẹp, tiểu hoàng thúc mua quà cho Ly nhi!”

Lưu Thiên Tứ ha hả cười rộ lên, “Ly nhi.”

“Tiểu hoàng thúc của con nghe kêu ‘lưu ly’ này liền nhất định phải mua một cái cho con.” (1) Thái thượng hoàng Lưu Hoài Diệp giải thích. Lưu Thiên Tứ chậm rãi gạt đầu một cái, chạy đến trước mặt phụ hoàng, “Đói.”

“Hừm, tiểu Tứ nhi đói bụng, mau truyền lệnh!”

Lưu Ly vui mừng mừng đeo ngọc lưu ly lên trên cổ đại ca: “Đại ca, đây là Ly nhi nha, người phải đeo.”

Ly Thương nhét ngọc lưu ly vào, gạt đầu, trong mắt chỉ có Lưu Ly.

Lưu Hoài Diệp, Lam Khuyết Dương cùng Bạch Tang Vận mới từ Trạch Yên trở về nói chuyện tình duyên này, những người khác nghe, cũng nói chuyện phát sinh mấy ngày nay trong cung.

“Tiểu hoàng thúc, người ném thử cái này, là một đạo đồ ăn ngự trù mới vừa học được, ăn rất ngon.” Lưu Ly múc một thìa đồ ăn đút tới bên miệng Lưu Thiên Tứ, Lưu Thiên Tứ há mồm vừa muốn ăn, phát hiện trong miệng còn có thứ gì, liền lui lại. Nhưng tay Lưu Ly đầu này đã đưa tới. Liền nghe một tiếng “xoảng”, thìa sứ rơi trên mặt đất. Nhóm người lớn thấy có cung nữ đi qua thu dọn, cũng không quản. Nhưng Lưu Thiên Tứ hoảng sợ, đi sờ cái thìa đã bể nát, Lưu Ly đưa tay đi cản... Sau đó... Tay bé bị đứt.

“Ly nhi Ly nhi...” Lưu Thiên Tứ sợ tới mức hô to. Ly Thương vội vàng ngậm ngón tay chảy máu của Lưu Ly vào miệng. Những người khác luống cuống, vội vàng gọi ngự y. Lưu Ly cũng sợ trắng mặt, bé biết mình không thể bị thương, vì thế sau khi phụ thân nói cho bé biết bé liền phi thường cẩn thận. Bây giờ chính mình bị thương, Lưu Ly hoảng loạn nhìn đại ca, “Đại ca, Ly nhi không muốn chết.” Còn chưa nói xong, liền khóc lên.

Lưu Ly vừa khóc, Lưu Thiên Tứ cũng khóc, Lam Thiết vừa mới tròn bốn tuổi cũng khóc.

Rút đầu ngón tay của Lưu Ly từ từ trong miệng Ly Thương ra, sắc mặt Ly Nghiêu trắng bệch bôi thuốc cho bé, Lưu Tích Tứ cũng sợ hãi, đi đứng như nhũn ra tựa vào người đại ca. Ly Thương ra sức ra dấu tay,

bảo Lưu Ly đừng sợ. Tóm lại, tiếng khóc trong phòng một tiếng so với một tiếng càng cao, mỗi người đều là lòng như lửa đốt nhìn ngón tay Lưu Ly.

Chỉ chốc lát sau, Lưu Ly không khóc nữa, mặt Ly Nghiêu cũng không trắng nữa, chân Lưu Tích Tứ cũng không mềm nữa, chỉ có Ly Thương ôm Lưu Ly vẫn còn đang phát run.

“Máu hình như ngừng...” Bạch Hãn Triệt không xác định nói. Những người khác nhìn chăm chăm vào ngón tay Lưu Ly, vải trắng cũng không có bị ướt đầm.

“Gỡ vải xuống nhìn xem.” Lam Khuyết Dương kéo Lưu Ly đến trước chân, mở vải ra. Mọi người kinh hô, máu đã ngừng, mặc dù xước một miếng, bất quá một chút máu cũng không còn chảy nữa.

“... Đây là làm sao.” Lưu Ly giơ lên ngón tay của mình, trong ánh mắt còn có lệ. “Không phải nói con không thể bị thương sao, một khi bị thương sẽ không dễ dàng cầm máu.”

“Đây là làm sao?” Lưu Tích Tứ hỏi Ly Nghiêu, Ly Nghiêu không phải nói sẽ truyền cho con sao? Ly Nghiêu cũng là không hiểu ra sao, trên người hần mang chú, nhất định sẽ truyền cho con, nhưng Lưu Ly không có việc gì, chứng minh bé cũng không có tật kia của mình.

“Có phải chú kia đã giải rồi hay không?” Bạch Hãn Triệt thuận miệng hỏi câu, Ly Nghiêu biến sắc, vội vàng cắn đầu ngón tay của mình, Lưu Tích Tứ ngăn cũng ngăn không được.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm đầu ngón tay Ly Nghiêu, xem máu có thể ngừng hay không. Một lát sau, ánh mắt Ly Nghiêu lộ ra mừng rỡ, máu... không chảy, hơn nữa còn là rất nhanh liền không chảy.

“Ba!” Lưu Ly phẫn nộ quát lên, “Chú cái gì! Căn bản là không có!” Hại bé nhiều năm như thế làm cái gì cũng phải cẩn thận, làm cho bé không thể tùy tiện tỷ võ cùng Lưu Thao.

“Ly nhi, ” Bạch Tang Vận kéo tôn nữ qua, nói, “Trên người ba con quả thật có chú, cũng xác thực sẽ truyền cho con. Chỉ là hiện tại không biết chú kia vì sao đã được giải rồi. Ly nhi hẳn là phải cao hứng mới đúng nha. Sau này Ly nhi cũng không cần sợ mình bị thương nữa.”

“Ly nhi... Ly nhi...” Lưu Thiên Tứ khóc trong lòng phụ hoàng không ra hơi không biết Lưu Ly không sao, chỉ biết là mình hại Lưu Ly chảy máu.

“Tiểu Tứ nhi không khóc, không khóc... Ly nhi không có việc gì, chuyện không liên quan đến tiểu Tứ nhi, đều là tự con bé không cẩn thận.” Lưu Tích Tứ vừa thấy Lưu Thiên Tứ khóc có chút co quắp, vội vàng ôm bé vào lòng trấn an, “Ly nhi là nha đầu điên, con bé nên học tiểu Tứ nhi, tiểu Tứ nhi ngoan nhất.”

Lưu Thiên Tứ là đứa bé chọc người yêu thương nhất trong cả hoàng tộc, mặc dù bé bây giờ còn chưa biết nói chuyện, cũng không biết tự mình ăn cơm.

“Tiểu hoàng thúc, là Ly nhi không cẩn thận làm bị thương tay. Dọa đến tiểu hoàng thúc.” Lưu Ly tiến lên ôm lấy tiểu hoàng thúc khóc lên, “Ly nhi còn phải cảm ơn tiểu hoàng thúc đấy. Nếu không phải tiểu hoàng thúc, Ly nhi cũng không biết mình không có việc gì.”

“Ly nhi...” Lưu Thiên Tứ khóc nắm lấy ngón tay bị thương của Lưu Ly ra sức thổi, nghĩ muốn thổi cái đau đi.

“Ừ, không đau, tiểu hoàng thúc thổi một cái liền hết đau.” Lưu Ly là cao hứng mà khóc, hôm nay nếu không phải tiểu hoàng thúc, bé còn không biết phải cẩn thận bao lâu.

“Tiểu Dụ Đầu, không được lại khóc.” Lưu Vận Tranh đau lòng ôm đệ đệ từ trong lòng Lưu Tích Tứ qua, “Không phải khóc. Người xem Ly nhi cũng nói phải cảm ơn người kia.”

“Đau.” Lưu Thiên Tứ mềm nhũn nói, mang theo âm khóc, càng làm cho đám người đau lòng muốn chết.

“Là đau. Tiểu Dụ Đầu vẫn khóc, đại ca đau lòng.” Lưu Vận Tranh ôm Lưu Thiên Tứ ra ngoài trấn an, xa xa, nghe được Lưu Thiên Tứ nói, “Không ăn.”

“Con hại tiểu hoàng thúc khóc...” Lưu Ly vạn phần tự trách, “Tiểu hoàng thúc buổi tối có phải sẽ phát sốt hay không?”

“Đừng lo lắng. Tiểu hoàng thúc của con ngủ một giấc là được rồi.” Bạch Tang Vận an ủi nói, “Bây giờ được rồi, chú giải. Hai phụ nữ các con sau này cũng không cần kinh hoàng khiếp sợ mà sống nữa.”

“Ly Nghiêu, không phải nói phải tìm được người ‘hồng phúc’ mới có thể giải chú của người sao?” Lưu Tích Tứ cũng có chút mất hứng, sớm biết rằng chú này qua thời gian sẽ tự giải, hẳn cũng không bận tâm lớn bận tâm nhỏ.

“Ngoại bá công là nói như vậy.” Ly Nghiêu cũng rất muốn biết chú của mình là giải thể nào.

“Người ‘hồng phúc’?” Lưu Hoài Diệp sững sốt, nghĩ nghĩ nói, “Tứ nhi, con chính là người ‘hồng phúc’ kia mà, cũng giống như cha con, phụ hoàng chưa từng nói với con?”

“Ai?” Lưu Tích Tứ cùng Ly Nghiêu đều choáng váng. Lưu Tích Tứ liếc mắt lắc đầu, tuyệt đối chưa từng nói với hắn!

“Hoài Diệp, người là nói cái đó?” Bạch Tang Vận nghi hoặc hỏi.

“Phải,” Lưu Hoài Diệp giải thích, “Bảy viên chí ở ngực người kia không phải kêu ‘thất tinh tích hồng’ sao? Lúc trước quốc sư nói người có ‘thất tinh tích hồng’, là tai kiếp của ta. Nhưng ta sau khi tìm được người cũng chưa từng dính phải tai họa gì, ngược lại là thuận buồm xuôi gió. Thượng Quan không phải đã nói, người là phúc tinh của ta? Trên người Tứ nhi cũng có ‘thất tinh tích hồng’, lúc nó ra đời chúng ta còn nói sau này nó sẽ là phúc khí của ai đây.”

“Ta chỉ tưởng người là giải sầu cho ta.” Bạch Tang Vận căn bản không thể tưởng được “thất tinh tích hồng” chính là phúc vận, mặc dù mấy chục năm rồi chứng minh hắn cũng không mang đến tai kiếp cho Lưu Hoài Diệp, nhưng lúc nghĩ tới vẫn sẽ có một chút khúc mắc.

“Giải sầu cái gì, ta đã sớm nói, người là phúc vận của ta.” Lưu Hoài Diệp khẳng định nói.

Trong phòng im ắng, sắc mặt Lưu Tích Tứ âm tình bất định, thần sắc Ly Nghiêu cũng là cực kỳ phức tạp. Ly Nghiêu lúc trước buông tha tìm kiếm người “hồng phúc”, khiến cho Lưu Tích Tứ quả thực cảm động một phen, nhưng quay một vòng lớn, hẳn chính là người “hồng phúc” Ly Nghiêu muốn tìm... Mất công làm cho hắn để ý nhiều năm như vậy, nghĩ không biết nơi nào có người mệnh định của Ly Nghiêu. Ly Nghiêu cũng là ngàn chung tư vị trong lòng, vốn tưởng rằng người đã buông tha, lại sớm đã bị mình ôm vào trong ngực.

“Phụ thân...” Lưu Thiên Tứ cuối cùng cũng không khóc nữa được Lưu Vận Tranh ôm về. Đưa tay muốn phụ thân. Bạch Tang Vận vội vàng ôm lấy bé, sờ trán bé, quả nhiên bắt đầu sốt.

“Tiểu Tứ nhi, tam ca dỗ người ngủ có được không?” Lưu Tích Tứ tự trách lại gần đệ đệ hỏi. Thấy đệ đệ đưa tay qua, ôm bé vào lòng.

“Ta không phải người ‘hồng phúc’ cái gì,” trộm thơm một cái trên mặt đệ đệ, Lưu Tích Tứ nói, “Tiểu Tứ nhi mới là người ‘hồng phúc’ đấy. Đêm nay nếu không phải tiểu Tứ nhi, chúng ta không biết năm nào tháng nào mới có thể phát hiện việc này. Có phải không, Ly nhi?”

“Dạ, tiểu hoàng thúc là phúc khí của Ly nhi mà. Nếu không phải tiểu hoàng thúc, Ly nhi còn phải thống khổ rất lâu đấy.” Lưu Ly đến gần Lưu Thiên Tứ, nhỏ giọng nói, tiểu hoàng thúc tốt nhất, lại đẹp mắt nhất, bé thực tự trách mình. Làm tiểu hoàng thúc khóc.

“Phúc khí...” Lưu Thiên Tứ rút cuộc nở nụ cười, ánh mắt ẩm ướt mang theo sợ hãi, nụ cười không xác định, trong khe hở của tam ca ngậm ngón tay của mình ngủ thiếp đi. Sốt cao trên người, làm cho khuôn mặt bé lộ ra sắc hồng không khỏe mạnh.

Lưu Thiên Tứ vừa ngủ, vành mắt những người khác cũng đỏ theo. Vừa rồi bé cười một tiếng kia, làm cho mọi người là càng thêm đau lòng.

“Con về sau tuyệt đối sẽ không lại làm tiểu hoàng thúc khóc.” Lưu Ly khịt khịt, sau đó kéo tay áo đại ca qua chùi chùi.

“Được rồi được rồi, hôm nay nên cao hứng.” Bạch Tang Vận lên tiếng, ôm chầm tôn tử tôn nữ, nói với mấy nhi tử, “Cha, phụ hoàng cùng phụ vương có thể lúc sinh thời nhìn thấy các con đều hạnh phúc, nhìn thấy

các con nhiều năm như vậy cũng có thể không oán không hối làm bạn với nhau, thật sự rất cao hứng. Cha vẫn sợ các con bị làm hư, nhưng hiện tại xem ra, là cha quá lo lắng. Nhà chúng ta đây, không giống với người khác. Nhưng có cái giống, cha lại là tự hào. Đó chính là cho dù sinh ở hoàng gia, giữa huynh đệ, giữa phụ tử, giữa người yêu các con, cái sâu, cái nặng của cảm tình đều có thể nói là đáng quý. Cha hi vọng đứa nhỏ nhà chúng ta đời đời thế thế đều có thể như vậy.”

Nhìn về phía tiểu nhi tử, Bạch Tang Vận chảy xuống giọt lệ, “Tiểu Dụ Đầu... là sơ sẩy của cha...”

“Cha!” Lưu Vận Tranh, Lam Vận Vành cùng Bạch Hãn Triệt quỳ xuống.

“Nhưng phụ thân cũng không lo lắng,” đỡ đám nhi tử dậy, Bạch Tang Vận cười nói, “Phụ thân tin tưởng, tiểu Dụ Đầu cũng sẽ giống như các con, hạnh phúc lớn lên.”

“Hoàng gia gia, Thao nhi (Ly nhi) (Thiết nhi) sẽ chăm sóc tiểu hoàng thúc.” Ba đứa bé trăm miệng một lời nói. Bạch Tang Vận ôm chặt con, điểm này, hẳn cũng không lo lắng.

“Không biết tiểu Dụ Đầu chính là phúc khí của ai đây.” Lưu Tích Tứ ôm ngực, ngực đệ đệ cũng có hồng chí. Vừa hỏi cái này, mấy người nhìn nhìn lẫn nhau.

“Là phúc khí của chúng ta.”

Chú thích

(1) lưu ly của ngọc lưu ly và tên em Lưu Ly viết bằng chữ Hán khác nhau, nhưng đọc như nhau ↑~ Phiên ngoại hoàn ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-phuc-dao>